

จดหมายฝากถึง คริสเตียนชนชาติฮีบรู

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส
(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากถึง

คริสเตียนชนชาติฮีบรู

บทนำ: จดหมายฝากถึงคริสเตียนชนชาติฮีบรูมีความเป็นเอกลักษณ์ในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่มีการบอกชัดเจนว่าใครเป็นผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้ อย่างไรก็ตามคนส่วนใหญ่สันนิษฐานว่าเปาโลเป็นผู้แต่ง (พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ถึงขนาดใส่ชื่อท่านว่าเป็นผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้เลยด้วยซ้ำ) ลักษณะการเขียนเป็นแบบของเปาโลและมุมมองก็เป็นของเปาโลด้วย นอกจากนี้ฮีบรู 13:23-24 ก็บ่งบอกชัดเจนว่าจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนจากกรุงโรม ยิ่งไปกว่านั้นด้วยเหตุนี้พระวิหารของชาวฮีบรูยังไม่ถูกทำลาย (ฮีบรู 10:11) ช่วงเวลาที่จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นจึงทำให้ผู้แต่งอยู่ในกรุงโรมในเวลาประมาณเดียวกับที่เปาโลอยู่ที่นั่นตอนที่ท่านถูกจำคุกครั้งแรก

จดหมายฝากฉบับนี้ยังมีความเป็นเอกลักษณ์ในจุดประสงค์ที่ชัดเจนของมันด้วย มีจุดประสงค์สองประการคือ (1) เพื่อหนุนใจผู้เชื่อชาวฮีบรูว่าพระคริสต์ได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติและจุดประสงค์ของมันสำเร็จแล้ว (2) นอกจากนี้ ผู้แต่ง (ซึ่งเราสันนิษฐานว่าเป็นเปาโล) ก็พยายามที่จะชักจูงมิให้ผู้เชื่อชาวฮีบรู ‘หลง’ ไปจากความเชื่อในพระคริสต์กลับไปหาศาสนาฮีบรูและการถือบัญญัติของโมเสสอีก

บุคคลสำคัญที่สุดในจดหมายฝากฉบับนี้คือ พระเยซู คำสำคัญคือ ‘ที่ดีกว่า’ จดหมายฝากฉบับนี้เปรียบเทียบความต่างว่าพระเยซูทรงดีกว่าพวกทูตสวรรค์ ดีกว่าโมเสส ดีกว่าโยชูวา และดีกว่าอาโรน นอกจากนี้ พันธสัญญาใหม่ก็ดีกว่าพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับโมเสสด้วย

จดหมายฝากทั้งฉบับพูดถึงใจความหลัก คือ ความยิ่งใหญ่ของความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์ จากนั้นผู้แต่งก็พูดถึงความสับสนด้านหลักคำสอนในการถอยห่างไปจากความรอดนั้น สุดท้ายพระธรรมเล่มนี้ก็ปิดท้ายด้วยคำสั่งและคำแนะนำสำหรับชีวิตคริสเตียน

*****

ภาพรวมของฮีบรู 1: อัครสาวกเปาโลเริ่มต้นด้วยข้อเสนอที่ว่าพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าทรงดีกว่าสิ่งใดก็ตามที่พระคัมภีร์เดิมมีเสนอให้ ท่านเริ่มต้นโดยชี้ให้เห็นว่าในกาลก่อนพระเจ้าทรงตรัสผ่านพวกผู้พยากรณ์ แต่บัดนี้พระองค์ทรงทำเช่นนั้นผ่านทางพระบุตรของพระองค์ บทนี้ยังเสนอต่อไปอีกว่าพระเยซูคริสต์ทรงดีกว่าพวกทูตสวรรค์ และจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าด้วย มีคำสอนเกี่ยวกับพระคริสต์และศาสนศาสตร์ขั้นพื้นฐานมากมายในบทนี้ สามข้อแรกถือว่าเป็นบทนำของพระธรรมเล่มนี้

เนื้อหาส่วนที่เหลือของฮีบรู 1 เริ่มต้นใจความหลักเกี่ยวกับความเหนือกว่าของพระเยซูคริสต์ หลักฐานชิ้นแรกที่ถูกนำเสนอคือว่า พระเยซูคริสต์ทรงดีกว่าพวกทูตสวรรค์ เพื่อพิสูจน์ข้อเสนอของท่าน ผู้แต่งได้ยกข้อพระคัมภีร์หลายข้อด้วยกัน อาจมีข้อพระคัมภีร์ที่ถูกยกมาในพระธรรมตอนนี้มากกว่าที่ใดในพระคัมภีร์เลยด้วยซ้ำ

ฮบ 1:1   **ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวก**
ศาสดาพยากรณ์ ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงตรัสในหลายครั้งและหลายวิธีในอดีต (คือ สมัยพระคัมภีร์เดิม) สี่กลางของการเปิดเผยดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วคือ โดยทางพวกศาสดาพยากรณ์

ฮบ 1:2   **แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่ง**
พระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลโดยพระบุตร อย่างไรก็ตาม ในยุคสมัยนี้นับตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขนเป็นต้นมา พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะตรัสแก่เราโดยตรงโดย (ตรงตัวคือ **ใน**) พระบุตรของพระองค์ วลี “วันสุดท้ายเหล่านี้” อาจหมายถึงยุคที่เพิ่งเริ่มต้นขึ้น โดยเริ่มต้นตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขน เรื่อยมาจนจบยุคคริสตจักรและเข้าสู่ยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง หรือเปาโลอาจใช้วลีนี้ในแบบทั่วไปมากกว่าก็ได้ ท่านอาจแค่กำลังหมายถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาไม่นานซึ่งเกี่ยวข้องกับ การเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์และการสำแดงความจริงเพิ่มเติมผ่านทางพระองค์ เมื่อคุณตามบริบทแล้ว ดูเหมือนว่าการตีความแบบหลังน่าจะตรงมากกว่า

นอกจากนี้วลีนี้ที่อ่านตรงตัวว่า ‘ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ทรงตรัสแก่เราในพระบุตรของพระองค์’ การเปิดเผยความจริงอย่างต่อเนื่องของพระเจ้าไม่เพียงมีมาโดยพระบุตรของพระองค์เท่านั้น แต่จริงๆแล้วยังมีมาในพระบุตรของพระองค์ด้วย เราจำได้ว่าพระเยซูทรงตรัสไว้ในยอห์น 14:6 ว่า “เราเป็น... ความจริง” หรือที่ยอห์นได้บรรยายถึงพระองค์ว่าทรง “บริบูรณ์ด้วย...ความจริง” ในยอห์น 1:14 เช่นกัน

พระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นเพียงพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่จริงๆแล้วพระองค์ได้ทรงถูก “ตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก” ด้วย ในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์จึงทรงเป็นทายาทของพระเจ้าด้วย มีการพูดเรื่องนี้ที่น่าสนใจในคำอุปมาซึ่งถูกพบในมาระโก 12:6-7 ในแบบเดียวกันเปาโลก็พูดถึงเรื่องนี้ใน โรม 8:16-17 และกาลาเทีย 4:7

“พระองค์ได้ทรงสร้างกาลปจักรวาลโดยพระบุตร” คำที่แปลว่า กาลปจักรวาล (ฮาอีโอน) มักถูกแปลว่า ‘ยุคสมัยต่างๆ’ โดยหมายถึงความยาวนานของกาลเวลา อย่างไรก็ตามในการใช้แบบที่พบน้อยกว่า บางครั้งคำนี้หมายถึงจักรวาล เมื่อเปรียบเทียบกับข้อนี้กับยอห์น 1:3 ความหมายแบบหลังนี้น่าจะใช่มากกว่า อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะในกรณีใด ผู้ที่ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบุตร ในบริบทต่อไปที่ใหญ่กว่า อัครสาวกท่านนี้ได้เปรียบเทียบความแตกต่างว่าพระเจ้าได้ทรงตรัสในอดีตผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่บัดนี้ในยุคสุดท้ายได้ตรัสแก่เราผ่านทางพระบุตรของพระองค์เลย พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างกาลปจักรวาลนี้ พระเยซูทรงดีกว่าจริงๆ ตรงนี้ก็สื่อชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ จากปฐมกาล 1:1 และยอห์น 1:1-3 เราทราบว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เช่นเดียวกับในพระธรรมยอห์น ชัดเจนเช่นกันว่าพระภาคของพระเจ้าที่ทรงมีหน้าที่ในการสร้างสรรพสิ่งไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบุตร พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ฮบ 1:3 พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์

ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน ข้อนี้ขึ้นต้นด้วย “พระบุตรทรงเป็น” ความหมายก็คือ การมีตัวตน อยู่ตลอดกาล จากนั้นผู้แต่งได้เอ่ยถึง “แสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า” ความหมายของสง่าราศี ในพระคัมภีร์คือ แสงสว่างจ้าที่เสปตา หากเปรียบกับในปัจจุบัน มันก็คงเหมือนกับแสงสว่างจ้า ที่เกิดจากเครื่องเชื่อมเหล็ก คำที่แปลว่า แสงสะท้อน (*อาพาวากาสมา*) มีความหมายสองประการ ความหมายแรกคือ แสงสะท้อน อีกความหมายหนึ่งคือ ที่มาของแสง เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระ คัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ บริบทที่พบทั่วไปในพระคัมภีร์ก็คือว่า พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นความ สว่าง (ดู ยอห์น 1:4, 7-9, 8:12, วิวรรณ์ 21:23) ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึงทั้งสองความหมาย พระเยซูคริสต์ทรงสะท้อนสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์จริงๆ กระนั้นความสว่างของ พระเจ้าก็ออกมาจากพระบุตรเองด้วย

นอกจากนี้พระเยซูคริสต์ก็ทรง “มีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” นี่เป็นคำแสดง ภาพที่น่าทึ่ง คำกรีกที่แปลว่า *สถานะพิมพ์เดียวกัน* (*คาราคเตอร์*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *character* ความหมายก็คือ ‘แบบลอกที่เหมือนกันเปี๊ยะบ’ เหมือนในงานแกะสลักหรือภาพวาด ยกตัวอย่างเช่น เครื่องพิมพ์เอกสารและเครื่องถ่ายเอกสารในปัจจุบันสามารถลอกแบบเอกสาร ต้นฉบับได้เหมือนกันทุกตัวอักษรและทุกคำ ตัวอักษรทุกตัวของแต่ละคำที่คุณกำลังอ่านอยู่บน หน้ากระดาษนี้ก็เป็นกรลอกแบบลักษณะเฉพาะของแต่ละตัวอักษรซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยแบบ อักษรของคอมพิวเตอร์

Thayers Lexicon ก็นิยามคำนี้ว่าหมายถึง “การลอกแบบที่เหมือนกันในทุกประการ” ความหมายของวลีที่แปลว่า *กับ* (ตัวตนของ) *พระองค์* (*ฮูพอสตาเสะ โอส อาวตอว*) มีความหมาย ตรงตัวว่า ‘แก่นแท้ของพระองค์’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบลอกที่เหมือนกับ แก่นแท้ของพระเจ้าพระบิดาในทุกประการ นี่จึงเป็นข้อที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระ คริสต์ที่มีน้ำหนักมากที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ พระองค์จึงทรงเหมือนกับพระเจ้าพระบิดาใน ด้านแก่นแท้ของพระองค์ในทุกประการ

แต่ยังมีเด็กกว่านี้อีก ให้เราสังเกตวลีต่อไป “และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอัน ทรงฤทธิ์ของพระองค์” ความหมายของคำที่แปลว่า ผดุง (พะโร) ส่วนใหญ่แล้วแปลว่า ‘นำมา ซึ่ง’ หรือ ‘สร้างขึ้น’ ดังนั้นความหมายของวลีนี้ก็คือ ‘และทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้น โดยพระดำรัส อันทรงฤทธิ์ของพระองค์’ โครงสร้างของประโยคนี้ก็คือ ‘ไม่ใช่แค่...เท่านั้นแต่ยัง... ด้วย’ ดังนั้น ความหมายที่ต่อเนื่องก็คือ ‘ไม่เพียงทรงผดุง (หรือสร้าง) สรรพสิ่งโดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ ของพระองค์เท่านั้น เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว’ บริบทที่ตามมา ทันทีพูดถึงความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความรอดและไม่ใช่ตัวเราเอง พระองค์ “ได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว”

ความหมายของคำที่แปลว่า ชำระ (คาซาริสมอส) มักถูกแปลว่า ‘ชำระให้สะอาด’ พระ เยชูคริสต์ได้ทรงก่อให้เกิดการชำระบาปของเราด้วยพระองค์เอง ความรอดเป็นมาโดยพระองค์ ล้วนๆ และไม่ได้เกิดจากฝีมือเราเลย

ใจความของประโยคสมบูรณ์ตรงนี้ พระองค์ไม่เพียงทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงโดยพระ คำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ในการทรงชำระเราให้สะอาดจากความบาปของเราเท่านั้น แต่ พระองค์ได้ “ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” การประทับ นั่งแบบเป็นทางการนี้สื่อถึงความเป็นกษัตริย์หรือสิทธิอำนาจอย่างสูง การนั่งยังสื่อถึงการทำงาน เสร็จเรียบร้อยและการพักอีกด้วย พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่เพียงทรงสร้างกัลปจักรวาลและทรงเป็น พินัยเดียวกับสง่าราศีของพระเจ้าเท่านั้น ได้ทรงก่อให้เกิดความรอดของเราด้วย บัดนี้หลังจาก ประกอบพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะกษัตริย์

คำที่แปลว่า ผู้ทรงเดชานุภาพ (เมกะโลซุเน) ถูกใช้ในพระคัมภีร์ใหม่เพื่อสื่อถึงพระเจ้า เท่านั้น เห็นได้ชัดว่าตรงนี้สื่อถึงพระองค์ ผู้ทรงอยู่เบื้องบน

ฮบ 1:4 พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรง รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก ใจความหลักของพระธรรมเล่มนี้

เริ่มต้นด้วยหลักฐานที่ว่าพระบุตรทรง “เป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก” โดยพระนามของพระองค์ที่พระองค์ทรงได้รับเป็นมรดกจากพระบิดาของพระองค์ พระองค์ก็ “ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก” คำที่แปลว่า **ประเสริฐ** (คือ*ฟอรอส*) หมายถึงการอยู่ในชั้นที่แตกต่างและสูงส่งกว่า พระองค์จึงทรงเป็นเลิศกว่า ชั้นที่สูงส่งกว่านั้นก็คือ **ความเป็นพระเจ้าของพระองค์นั่นเอง**

ฮบ 1:5 เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ และยังตรัสอีกว่า ‘เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา’ ผู้แต่งเริ่มพิสูจน์ข้อเสนอนี้ของคุณ โดยยกข้อพระคัมภีร์เดิมหลายตอนเพื่อสนับสนุนประเด็นของคุณ ท่านเริ่มโดยยก สดุดี 2:7 ซึ่งเป็นที่ยอมรับในหมู่อาจารย์ของพวกเขาว่าเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ดูความเห็นของเปาโลเกี่ยวกับข้อนี้ตามที่ถูกยกมาในกิจการ 13:33 จากนั้นท่านก็ยกข้อพระคัมภีร์ที่พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์อีกข้อซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยสากล คือ 2 ซามูเอล 7:14

ฮบ 1:6 และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’ ข้อพระคัมภีร์เดิมที่ถูกยกมาอีกข้อคือ สดุดี 97:7 ‘ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นข้อที่พูดถึงตอนที่พระเยซูมาประสูติ เหล่าทูตสวรรค์ได้นมัสการพระองค์’ ดู ลูกา 2:13

ฮบ 1:7 ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง’ จากนั้นผู้แต่งก็ยกสดุดี 104:4 ประเด็นที่ถูกสื่อตรงนี้คือ พวกทูตสวรรค์เป็นผู้รับใช้ นี่เป็นภาพที่ตรงข้ามกับความเป็นกษัตริย์ของพระบุตรซึ่งจะถูกบรรยายถึงในข้อต่อไปนี่เอง

ฮบ 1:8-9 แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม 9 พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ

พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์' สองข้อนี้ถูกยกมาโดยตรงจากสดุดี 45:6-7 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ที่ชัดเจนอีกแล้ว น้อยข้อมากในพระคัมภีร์ที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์อย่างชัดเจนมากไปกว่าข้อที่ถูกยกมานี้ สดุดี 45:6-7 เป็นคำตรัสถึงพระบุตร คือ พระเยซูคริสต์โดยตรง

ให้เราสังเกตว่า (1) พระบุตรทรงถูกเรียกว่า พระเจ้า โดยตรง (2) พระบุตรได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ (3) พระองค์ทรงถูกนิยามว่า ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ (4) ลักษณะเฉพาะของราชอาณาจักรของพระองค์คือ ความชอบธรรม (5) พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดชังความชั่วช้าจริงๆ (นี่เป็นแบบอย่างฝ่ายวิญญาณที่สำคัญสำหรับเรา) (6) ดังนั้น พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ “ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์” น้ำมันแห่งความยินดีที่ถูกพูดถึงคือ น้ำมันบริสุทธิ์ซึ่งใช้ในโอกาสต่างๆที่เป็นความชื่นชมยินดี ซึ่งถูกใช้ในการเจิมตั้งกษัตริย์ต่างๆในพระคัมภีร์เดิมด้วย สิ่งที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็ก็คือว่า พระเจ้าพระบิดาได้ทรงเจิมตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงเหนือกว่าผู้อื่น (คือ พวกทูตสวรรค์)

ฮบ 1:10-12 และ องค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ 11 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม 12 พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด'

ข้อพระคัมภีร์เดิมลำดับที่หกได้ถูกยก คือ สดุดี 102:25-27 นำสังเกตว่าเพลงสดุดีบทนี้พูดถึงถึงพระเยโฮวาห์และ เอล (พระนามในพระคัมภีร์เดิมของพระเจ้า) และประยุกต์ใช้พระนามทั้งสองนี้กับผู้ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ (คือ พระเยซู) กล่าวง่ายก็คือว่า นี่เป็นข้อที่พูดถึงความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ที่ชัดเจนอีกข้อหนึ่ง นอกจากนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยโฮวาห์) ของสดุดี 102 นี้ ก็ถูกประยุกต์ใช้กับพระบุตรอย่างชัดเจน ในบริบทที่ใหญ่กว่า ผู้แต่งพระธรรมฮีบรูกำลังยกข้อ

สนับสนุนอย่างแข็งแรงที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ตรงที่ว่าจริงๆแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้า

นอกจากนี้ผู้ที่มิชอบหลักในการทรงสร้างสรรพสิ่งคือ พระบุตร เมื่อพิจารณาปฐมกาล 1 กับข้อที่ถูกยกมาตรงนี้ (เช่นเดียวกับใน โคโลสี 1:16-17 และที่อื่น) เราจึงเห็นได้ชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ทรงเป็นพระผู้สร้างที่แท้จริง และประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า **จริงๆแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า**

ผู้เขียนกล่าวต่อไปว่าสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นมีอายุจำกัดและสุดท้ายแล้วพวกมันก็จะเสื่อมสูญไป อันที่จริงแล้ว วันหนึ่งพระเจ้าจะทรงถอดทิ้งแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์นี้เหมือนกับคนที่ถอดเสื้อผ้า “สิ่งเหล่านั้นก็จะ (ถูก) เปลี่ยนแปลงไป” คำที่แปลว่า **เปลี่ยนแปลงไป (อัลลาซโซ)** มีความหมายว่า ‘ถูกแลกเปลี่ยน’ นี่เป็นข้อที่พูดถึงการที่พระเจ้าจะทรงทำลายฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกในปัจจุบันและจะทรงสร้างขึ้นมาใหม่

กระนั้นพระบุตรในฐานะพระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงเลย พระองค์ไม่ทรงผันแปร คือไม่มีวันเปลี่ยนแปลง สุดท้ายให้เราสังเกตความเป็นนิรันดร์ของพระบุตร คือ “ปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” คำที่แปลว่า **สิ้นสุด (เฮ็คและอีโป)** มีความหมายว่า ‘หยุดลง’ ปีเดือนของพระองค์จะไม่วันสิ้นสุดเลย พระองค์ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์!

ฮบ 1:13 แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ในการปิดท้ายข้อเสนอที่ว่าของท่านที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ ผู้แต่งได้ยกข้อความจากสดุดี 110:1 และนำเสนอมันเหมือนเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ “แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว คือ **ไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดเลย** เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว พระเยซูทรงอยู่ในชั้นที่เหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวเท่านั้นของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสภาพพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างทูตสวรรค์ ในการที่

พระองค์ทรงประทับเบื้องขวาของพระเจ้านั้น พระองค์ก็ทรงเป็นกษัตริย์ เราควรหมายเหตุอีกครั้งว่า สดุดี 110 เป็นที่ยอมรับในหมู่พวกอาจารย์ว่าเป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ ผู้แต่งได้ยกข้อพระคัมภีร์เดิมหลายข้อที่พิสูจน์ถึงความเหนือกว่าของพระเยซู คือ ไม่เพียงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์เท่านั้นแต่ยังเหนือกว่าสิ่งใดก็ตามในพระคัมภีร์เดิมด้วย เหตุผลนั้นเรียบง่ายพอๆกับที่มันลึกซึ้ง จริงๆแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเยซูโอราน์พระเจ้า พระผู้สร้างและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก นอกจากนี้ข้อพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็เป็นที่ยอมรับในหมู่รับบีสมัยนั้นอย่างปราศจากข้อถกเถียงว่าเป็นคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์

ฮบ 1:14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ กล่าวโดยสรุปก็คือว่า ข้อเสนอสนับสนุนเบื้องต้นของพระธรรมเล่มนี้ก็คือ พระเยซูคริสต์ทรงเหนือกว่า แม้แต่พวกทูตสวรรค์ซึ่งมีตำแหน่งสูงและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชก็ยังเป็นเพียงสิ่งทรงสร้างและเป็นผู้รับใช้ (ผู้ปรนนิบัติ) นอกจากนี้เรายังได้เห็นถึงการรับใช้ของพวกทูตสวรรค์ด้วย ส่วนหนึ่งแล้วพวกเขาถูกสร้างให้เป็น “วิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ” ถึงแม้ว่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ไม่ได้ถูกพูดถึงตรงนี้ แต่จุดประสงค์หลักของการมีอยู่ของพวกเขา ก็คือเพื่อช่วยเหลือและปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่ “จะได้รับความรอดเป็นมรดก”

ในบริบทที่ใหญ่กว่าของพระธรรมเล่มนี้ ผู้แต่งได้ยกข้อเสนอที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเหนือกว่าแม้กระทั่งพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า ตามที่พระธรรมเล่มนี้จะเผยให้เห็น เราจะเห็นว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าโมเสส เหล่ามหาบุโรหิต เมลคีเซเดค และบัพติศมา ดั่งที่ได้ถูกสนับสนุนอย่างแข็งขันไปแล้วในบทนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

*****

ภาพรวมของฮีบรู 2: ผู้เขียนที่ได้รับการคลุใจท่านนี้สานต่อประเด็นแรกของตัวเองต่อไป คือ พระเยซูทรงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าตรงที่ว่าพระองค์ได้ทรง

รับสภาพมนุษย์เพื่อจะถึงความสมบูรณ์มากขึ้นไปอีกโดยทางความทุกข์ทรมานของพระองค์ ใน
การทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นมหาบุรุษโรหิตที่เปี่ยมด้วยพระเมตตายิ่งกว่า

ฮบ 2:1 เหตุฉะนั้น เพราะว่าพระเยซูทรงเหนือกว่าพวกศาสดาพยากรณ์และทูต
สวรรค์และเพราะว่าการสำแดงของพระคัมภีร์ใหม่นั้นเหนือกว่าพระคัมภีร์เดิม เราควรจะสนใจ
ในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก ความหมายก็คือว่า เราจำเป็นต้องใส่ใจต่อสิ่ง
เหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังมาแล้ว เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความ
เหล่านั้น ความหมายก็คือว่า ความจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคริสต์และความรอดอาจผ่านเลย
เราไป เรือลำใหญ่ๆอาจแล่นผ่านเข้าออกท่าเรือได้โดยไม่มีเสียงเลยสักนิดเดียว ความหมายก็คือ
ว่า อย่าปล่อยให้ความจริงอันยิ่งใหญ่ผ่านเลยพวกท่านไป ผู้แต่งกำลังพูดกับคริสเตียนชาวฮีบรู
ที่เติบโตมาในศาสนายิวและกำลังถูกกดดันให้หันกลับไปหาหมัน

ฮบ 2:2 ในการพูดถึงเรื่องที่ว่าพวกทูตสวรรค์คือยกว่าพระคริสต์ ผู้แต่งจึงให้ข้อ
สรุป ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมั่นคง (คำที่แปลว่า มั่นคง (เบะบาอืออส) มี
ความหมายว่า ‘แน่นอน’ หรือ ‘น่าเชื่อถือ’) และถ้าการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผล
ตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว

ฮบ 2:3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้
ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์
ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ข้อนี้อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘เราจะรอดพ้นไปได้อย่างไร กับ
การที่เราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ซึ่งได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็น
เจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง’ ข้อนี้ขึ้นต้นด้วยคำถาม
แบบไม่ต้องการคำตอบ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ไม่มีทางหนีพ้นเลย! พระเยซูคริสต์ได้ทรง
สำแดงความจริงที่ลึกซึ้งนี้อย่างครบถ้วนหมดทุกด้านแล้ว คนเหล่านั้นที่นั่งฟังพระองค์สอนก็
ยืนยันพระวาทะของพระองค์มาจนถึงคริสเตียนรุ่นต่อๆไป ไม่ว่าผู้แต่งจะเป็นใคร (อาจเป็น

เปาโล) ความรู้ส่วนใหญ่ของท่านก็ได้รับการสนับสนุนจากอัครสาวกและศิษย์คนอื่นๆที่นั่งอยู่
แท่นพระบาทของพระเยซู

ฮบ 2:4   **ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการ**
มหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรง
ประทานตามพระประสงค์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานในคนชั่วอายุแรก คือ เหล่า
คริสเตียนยุคต้นและพวกอัครสาวก โดย “การอัศจรรย์ต่างๆ และ โดยของประทานจากพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์” ทั้งหมดนี้เป็นของประทาน
ชั่วคราวแบบพิเศษซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของพระวิญญาณก่อนที่สารบบพระคัมภีร์ใหม่จะเสร็จ
สมบูรณ์ ดู 1 โครินธ์ 12 และ 1 โครินธ์ 13:8-11 คำที่แปลว่า การอัศจรรย์ต่างๆ (*ดูนามิส*) อาจ
แปลได้ด้วยว่า ‘กิจการต่างๆที่ทรงพลัง’ คำที่แปลว่า **ของประทาน** (*เมะริสมอส*) ไม่ใช่ *คาริสมา*
ตา อย่างที่เราอาจนึกเอา แต่คำนี้หมายถึง ‘การแจกจ่าย’ หรือ ‘การประยุกต์ใช้’ สิ่งต่างๆของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า ให้เราสังเกตด้วยการรับใช้พิเศษใดๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วน
เป็นไป “ตามพระประสงค์ของพระองค์” ของประทานต่างๆของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เป็น
อะไรที่เราต้องแสวงหา อธิษฐานขอ หรือ ‘ต้องลงแรงแลก’ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรง
ประทานให้ตามพระประสงค์สูงสุดของพระองค์

สรุปสิ่งที่กล่าวมาแล้วจนถึงตอนนี้ก็คือว่า เราต้องใส่ใจต่อความจริงที่สำคัญยิ่งที่เราได้ยิน
ได้ฟังมาแล้ว มันยิ่งใหญ่กว่า (ดีกว่า) แม้แต่พวกทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์ด้วยซ้ำ

ฮบ 2:5   **เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ได้บังคับ**
ของเหล่าทูตสวรรค์ คำที่แปลว่า **โลก (ใหม่)** (*อออีคอวเมะเน*) ใกล้เคียงมากกับคำที่มักแปลว่า
'ยุคสมัย' (อังกฤษ *dispensation* กรีก *อออีคอนอเมีย*) เดียวผู้อ่านจะยกข้อความจาก สดุดี 8 โดยใช้
มันกับพระเยซูคริสต์ ในที่นี้ท่านกล่าวว่า พระเจ้าไม่เคยมอบสิทธิอำนาจในการปกครองโลก (คือ
ยุคสมัย) ที่จะมาให้แก่พวกทูตสวรรค์เลย แต่เห็นได้ชัดว่าสิทธิอำนาจดังกล่าวถูกประทานให้แก่
พระบุตร

ฮบ 2:6-8 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา 7 พระองค์ทรงทำให้เขาค้ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้ยืนเหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ 8 พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา’ ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าคุณอยู่ใต้อำนาจของเขา

คราวนี้ผู้แต่งยกข้อความจาก สดุดี 8:4-6 เห็นได้ชัดว่าข้อนี้ใช้กับพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรมนุษย์ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสละที่สง่าราศี โดยเต็มพระทัยถ่อมพระองค์ลงและปลดเปลื้องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ออกชั่วคราว พระองค์ก็ทรงทำให้ตัวพระองค์เองต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วคราว กระนั้นในเวลาต่อมาพระเจ้าได้ทรงประทานสง่าราศีให้แก่พระองค์และทรงยกชูพระองค์ขึ้น การรับสง่าราศีดังกล่าวยังไม่เสร็จสมบูรณ์ซะทีเดียว ตอนนั้นเมื่อพระองค์ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสวรรค์หลังจากเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ก็ทรงถูกตั้งให้ยืนเหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระเจ้าอีกครั้ง

นอกจากนี้ เนื่องจากที่พระเจ้าได้ทรง “มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น” พวกทูตสวรรค์จึงถูกแสดงให้เห็นอีกครั้งว่าด้อยกว่าพระองค์ และสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็นก็คือ สิทธิอำนาจความเป็นกษัตริย์ของพระองค์จะถึงความสมบูรณ์ในที่สุด

ฮบ 2:9 แต่เราก็ก็นับพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน แต่ “เราก็ก็นับพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียวนั้น...เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน” การทำให้ตัวเองด้อยต่ำของพระเยซูในการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ก็คือ การกลายเป็นมนุษย์เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ประสบ

กับความทุกข์ทรมานของความตาย แต่บัดนี้พระองค์ทรง “ได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ” แล้ว คำที่แปลว่า รับ...เป็นมงกุฎ (สตะฟานอไอ) หมายถึง การได้รับรางวัลเป็นมงกุฎของผู้ชนะ คือ เป็นอะไรที่ได้มาจากการมีชัยชนะครั้งใหญ่ ในที่นี้ก็คือ ชัยชนะเหนือความตายในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

และเป็นความจริงที่พระองค์ “โดยพระคุณของพระเจ้า” ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ความหมายของคำที่แปลว่า ชิม (กะอูอไม) ไม่ใช่การจิบแบบสบายๆ แต่เป็นประสบการณ์ที่เข้มข้นมากกว่า พระเยซูทรงประสบกับความเจ็บปวดของความตายแทนเราไปเต็มๆ การสิ้นพระชนม์ในฐานะตัวแทนของพระคริสต์ได้เป็นไปเพื่อมนุษย์ทุกคน มันเพียงพอสำหรับทุกคนและได้ผลสำหรับทุกคนที่กลับใจมารับเชื่อพระองค์ การทนทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวงของพระองค์เพราะความบาปของเราในการลี้ภัยพระโลหิตและสิ้นพระชนม์บนกางเขนเกิดขึ้นได้เพราะพระคุณของพระเจ้า ตอนนั้นมันเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าที่ประทานกำลังให้แก่พระเยซูเพื่อที่จะทนกางเขนได้ และมันก็เป็นพระคุณของพระเจ้าตอนนี้ด้วยที่ทรงหยิบยื่นความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินให้แก่เราวันนี้

ฮบ 2:10 ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพำบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน พระเจ้าไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างสรรค์สิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่สรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อพระองค์ด้วย ซึ่งรวมถึงตัวเราเช่นกัน นอกจากนี้พระองค์กำลังอยู่ในขั้นตอนที่พำบุตรเป็นอันมาก (พวกเรา) ไปสู่สง่าราศีด้วย ความหมายของคำที่แปลว่า พา (ฮาโก) คือ 'นำทาง' เหมือนคนที่บุกเบิกเส้นทางสายใหม่

ผู้แต่งเขียนต่อไปว่า “ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์... จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน” คำที่แปลว่า นาย (ฮารเคกอส) เป็นคำเดียวกับในฮีบรู 12:2 ที่แปลว่า 'ผู้ริเริ่ม' มันมีความหมายว่า 'การก่อเกิด' พระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นนายหรือผู้

ริเริ่มความรอดของเราเป็นผู้ที่ก่อเกิดความรอดนั่นเอง พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของความรอด มันเกิดจากพระองค์ล้วนๆและไม่ได้เกิดจากฝีมือเราเลย ความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระองค์และไม่ได้เกิดจากคุณความดีหรือการประพฤติของเราเลย

คำที่แปลว่า **ถึงที่สำเร็จ** (เทอะละอืออ โอ) มีความหมายว่า 'สมบูรณ์' หรือ 'เสร็จสิ้น' เราต้องไม่ลืมว่าเรากำลังพูดถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูอยู่ นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเป็นคนบาปและจำเป็นต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อจะไปถึงที่สำเร็จตามความหมายที่คนทั่วไปเข้าใจกัน แต่ความหมายก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูถึงที่สำเร็จ (หรือถึงความสมบูรณ์) โดยทรงอนุญาตให้พระองค์ทนทุกข์ความเจ็บปวดแห่งความตายเหมือนที่มนุษย์คนอื่นทุกคนต้องเจอ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีประสบการณ์แบบมนุษย์ทุกประการ ซึ่งทำให้พระองค์กลายเป็น “มหาปุโรหิตที่...สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา ...ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15)

ฮบ 2:11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับ การชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน พระองค์ผู้ทรงกำลังชำระเราให้บริสุทธิ์ (คำกริยานี้อยู่ในรูป ปัจจุบันกาลซึ่งบ่งบอกว่าการชำระให้บริสุทธิ์เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง) และเราที่กำลังถูก ชำระให้บริสุทธิ์ก็มาจากครอบครัวเดียวกัน นั่นคือ พวกเราทุกคนมาจากพระเจ้า การชำระให้บริสุทธิ์เป็นกระบวนการที่ (โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในตัวเรา) เราถูกทำให้ เป็นคนบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตของเรา คำที่แปลว่า ชำระ (ฮาไกอัค โซ) และคำต่างๆที่แตกออกมาจากมันก็มาจากรากคำที่แปลว่า ที่บริสุทธิ์ (ฮาไกออส) การชำระให้บริสุทธิ์ยังหมายถึงตำแหน่ง ของเราในพระคริสต์ด้วยที่โดยการชำระให้บริสุทธิ์นี้พระเจ้าได้ทรงถือว่าเราเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะพระคริสต์

เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน เราไม่ได้เป็นบุตรของพระเจ้าในแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงเป็น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมา องค์เดียวเท่านั้นของพระเจ้าและทรงดำรงอยู่มาตลอดชั่วกาลนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม ในทางฝ่าย

วิญญาณแล้วเราก็มาจากพระบิดาองค์เดียวกันในพระคริสต์ เราจึงเป็นเหมือนน้องๆของพระเยซู
ถึงแม้จะด้อยกว่าพระองค์อยู่แล้วก็ตาม

ฮบ 2:12-13   **ดังที่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่ที่
น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน' 13 และตรัสอีกว่า 'เรา
จะไว้วางใจในพระองค์' ทั้งตรัสอีกว่า 'ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา'**

ผู้แต่งจึงสนับสนุนข้อเสนอของตัวเองอีกครั้ง โดยยกข้อความจากสดุดี 22:22 และอิสยาห์
8:17-18 พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ตรงที่ว่า พระองค์ทรงมีน้องๆที่ถูกไถ่แล้ว
มากมายในมวลมนุษยชาติที่พระองค์ได้ทรงกลายมาเป็นส่วนหนึ่งด้วย ไม่มีทูตสวรรค์องค์ใด
สามารถอ้างเช่นนี้ได้ คำว่า *ชุมนุมชน (church)* ในที่นี้ตามที่ยกมาจากสดุดี 22:22 ไม่น่าจะหมายถึง
ถึงคริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่ แต่น่าจะหมายถึงชุมนุมชนของพลโยธาของพระเจ้าในสวรรค์
มากกว่า ซึ่งรวมถึงพวกทูตสวรรค์ (และอาจรวมถึงพวกอิสราเอลที่ได้รับการไถ่แล้วด้วย)

ฮบ 2:14   **เหตุฉะนั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้
ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่ง
ความตาย คือพญามาร ผู้แตงนิยามความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์อย่างชัดเจน ด้วยเหตุที่เราเป็น
เนื้อหนังและเลือดในความเป็นมนุษย์ของเรา พระเยซูก็ทรงทำแบบเดียวกัน ในฐานะที่เป็น
มนุษย์พระองค์ได้ทรงเข้าส่วนในความตาย "เพื่อ โดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มี
อำนาจแห่งความตาย คือพญามาร" โดยการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์
พระเยซูได้ทรงทำให้อำนาจของซาตานที่มีอยู่เหนือความตายสิ้นฤทธิ์แล้ว คำที่แปลว่า อำนาจ
(*คราโทส*) มีความหมายด้วยว่า 'พลังกำลัง' ซาตานไม่ได้ถือลูกกุญแจแห่งความตาย แต่ความตาย
อยู่ในย่านอำนาจของมันเท่ากับที่มันเป็นผู้ก่อให้เกิดความบาป เมื่อก่อนมันจึงให้พลังกำลังแก่
ความตาย**

ฮบ 2:15   **และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุ
กลัวความตาย เพราะความบาป เราจึงมีความกลัวตายเป็นธรรมดา อันที่จริงแล้ว หากปราศจาก**

พระคริสต์ เราก็ตกเป็นทาสของผู้เกี่ยวในวาระสุดท้าย นั่นคือ ความตาย แต่จงสรรเสริญพระเจ้า พระเยซูคริสต์ได้ทรงช่วย (หรือตรงตัวก็คือ ปลดปล่อย) เราให้พ้นจากการตกเป็นทาสของความตายแล้ว ข้อนี้สื่อถึงการทรงไถ่เราด้วย เพราะว่าในการทรงไถ่เรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงปลดปล่อยเราจากการตกเป็นทาสของความบาปและความตายในเวลาต่อมาด้วย

ฮบ 2:16   ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ไม่ใช่เพราะทูตสวรรค์ เพราะพวกเขาซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ใดๆด้านเชื้อสายกับมนุษย์เลย ไม่สามารถช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความตายได้ แต่พระเยซูทรงรับสภาพเชื้อสายของอับราฮัม นั่นคือ ความเป็นมนุษย์นั่นเอง นอกจากนี้ อับราฮัมมีความสำคัญไม่ใช่เพราะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เท่านั้น แต่เพราะพระเยซูทรงสืบเชื้อสายมาจากเขาอีกด้วย อับราฮัมเป็นพ่อหนุ่มที่ยิวทุกคนนับถือ ผู้แต่งจึงทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจำได้ถึงการสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมของพระเยซู

ฮบ 2:17   เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์เหมือนเราทุกประการ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็น “มหาปุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อ” นี่เป็นภาพที่ขัดแย้งกันตรงนี้ พวกมหาปุโรหิตที่สืบเชื้อสายจากอาโรนหลายคนไม่ได้เปี่ยมด้วยความเมตตาและไม่ได้สัตย์ซื่อขณะที่พวกเขาพยายามที่จะลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชนเพื่อทำให้เกิดการคืนดีกันกับพระเจ้า คำที่แปลว่าลบล้างบาป (*ฮีบราฮ์*) ก็ถูกแปลเป็น ‘การลบมลทิน’ ด้วย มันสื่อถึงวันลบมลทินบาปที่มหาปุโรหิตประพรมเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลงบนพระที่นั่งกรุณา อันเป็นการลบมลทินหรือหันพระพิโรธของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ออกไปเสีย เห็นได้ชัดว่านี่สื่อถึงพระเยซูคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิต

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราได้ทรงประพรม
พระโลหิตของพระองค์เองลงบนพระที่นั่งกรุณา พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ในพระวิหารใน
สวรรค์หลังสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา อันทำให้เราได้คืนดีกัน (หรือเป็นการ
ลบมลทินบาป) กับพระบิดาผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ เราไม่เพียงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของ
พระเมษโปดกเท่านั้น แต่เราได้ถูกลบล้างบาปและได้คืนดีกันกับพระเจ้าโดยพระโลหิตของ
พระองค์อีกด้วย

ฮบ 2:18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์
จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเผชิญกับการทดลอง
มากมายตลอดการรับใช้ประชาชนของพระองค์ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราถึงการทดลองที่
พระองค์ทรงเผชิญตอนเป็นวัยรุ่น ถึงแม้ว่าเราอ่านเจอในฮีบรู 4:15 ว่า พระองค์ทรง “ถูกทดลอง
เหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป” อย่างไรก็ตาม เราทราบ
แน่นอนถึงการทดลองของซาตานที่พระองค์ทรงเผชิญในถิ่นทุรกันดาร การทดลองโดยเปโตร
ซึ่งถูกคลอใจโดยซาตานในมัทธิว 16:22 และการทดลองในสวนเกทเสมี ที่นั่นพระองค์ทรงเจอ
กับการทดลองให้หนีไปจากการถูกตรึงที่กางเขน ซึ่งเป็นการทดลองที่ปวดร้าวสุดๆ ดู ลูกา 22:44

กระนั้นความสามารถของพระองค์ในการช่วยเรา (นั่นคือ ช่วยเหลือ ชูกำลัง และให้กำลังใจ
ใจเรา) ไม่ได้อยู่ตรงที่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เท่านั้น แต่อยู่ตรงที่ความเป็นมนุษย์ของ
พระองค์ด้วย พระองค์ทรงเผชิญกับการทดลองเหมือนอย่างเรา การเสด็จมารับสภาพมนุษย์
เท่านั้นที่จะทำให้พระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจเราและช่วยเหลือเราในยามถูกทดลองเพราะ
พระองค์ก็ทรงเผชิญกับการทดลองมาเหมือนกัน

ผู้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้คือ คริสเตียนชาวฮีบรู เผชิญกับการทดลองอย่างหนักจาก
ครอบครัวของตนและคนในชุมชนให้หันกลับไปหาหนทางเก่าที่สบายๆของศาสนายิวที่ตายแล้ว
แต่จงสรรเสริญพระเจ้าที่พระเยซูไม่เพียงวางแบบอย่างให้แก่เราแล้วเท่านั้น แต่ยังทรงมีชัยชนะ
ด้วย พระองค์จึงทรงสามารถช่วยเหลือเราและพวกเขาได้

*****

ภาพรวมของฮีบรู 3: ผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ยื่นข้อเสนอของคุณต่อไป ท่านเสนอว่า พระเยซูคริสต์ไม่เพียงเหนือกว่าพวกศาสดาพยากรณ์และพวกทูตสวรรค์เท่านั้น แต่ยังทรงเหนือกว่าโมเสสด้วย ในความคิดของพวกเขาแล้ว โมเสสเป็นอีกคนหนึ่งที่เป็นเหมือนสัญลักษณ์ของ ศาสนายิวในฐานะเป็นพ่อมดผู้ก่อตั้งศาสนา กระนั้นพระเยซูก็ทรงเหนือกว่าโมเสส ผู้อ่าน จดหมายฝากฉบับนี้จึงควรใส่ใจเกรงว่าพวกเขาจะตกอยู่ใต้การพิพากษาอันร้ายแรงยิ่งกว่าคน เหล่านั้นที่ล้มลงในถิ่นทุรกันดารเพราะ ไม่เชื่อฟังพระเจ้าที่ตรัสผ่าน โมเสส

ฮบ 3:1 ผู้แต่งเชิญชวนผู้อ่านของท่านว่า เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้า ส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น คือ คนเหล่านั้นที่ได้รับการรอดแล้ว (ความ รอดของเราในที่นี้ถูกเรียกว่า การทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์) ท่านจึงเชิญชวนพวกเขาว่า จง พิจารณาอัครสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ ในที่นี้ องค์พระผู้เป็น เจ้าของเราทรงถูกเรียกว่าเป็นอัครสาวก นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่พระองค์ทรงถูกเรียกเช่นนี้ คำว่า อัครสาวกจริงๆแล้วหมายถึง ผู้นำสารที่ถูกส่งมาเป็นพิเศษ พระองค์ยังทรงถูกเรียกว่ามหา ปุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้นด้วย คำที่แปลว่า รัับเชื่อ (ฮอมอลอเกีย) หมายถึงความรอดของเรา พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตแห่งความรอดนั้น ในพระธรรมฮีบรู พระเยซูคริสต์ทรงถูกเรียกว่า มหาปุโรหิตของเราสิบสองครั้ง

ฮบ 3:2 ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสส ได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้เขียนอ้างอิง กันดารวิถี 12:7 ที่โมเสสถูกพูดถึงว่า “สัตย์ซื่อในพรรคพวกของท่านทั้งสิ้น” ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสัตย์ซื่อ ต่อพระองค์ผู้ทรงแต่งตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิต เหมือนกับที่โมเสสสัตย์ซื่อต่อพรรคพวก ของท่านทั้งสิ้น คำว่า พรรคพวก หมายถึงบรรพบุรุษของโมเสสซึ่งก็คือ ชนชาติอิสราเอลนั่นเอง มีบทเรียนให้เราเรียนรู้ตรงนี้จากทั้งพระเยซูและโมเสส ทั้งคู่ต่างสัตย์ซื่อ หากเราต้องการที่จะเป็น เหมือนพระฉายของพระบุตรของพระองค์ เราก็ต้องเป็นคนสัตย์ซื่อเช่นกัน

ฮบ 3:3 แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น ประเด็นสำคัญในบทนี้ก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรง “สมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก” ความหมายก็คือว่า พระเยซูทรงเหนือกว่าหรือดีกว่าโมเสส อันเป็นการสานต่อแนวคิดหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ เหตุผลที่สนับสนุนความเหนือกว่านี้ก็คือว่า ผู้ที่ออกแบบบ้านหลังหนึ่งก็สมควรได้รับเกียรติมากกว่าตัวบ้านเอง (สถาปนิกย่อมได้รับเกียรติสำหรับการออกแบบและการดูแลงานก่อสร้างตัวอาคารมากกว่าตัวอาคารเอง) บ้านที่พระเยซูได้ทรงออกแบบและสร้างขึ้นนั้นไม่ใช่แค่ชนชาติอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิมเท่านั้น แต่เป็นคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ด้วย

ฮบ 3:4 ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าบ้านทุกหลังหรือโครงสร้างทุกอันย่อมถูกสร้างขึ้นโดยใครสักคน “แต่ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า” (นี่เป็นอีกครั้งที่นี้สื่อชัดเจนว่าพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้สร้างที่แท้จริงทรงเหนือกว่าโมเสสเยอะ)

ฮบ 3:5-6 ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง 6 แต่พระคริสตนั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

เป็นความจริงที่โมเสสสัตย์ซื่อ “อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยาน” ความสัตย์ซื่อเป็นพยานที่ทรงพลังจริงๆ “แต่พระคริสตนั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์” ทรงเหนือกว่าเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นทายาทผู้รับสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก บุตรย่อมเหนือกว่าทาสอยู่แล้ว นอกจากนี้เรายังเป็นครอบครัวนั้น (คือ คริสตจักรพระคัมภีร์ใหม่) “หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” จุดประสงค์หลักของจดหมายฝากฉบับนี้คือ เพื่อให้กำลังใจคริสเตียนชาวอิวที่ถูกกดขี่และถูกลองใจให้ยอมแพ้และกลับไปหาศาสนาอิว นี้ไม่ได้หมายถึงเงื่อนไขของการสูญเสียความรอด แต่หมายถึง

การสูญเสียพระพรของความเหนือกว่าของความเชื่อแบบคริสเตียนเมื่อเปรียบเทียบกับศาสนายิวที่ผ่านพ้นไปแล้ว

บัดนี้เรามาดังประเด็นสำคัญของบทนี้ นั่นก็คือ พวกยิวที่ยั่วพระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร โดยทำใจของตนให้แข็งกระด้างในความไม่เชื่อ ได้พลาดโอกาสสำคัญไปแล้ว ดังนั้น ระวังให้ดีเกรงว่าท่านผู้อ่านจะทำพลาดยิ่งกว่าในการหันหนีไปจากพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเหนือกว่าและทรงคู่ควรกับสง่าราศียิ่งกว่าโมเสสอย่างแน่นอน

ฮบ 3:7-11 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า `วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี 10 เพราะเหตุนั้นเราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า "ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา" 11 ดังนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา")

เหตุฉะนั้น นี้เป็นข้อสรุปของข้อเสนอที่ถูกกล่าวมาจนถึงบัดนี้ หากชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารพลาดพระสัญญาของพระเจ้าเพราะใจแข็งกระด้างและความไม่เชื่อของพวกเขา “อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร”

ข้อ 7-11 ของบทนี้เป็นข้อความที่ยกมาโดยตรงจาก สดุดี 95:7-11 ในบทนั้นผู้แต่งเพลงสดุดีทบทวนให้ฟังว่าบรรพบุรุษของเขาได้ทดลองพระเจ้า เอาพระองค์เข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร เราควรหมายเหตุด้วยว่าผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ยกให้ถ้อยคำของผู้แต่งเพลงสดุดีเป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นการตอกย้ำหลักคำสอนเรื่องการดลใจของพระกัมภีร์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในข้อ 10 คำที่แปลว่า เคือง (พรอซอกริไซ) ไม่ได้หมายถึงความโศกเศร้าเหมือนอย่างที่คำภาษาอังกฤษสื่อ แต่หมายถึง ‘เอือมระอา’ และ ‘โกรธ’ ประโยคที่ว่า “ใจของเขาหลงผิดอยู่

เสมอ” มีความหมายว่ามีใจหันเหและหลอกลวง พระเจ้าจึงทรงเอื้อมระอาพวกเขา พวกเขา ยกย่องพระองค์แต่ปาก แต่ใจของพวกเขาหันเหและไม่เชื่อตรง

ที่สงบสุขที่ถูกพูดถึงในข้อ 11 สื่อถึงดินแดนแห่งพระสัญญาตามบริบทในตอนนั้น แต่ในบริบทที่ใหญ่กว่านั้นก็หมายถึงสวรรค์ด้วย ให้เราสังเกตว่าเพราะการที่ชนชาติอิสราเอลช่วยยูพระเจ้าด้วยใจที่แข็งกระด้างและเบี่ยงเบนของพวกเขา พระเจ้าจึงทรงปฎิญาณด้วยพระพิโรธว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ยกเว้นคาเลบและ โยชูวา ไม่มีพวกเขาสักคนที่ได้เหยียบดินแดนแห่งพระสัญญา

ฮบ 3:12   ดังนั้น ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้เขียนกำชับผู้อ่านที่เป็นคริสเตียนยิวมิให้หลงไปจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและกลับไปหาทางเก่า ในที่นี้การไม่เชื่อและการเป็นคนชั่วถูกเทียบว่ามีค่าเท่ากัน คำที่แปลว่า หลงไป (*อาพัสเตมิ*) เป็นรากคำของคำว่า *apostasy* (การละทิ้งความจริง) คนที่ละทิ้งความจริงคือ คนที่หลังจากรู้ความจริงแล้วยังงใจหันเสียไปจากมัน ความหมายตรงนี้เกี่ยวข้องกับการเลิกเชื่อมากกว่าการไม่เชื่อ แบบแรกเกิดจากความงใจ ส่วนแบบหลังเกิดจากความโหดเหี้ยม ผู้เขียนเตือนผู้อ่านให้ระวังการมีใจดังกล่าว

ฮบ 3:13   ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า "วันนี้" เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป แทนที่จะเป็นแบบในข้อที่แล้ว ประชากรของพระเจ้าควร “เตือนสติกันและกันทุกวัน” ความหมายของคำที่แปลว่า เตือนสติ (*พาราคาละ โอ*) คือ ‘การให้กำลังใจ’ หรือ ‘การกระตุ้นในแง่บวก’ เหมือนกับการกระตุ้นนักวิ่งให้วิ่งต่อไปในการแข่งขัน เราควรเตือนสติกันและกันในการดำเนินชีวิตคริสเตียนทุกวันขณะที่ยังมีเวลาอยู่ นั่นคือ “ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า "วันนี้"” ให้เราสังเกตคำเตือนต่อไป “เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป” ความบาปทำให้ใจฝ่ายวิญญาณของเราแข็งกระด้างไป นอกจากนี้มันยังเต็มไปด้วยการหลอกลวงอีกด้วย ความบาปหลอกลวงเราให้คิด

ว่าเรานั้นเป็นคนดีพอ แต่มันก็ทำให้เราหันหนีไปจากพระเจ้าอันเป็นการทำให้ใจของเราแข็งกระด้าง มันเป็นวงจรอุบาทว์ที่สร้างความหายนะจริงๆ

ฮบ 3:14 เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ ผู้เขียนเตือนความจำผู้อ่านของท่านว่าพวกเขาได้มีส่วนกับพระคริสต์แล้ว ตอนนี้พวกเขาจำเป็นต้อง “ยึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” เกรงว่าพวกเขาจะหลงไป (ละทิ้งความจริง) อีกครั้งที่เนื้อหาหลักของพระธรรมฮีบรู คือ ให้ผู้เชื่อชาวียืนยันหยัดมั่นคงต่อไป

ฮบ 3:15 เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น’ นอกจากนี้ผู้เขียนยังยกข้อความจาก สดุดี 95:7-8 เพื่อเตือนพวกเขาตอนนี้ (“วันนี้”) ให้ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่ทำให้จิตใจของตนแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำในครั้งกบฏนั้น (ในถิ่นทุรกันดาร) เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น

ฮบ 3:16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์ ข้อเท็จจริงก็คือว่า *บางคน* และอันที่จริงแล้วก็คนส่วนใหญ่ (“แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์” นั่นคือ โยชูวาและคาเลบ) ได้ช่วยพระเจ้าให้ทรงพระพิโรธในตอนนั้น

ฮบ 3:17 และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโทมนัสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และซากศพของเขาทั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงโทมนัส (เอือมระอา) ในตอนนั้นคือคนเหล่านั้นที่ตายในถิ่นทุรกันดาร คำที่แปลว่า ซากศพ (โคลอน) มีความหมายว่า ‘ศพคนตาย’ ซึ่งอ้างอิงถึงประชากรส่วนใหญ่ของชนชาติอิสราเอลที่ล้มตายในถิ่นทุรกันดารซีนาย

ฮบ 3:18 และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ นี่คือ *หมัดตาย* ของทรศนะของท่าน คนเหล่านั้นที่

พระเจ้าทรงบัญชาว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์” ก็ไม่ใช่ใครอื่นนอกจาก “คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ” นั่นแหละคือปัญหาของบรรดาผู้เชื่อชาวยิวที่มีใจหวนไหวในตอนนั้น

ฮบ 3:19 ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ ชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมที่ยั่วพระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ดินแดนแห่งพระสัญญาเพราะความไม่เชื่อ อีกครั้งที่ความหมายของคำๆ นี้คือ การตั้งใจไม่ยอมเชื่อ ในแบบเดียวกันพวกยิวที่อยู่ในสมัยเดียวกับผู้เขียนก็จะไม่ได้เข้าสวรรค์เพราะความไม่เชื่อ ในพระคริสต์ผู้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายและพันธสัญญาใหม่ที่พระองค์ได้ทรงสำแดงให้พวกเขาเห็น มันเป็นคำเตือนที่จริงจังสำหรับพวกเขาและพวกเราในวันนี้ด้วย

*****

ภาพรวมของฮีบรู 4: เนื้อหาครั้งแรกของบทนี้พูดถึงการที่ชนชาติอิสราเอลส่วนใหญ่ในสมัยพระคัมภีร์เดิมพลาดจากที่สงบสุขของพระเจ้าไปแล้ว มันจึงเป็นคำเตือนสำหรับเรา เกรงว่าเราจะพลาดจากที่สงบสุขนั้นไปด้วย ครั้งหลังของบทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและคมกริบของพระวอของพระเจ้า เนื้อหาหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ยังคงเหมือนเดิมคือ จงยึดมั่นในการรับเชื่อของเราเพราะเรามีมหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น บทนี้มีเนื้อหายากเพราะผู้เขียนใช้หลักเหตุผลที่ค่อนข้างซับซ้อน

ฮบ 4:1-3 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เข้าไปที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง 2 เพราะเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน 3 เพราะเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าไปที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ตามที่เราได้บัญชาด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา" แม้ว่าจะงานนั้นสำเร็จแล้ว ตั้งแต่วางรากสร้างโลก

สิบข้อแรกของบทนี้อาจถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบทที่แล้วก็ได้ ผู้เขียนอธิบายข้อความที่ยกมาจากสดุดี 95 ต่อไป คำว่า **ที่สงบสุข** (*คาตาปาวซิส* ซึ่งถูกใช้เก้าครั้งในบทนี้) เป็นภาพเปรียบเทียบของที่สงบสุขในสวรรค์ คือ การหยุดพักจากความยากลำบากและความยุ่งยากต่างๆของชีวิตนี้ในสถานที่แห่งการหยุดพักของพระเจ้าซึ่งมีชื่อว่าสวรรค์

ความหมายของข้อ 1 ก็คือว่า เราควรระมัดระวังและระแวงระวังไว้เกรงว่าเราจะพลาดจากที่สงบสุขของพระเจ้าเหมือนอย่างคนมากมายในหมู่ชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารที่พลาดไปแล้ว นี่ไม่ได้หมายถึงการสูญเสียความรอดไป แต่เป็นคำเตือนให้ระวังการพลาดไปจากความรอดตั้งแต่แรกมากกว่า ในข้อ 2 เราได้เห็นถึงปัญหาของชนชาติอิสราเอล ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ยื่นพระวาจนะของพระเจ้าแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อ

ข้อ 3 นั้นยากหน่อย แต่ดูเหมือนว่ามันจะถูกยกมาจากสดุดี 95:11 ซึ่งอาจแปลได้ว่า ‘เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าสู่ที่สงบสุขนั้นจริงๆ เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘ตามที่เราได้ปฎิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา” แม้ว่างานของพระองค์นั้นสำเร็จแล้วในตอนทรงสร้างโลก’

ฮบ 4:4-5 และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า ‘ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์’ 5 และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า ‘เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา’ ตรงนี้ผู้เขียนอ้างอิงถึงปฐมกาล 2:2 และยกข้อความมาจากข้อนั้น จากนั้นในข้อ 5 เห็นได้ชัดว่าท่านยกคำพูดมาจากสดุดี 95:11 อีกแล้ว

ฮบ 4:6 ครั้นเห็นแล้วยังมีช่องให้บางคนเข้าไปในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยื่นข่าวประเสริฐครวก่อนไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ ข้อนี้อาจถอดความได้ว่า ‘ดังนั้น ดูเหมือนว่าบางคนจะเข้าสู่ที่สงบสุขของพระเจ้า แต่คนเหล่านั้นที่ได้ยื่นข่าวประเสริฐครวก่อนไม่ได้เข้าเพราะความไม่เชื่อ’ คำที่แปลว่า **ความไม่เชื่อ** (*อาพะอิเชเอีย*) ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *apathy* มีความหมายว่า ‘การจงใจไม่ยอมเชื่อ’ หรือ ‘ความคือร้อน’ ซึ่งเป็นบ่อเกิดของความไม่เชื่อฟัง แก่นแท้ของความหมายนี้ก็คือ ความคือด้านแบบจงใจนั่นเอง

ฮบ 4:7-8 พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้ง
ล่วงไปช้านานแล้วว่า "วันนี้" เหมือนตรัสเมื่อคราวก่อนแล้วว่า "วันนี้" ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระ
สุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป" 8 เพราะว่าถ้าโยชูวาได้พาเขาเข้าสู่ที่
สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก

ผู้เขียนอธิบายสดุดี 95:7-8 ต่อไป วลีแรกอาจแปลได้ว่า 'อีกครั้งหนึ่งพระองค์ได้ทรง
กำหนดวันหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงไว้ โดยตรัสในดาวิด' คำเตือนถูกย้ำอีกครั้งว่า "อย่าให้จิตใจของ
ท่านแข็งกระด้างไป" ท่านยกเหตุผลสนับสนุนข้อเสนอของตัวเองต่อไป เพราะถ้าโยชูวาได้
ให้การหยุดพักแก่พวกเขาจริงๆ เขาก็คงไม่พูดถึงอีกวันหนึ่ง (ซึ่งเป็นวันแห่งการหยุดพัก)
(หมายเหตุ: ชื่อ *เยชู* ในพระคัมภีร์ใหม่เป็นคำแปลของชื่อ *โยชูวา* ในพระคัมภีร์เดิม เห็นได้ชัดว่า
นี่คือ โยชูวา ในตอนท้ายของการเดินทางในถิ่นทุรกันดารที่ถูกพูดถึงอยู่ตรงนี้)

ฮบ 4:9-10 ผู้เขียนสรุปข้อเสนออันยืดเยื้อของท่าน โดยกล่าวปิดท้ายว่า ฉะนั้นจึงยังมี
สรวาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า 10 ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุด
การงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์ เพราะเมื่อเราเข้าสู่ที่
สงบสุขของเรา (สวรรค์) เราก็หยุดพักจากความเหน็ดเหนื่อยและความยากลำบากแห่งการงาน
ต่างๆของเราแล้ว เหมือนกับที่พระเจ้าทรงหยุดพักจากการงานของพระองค์ในวันที่เจ็ด

(สิบข้อแรกของบทนี้ ในทรรศนะของผู้เขียนอธิบาย ถือว่าเป็นบทนำสู่ใจความหลัก
ซึ่งกำลังจะถูกนำเสนอต่อไปนี้)

ฮบ 4:11 เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตส่าห์เข้าไปในที่สงบสุขนั้น คำที่แปลว่า อุตส่าห์
(*สปออูคาไซ*) มีความหมายชัดเจนว่า 'พากเพียร' หรือ 'ขะมักเขม้น' หรือ 'รีบเร่ง' ผู้เขียนไม่ได้
สนับสนุนการประพฤติเพื่อให้ได้รับความรอดแต่อย่างใด แต่ท่านกำลังเตือนเราให้ระวัง ว่าเรา
เข้าสู่ที่สงบสุขนั้นของพระเจ้าจริงๆ (สวรรค์) "เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกลงไปในการไม่เชื่อเช่น
เขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง" อีกครั้งที่คำที่แปลว่า การไม่เชื่อ (*อาพะอิเธเอีย* เหมือนในข้อ 6) มี

ความหมายว่า ‘การจงใจไม่ยอมเชื่อ’ อันนำไปสู่ความไม่เชื่อฟังนั่นเอง ความหมายรวมๆก็คือว่า เราต้องแน่ใจว่าเรารอดแล้วจริงๆตั้งแต่แรก

ฮบ 4:12 พิจารณาจากเนื้อหาทั้งหมดในจดหมายฝากจนถึงตอนนี้ ผู้แต่งได้ยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิมมาเยอะแยะทีเดียว (โดยเฉพาะในย่อหน้าก่อนๆหน้า) คำบรรยายอันทรงพลังและทำให้ตาสว่างเกี่ยวกับพระคัมภีร์จึงตามมา

เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลาญภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ พระวณะของพระเจ้าเปรียบได้กับมีดผ่าตัดอันแหลมคม (คำที่แปลว่า ดาบ (มาโครา) ในที่นี้หมายถึงมีดอันใหญ่ที่มีไว้ใช้ตัดชิ้นเนื้อสัตว์หรือไว้ใช้ในการผ่าตัดมากกว่าที่จะเป็นดาบเล่มยาวๆ สิ่งที่ถูกเน้นย้ำตรงนี้ไม่ใช่ความยาวของใบมีด แต่เป็นเรื่องของความคมของใบมีด) มันมีชีวิต (ซาโอ) และทรงพลาญภาพ ความหมายของคำหลังนี้ (อะเนิร์เกส) มีความหมายว่า ‘ได้ผล’ หรือ ‘สัมฤทธิ์ผล’

พระวณะของพระเจ้ามีความคมแบบมีดผ่าตัดในการแทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย ผู้เขียนสันนิษฐานเรื่องการมีตัวตนของมนุษย์ในสามระดับ นั่นคือ กาย จิต และวิญญาณ พระวณะของพระเจ้าซึ่งเป็นเหมือนมีดผ่าตัดอันคมกริบ และทรงประสิทธิภาพ สามารถแทงทะลุได้ลึกกว่าความคิดของเราจนเข้าสู่ใจเราทีเดียว (วลีที่ว่า “แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ” อาจแปลได้ด้วยว่า ‘แทงทะลุจนถึงกับแบ่งจิตและวิญญาณออกจากกัน’ พระวณะของพระเจ้าข้ามพ้นหลักเหตุผลและจิตวิทยา มันแทงทะลุจนถึงใจมนุษย์โดยตรง (วิญญาณของเรา) เหมือนกับมีดของศัลยแพทย์ที่แทงถึงไขในกระดูก (ในที่นี้เราเห็นถึงภาพบรรยายอันเป็นเอกลักษณ์ของตัวตนมนุษย์ของเรา ร่างกายของเราเป็นสิ่งที่ตามองเห็น เช่น ขาของเรา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภายในขาของเราก็คือกระดูกซึ่งเป็นสิ่งที่ตามองไม่เห็น เหมือนกับที่จิตของเราเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏต่อสายตา กระนั้น ที่อยู่ลึกลงไปมากกว่านี้อีกก็คือ ไขในกระดูก เช่นเดียวกับที่วิญญาณของเรา (หรือใจฝ่ายวิญญาณ) อยู่ในระดับลึกที่สุดของตัวตนมนุษย์)

ฮบ 4:13 เหมือนกับมีดผ่าตัดในมือของศัลยแพทย์ พระวณะของพระเจ้าก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน คนใช้ผ่าตัดนอนเปลือยเปล่าต่อหน้าศัลยแพทย์ฉันใด ไม่มีสิ่งเสริมสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่า และปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องกับ พระเจ้าไม่เพียงทรงทราบเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ของร่างกายเราเท่านั้น แต่ยังทรงทราบถึงรายละเอียดภายในฝ่ายวิญญาณทุกประการของเราด้วย เหมือนกับที่ศัลยแพทย์ผ่าตัดเปิดร่างกายมนุษย์เพื่อหาก้อนเนื้อร้าย พระวณะของพระเจ้าก็ผ่าถึงตัวตนที่แท้จริงของเรา คือ ใจฝ่ายวิญญาณของเรา ตัวตนของเรา ก็เปลือยเปล่าต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องกับ อุปกรณ์ผ่าตัดที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์คือ พระวณะของพระเจ้า มีชีวิต ทรงประสิทธิภาพ และคมกว่าดาบสองคมเล่มใดๆ

ผู้เขียนกลับมาพูดถึงใจความหลักของพระธรรมเล่มนี้ นั่นคือ พระเยซูทรงเหนือกว่า ท่านอ้างอิงกลับไปยังท้ายบทที่สองและตอนต้นของบทที่สามที่พระเยซูคริสต์ทรงถูกเรียกว่า มหาปุโรหิตผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อ และอัครสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้น

ฮบ 4:14 วัตถุประสงค์หลักของจดหมายฝากถึงคริสเตียนชาวฮีบรูถูกเน้นย้ำตรงนี้อีกครั้ง เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ (นี่เป็นอีกครั้งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกเรียกว่าเป็น มหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ของเราในสวรรค์) เพราะความยิ่งใหญ่ของมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ของเรานี้ เราจึงต้องมั่นคงต่อไป อย่าปล่อยคำรับเชื่อของพวกท่านในพระคริสต์ไป อย่าล้มเลิก! อย่ายอมแพ้!

ฮบ 4:15 เพราะว่าเรามีได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป พระเยซูคริสต์ทรงสามารถเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเราเพราะว่าในความเป็นมนุษย์ของ

พระองค์นั้น พระองค์ก็ทรงประสบกับความอ่อนแอต่างๆในแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าในตัวพระองค์เองไม่มีความบาปหรือนิสัยบาปที่ต้องคอยเอาชนะ แต่พระองค์ก็ทรงหิว กระจาย และเหนื่อยล้าเป็นเหมือนกับเรา ถึงแม้ว่าซาตานได้ทดลองความอ่อนแอต่างๆในด้านมนุษย์ของพระองค์ด้วยอาวุธฝ่ายวิญญาณทุกรูปแบบที่มันจะหาได้ แต่พระเยซูก็ทรง “ปราศจากบาป” พระองค์ไม่ทรงยอมแพ้ต่อการทดลองของซาตานเลยแม้แต่ขณะเดียว พระองค์จึงทรงสามารถเห็นอกเห็นใจเราได้ เพราะพระองค์เองก็ทรงเจอกับการทดลองและความอ่อนแอในแบบเดียวกัน ความแตกต่างที่สำคัญก็คือว่า พระองค์ไม่เคยยอมแพ้ต่อการทดลองเลย

ฮบ 4:16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ หลักเหตุผลที่ทรงพลังก็คือว่า ‘ขอให้เรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณต่อไปเรื่อยๆ (รูปกาลของคำกริยา วลี “มีใจกล้าเข้ามาถึง” คือปัจจุบันซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง) แทนที่จะหลงไปจากพระคริสต์ ขอให้เราเข้ามาหาพระองค์ต่อไปเรื่อยๆผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่เห็นอกเห็นใจเราและเปี่ยมด้วยความกรุณา ให้เราสังเกตว่าพระที่นั่งของพระองค์เป็นพระที่นั่งแห่งพระคุณ ด้วยเหตุนี้เราจึงมีใจกล้าในการเข้าหาพระที่นั่งนั้น เมื่อเราสารภาพความบาปของเราต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา “เราจะได้รับพระเมตตา” เพราะพระองค์ก็ทรงเคยเจอเหมือนกับที่เราเจอ เราสามารถนำความจำเป็นต่างๆของเรามาพูดต่อพระองค์ได้เพราะพระที่นั่งของพระองค์เป็นพระที่นั่งแห่งพระคุณ ณ ที่นั้นเราสามารถ “พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ” ความหมายของวลี “ในขณะนี้ที่ต้องการ” สื่อถึงการเหมาะสมเจาะกับเวลา นั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงส่งความช่วยเหลือมาในยามที่เราต้องการมัน และในยามที่เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือและพระคุณ

แนวคิดของเรื่องพระคุณถูกพูดถึงตรงนี้ เรามักคิดถึงพระคุณนี้ในแง่ของความรอดของเรา ซึ่งมันก็ใช่จริงๆ อย่างไรก็ตาม พระคุณก็หมายถึงพลังกำลัง ความช่วยเหลือ และความกรุณาอย่างต่อเนื่องของพระเจ้าด้วย เรารอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า พระคุณเดียวกันนี้ก็มีให้แก่

เราเพื่อเสริมกำลังและช่วยเหลือเราด้วย เมื่อเรามีปัญหาหรือความจำเป็นต่างๆขณะดำเนินชีวิต คริสเตียน พระกรุณาของพระเจ้า (นั่นคือ พระคุณของพระองค์) ก็มีพร้อมเสมอที่จะช่วยเหลือเรา

สรุปก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่กอปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อ และประทับอยู่บนพระที่นั่งแห่งพระคุณของพระองค์ ดังนั้น จึงเข้ามาหาพระองค์ด้วยใจกล้าต่อไปเรื่อยๆแทนที่จะเดินหันหนีไปด้วยใจไม่เชื่อจากพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่และทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว

*****

ภาพรวมของฮีบรู 5: ผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้กล่าวต่อไปถึงความเหนือกว่าของ ตำแหน่งปุโรหิตของพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ก็ไม่ได้สืบทอดมา ทางอาโรนผู้อยู่ในตระกูลเลวีด้วย แต่พระองค์ทรงสืบทอดตำแหน่งปุโรหิตนี้มาทางเมลคีเซเดค เนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้เชื่อมต่อกับบทที่หกและมีเนื้อหาเกี่ยวกับความจำเป็นในการเติบโต เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

ฮบ 5:1-3 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาถวาย เพราะความบาป 2 ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงฉันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น

จุดประสงค์ของตำแหน่งปุโรหิตบนโลกนี้ถูกทบทวนให้เห็น (1) ตำแหน่งปุโรหิตของ อาโรนในพระคัมภีร์เดิมถูกกำหนดหรือแต่งตั้งขึ้น โดยพระเจ้าสำหรับบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับ พระเจ้า (2) เขาต้องถวายเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาต่างๆเพื่อไถ่บาปที่แทนบูชาของ พระเจ้าในนามของประชาชน

(3) เขาต้องมีใจเมตตากรุณาต่อคนโง่ด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (อ๊กนออะโฮ) มีความหมายว่า 'ไม่ได้รู้ดีไปกว่า' (4) เขายังต้องมีใจเมตตาต่อคนเหล่านั้นที่หลงผิด ความหมายของคำที่แปลเช่นนี้ (พลานาโฮ) คือ คนเหล่านั้นที่ 'ถูกหลอกหลวง' นอกจากนี้ ปุโรหิตที่สืบเชื้อสายมาทางอาโรนบนโลกนี้ก็เต็มไปด้วยความอ่อนแอเหมือนกัน

บรรดาปุโรหิตตามอย่างอาโรนของชนชาติอิสราเอลจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาต่างๆ ไม่ใช่เพื่อความบาปของประชาชนเท่านั้น แต่เพื่อความบาปของตนเองด้วย สิ่งที่ถูกสื่อก็คือว่า พระคริสต์ทรงเหนือกว่าเพราะพระองค์ไม่ทรงมีบาป พระองค์จึงไม่ต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อความบาปของพระองค์เอง สรุปรย่อของเนื้อหาก่อนหน้านี้ก็คือว่า บรรดาปุโรหิตในพระคัมภีร์เดิมได้ถูกพระเจ้าแต่งตั้งขึ้นมา และพวกเขาต้องเห็นอกเห็นใจประชาชนที่พวกเขาคอยรับใช้ โดยตระหนักว่าตัวพวกเขาเองก็หลงผิดบ่อยเช่นกัน

ฮบ 5:4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน สิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้วถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง ไม่มีปุโรหิตคนใดในสมัยพระคัมภีร์เดิมที่ตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ การทรงเรียกของเขาเป็นมาจากพระเจ้าผ่านทาง การสืบเชื้อสายมาจากอาโรนและการที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเขา ประเด็นที่ผู้แต่งตั้งต้องการจะบอกก็คือว่า การรับใช้โดยทั่วไปและตำแหน่งปุโรหิตโดยเฉพาะเป็นสิ่งที่มาจากการทรงเรียกและการแต่งตั้งของพระเจ้า

ฮบ 5:5 ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว' ในแบบเดียวกันพระเยซูคริสต์ก็ได้ทรง "ยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต" องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามิได้ทรงแสวงหาหรือเอาตำแหน่งปุโรหิตมาเป็นของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงได้รับการแต่งตั้งให้รับตำแหน่งดังกล่าวโดยพระเจ้า ผู้แต่งตั้งจึงยกข้อความจาก สดุดี 2:7 อีกครั้ง

ฮบ 5:6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า 'ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตาม
อย่างของเมลคีเซเดค' คราวนี้ผู้แต่งยกข้อความจาก สดุดี 110:4 นี่เป็นเรื่องสำคัญตรงที่ว่าสดุดี
บทที่ 110 นี้ถูกถือว่าเป็นเพลงสดุดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ตามความเห็นของอาจารย์
สอนศาสนายิว อย่างไรก็ตามในข้อ 4 ของสดุดี 110 พระเมสสิยาห์ทรงถูกเรียกว่าเป็นปุโรหิต
ตามอย่างของเมลคีเซเดค ชาวยิวทราบดีว่าปุโรหิตในสมัยพระคัมภีร์เดิมเป็นตามอย่างของอา
โรน แต่ตำแหน่งปุโรหิตของพระเมสสิยาห์จะต้องเป็นตามอย่างของเมลคีเซเดค

เราจำได้ว่าเมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตที่ลึกลับและถึงกับเหนือธรรมชาติซึ่งปรากฏตัวให้อับ
ราฮัมเห็นในปฐมกาล 14 บริบทของปฐมกาล 14 และฮีบรู 7 ดูเหมือนจะยืนยันว่าเมลคีเซเดค
จริงๆแล้วเป็นการปรากฏตัวของพระเยซูคริสต์ในสมัยพระคัมภีร์เดิมก่อนที่พระองค์เสด็จมารับ
สภาพเนื้อหนัง ไม่ว่าจะในกรณีใด ตำแหน่งปุโรหิตของพระเยซูคริสต์ก็ไม่ได้สืบทอดมาจากเชื้อ
สายของอาโรนแต่มาจากเมลคีเซเดค เมลคีเซเดคไม่เพียงอยู่ก่อนอาโรนเท่านั้น แต่ยังเหนือกว่า
ตรงที่ว่าเขาไม่ตายด้วย (ฮีบรู 7:3) ดังนั้น ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์จึงเหนือกว่าตำแหน่ง
ปุโรหิตของผู้ที่ตามอย่างอาโรน

ฮบ 5:7 คราวนี้ผู้แต่งเปลี่ยนมาพูดถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์บ้าง ฝ่ายพระ
เยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วย
ทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจาก
ความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถาปนาพระองค์นั้นได้ยากแค้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึง
พระคริสต์ขณะทรงอยู่ในสวนเกทเสมนี บางทีนี่อาจสื่อถึงช่วงเวลาอื่นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เราทรงอธิษฐานด้วยน้ำตาไหลด้วย (เช่น มัทธิว 19:41) แต่สิ่งที่ถูกอ้างอิงมากกว่าก็คือ สวนเกท
เสมนีอย่างไม่ต้องสงสัย เราเห็นชัดเจนถึงความเป็นมนุษย์และหัวใจที่อ่อนโยนขององค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา และพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อจริงๆ

เรายังเห็นถึงความเป็นมนุษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างชัดเจนมากขึ้นไปอีกเมื่อ
พระองค์ทรงวิงวอนพระบิดาให้ถ้วยที่อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ในสวนนั้นผ่านพ้นพระองค์

ไป ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ๆย่อมทรงมีความกลัวตายเป็นธรรมดา และเพราะการที่พระองค์ทรงยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า (ตรงตัวคือ ‘ความเลื่อมใสศรัทธา’) พระเจ้าก็ทรงสดับคำอธิษฐานของพระองค์โดยส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรนนิบัติพระองค์ (ลูกา 22:43)

ฮบ 5:8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา อย่างไรก็ตามในความเจ็บปวดรวดร้าวและความกลัวของพระองค์ พระองค์ก็ทรงนอบน้อมยอมเชื่อฟังพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่า พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ได้ทรงเรียนรู้ที่จะยอมเชื่อฟังเต็มที่ โดยการเผชิญความตาย ตลอดชั่วอดีตกาลนิรันดร์ขณะที่พระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระบิดาในสง่าราศี สภาพแวดล้อมรอบตัวพระองค์ต่างให้ความร่วมมือและไม่มีการต่อต้านเลย แต่ในสวนเกทเสมนีสภาพแวดล้อมโดยรวมก็เป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์จริงๆ จุดประสงค์แห่งพันธกิจของพระองค์นั้นเจอบอกกับการต่อต้านที่รุนแรงจริงๆ ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ๆ ทรงมีความกลัว ความกระวนกระวาย และความหวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความตายที่พระองค์ทรงทราบว่ารอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้า กระนั้นพระองค์ก็ทรงเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์

ฮบ 5:9 และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดการรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ ข้อนี้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงผ่านพ้นความหวาดหวั่นและความกลัวความตายที่พระองค์กำลังจะเจอในไม่ช้ามาได้ พระองค์ก็ไม่เพียงทรงเชื่อฟังเท่านั้น แต่ยังทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการด้วย ความหมายของคำที่แปลเช่นนั้น (*ทะเลาะฮือฮือ โอ*) คือ การถูก ‘ทำให้สมบูรณ์’ หรือ ‘โตเป็นผู้ใหญ่’ คำนี้ยังสื่ออีกหลายประการ (1) การทนทุกข์และการสู้ทนปัญหาต่างๆของชีวิตย่อมพัฒนาความเป็นผู้ใหญ่จริงๆ (2) องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทนความเจ็บปวดและความรู้สึกหวาดหวั่นต่อความตายเหมือนกับที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถเห็นอกเห็นใจและสงสารเราเมื่อเราต้องเผชิญกับความทุกข์ยากในชีวิต (3) พระองค์จึงทรงถูกทำให้สมบูรณ์พร้อมทุกประการในความเป็นมนุษย์ของพระองค์เพราะการทนทุกข์ในสวนเกทเสมนีและที่กางเขน

เหตุฉะนั้น “พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์” ความหมายของคำที่แปลว่า **เชื่อฟัง** (ฮีบรู *ฮีบรู*) คือ ‘ตั้งใจฟัง’ ความหมายก็คือว่า ความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามิให้แก่คนทั้งปวงที่จะตั้งใจฟังพระองค์

ฮบ 5:10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค เรื่องตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ถูกกล่าวถึงอีกครั้ง พระเยซูคริสต์ทรงได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค (ไม่ใช่ตามอย่างของอาโรน) ฝ่ายแรก ทรงพระชนม์อยู่ต่อไปเป็นนิตย์ (ดู ฮีบรู 7:3) ฝ่ายหลังตายไปแล้ว ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงเหนือกว่าตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างของอาโรน

ฮบ 5:11-12 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว 12 ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวาทะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง

(ข้อ 11-14 เริ่มต้นความคิดในวงเล็บซึ่งมีเนื้อหาหายไปจนจบบทที่ 6 บทที่ 7 กลับมาพูดถึงตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดคอีกครั้ง) ผู้แต่งกล่าวคำนิพนธ์ของท่านเบาๆ ท่านอยากเจาะลึกมากกว่านี้ แต่การขาดความเข้าใจของผู้อ่านของท่านทำให้ท่านทำเช่นนั้นไม่ได้ ท่านเตือนความจำพวกเขาว่าป่านนี้พวกเขาน่าจะสอนเป็นแล้ว แต่พวกเขายังต้องให้คนอื่นมาสอนอยู่ “หลักเบื้องต้นแห่งพระวาทะของพระเจ้า” หมายถึง เรื่องพื้นฐานต่างๆ แห่งบรรดาการของพระเจ้า ท่านอยากป้อนอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณให้แก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ยังอยู่ในระดับที่ต้องกินน้ำนมอยู่

ฮบ 5:13-14 เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวาทะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ 14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

อย่างที่ใครๆก็รู้ ผู้ที่ต้องกินน้ำมันอยู่คือ เด็กทารก อาหารแข็งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกรับประทาน โดยคนเหล่านั้นที่โตพอที่จะรับมันไหว ผู้แต่งกล่าวถึงการที่ผู้อ่านของท่านยัง “ไม่ชำนาญใน พระวณะแห่งความชอบธรรม” ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณย่อมพัฒนาความสามารถในการ แยกแยะดีชั่ว รวมถึงการแยกแยะถูกผิดด้วย

เห็นได้ชัดว่าผู้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้ที่ท่านตั้งใจเขียนถึงยังไม่พร้อมสำหรับคำสอนที่ ยากกว่าที่ถูกรับเสนออยู่ในตอนนี้ เราควรหมายเหตุว่าถึงแม้ว่าพระธรรมฮีบรูดูเหมือนค่อนข้าง ยากสำหรับผู้อ่านที่เป็นคนต่างชาติในตอนนั้น แต่ภูมิหลังในเรื่องศาสนายิวกับองค์ประกอบ ต่างๆของมันก็เป็นสิ่งที่ผู้อ่านชาวฮีบรูคุ้นเคยดี ซึ่งพระธรรมเล่มนี้ก็ถูกเขียนถึงพวกเขา

การที่เราไม่ค่อยเข้าใจพระธรรมฮีบรูก็เกิดจากการที่เราไม่คุ้นเคยกับธรรมเนียม ประเพณี และการตีความข้อพระคัมภีร์เดิมแบบรับบี ผู้อ่านที่เป็นยิวซึ่งจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงย่อม คุ้นเคยกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงน่าจะเข้าใจหลักเหตุผลที่กำลังถูกนำเสนออยู่ในตอนนี้

*****

ภาพรวมของฮีบรู 6: นี่เป็นบทที่ซับซ้อน มันเป็นข้อสรุปของความคิด ‘ในวงเล็บ’ ที่ถูก เริ่มต้นในบทที่ 5 ซึ่งในบทนั้นผู้เขียนดำเนินผู้อ่านของท่านเบาๆเพราะการที่พวกเขาไม่โตเป็น ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ นั่นมีเนื้อหาต่อมาถึงในบทที่ 6 ในทางกลับกันท่านก็เตือนคนเหล่านั้นที่ ได้ยินข่าวประเสริฐแล้วแต่หันไปเสียจากมันด้วย ดังนั้นคำเตือนสติก็คือ จงอย่าเกียจคร้าน บทนี้ ปิดท้ายด้วยกำลังใจอันเกิดจากการไม่มีวันเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าและความหวังที่เกิดจากมัน ในที่สุดแล้วความหวังนั้นก็คือ พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราตามอย่างของ เมลกีเซเดค

ฮบ 6:1-3 เหตุฉะนั้นให้เราละประณโมวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไป ถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการประพฤติ กรรมที่สมมติที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า 2 และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ

และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิรันดร์นั้น 3 ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรด อนุญาต เราก็คงจะทำอย่างนี้ได้

(ให้เรานึกถึงบริบทปิดท้ายของบทที่ห้า ตรงนั้นผู้เขียนเตือนสติผู้อ่านของท่านว่าพวกเขา
ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ) ท่านยังกล่าวถึงเรื่องนั้นต่อตรงนี้ วลีที่แปลว่า “ประณม โอวาทของ
พระคริสต์” มีความหมายว่า ‘พื้นฐานต่างๆแห่งพระวาระของพระคริสต์’ วลีที่ว่า “ให้เรา
ก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์” หมายถึงการพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (ฝ่ายวิญญาณ) ดังนั้น
ความหมายหลักก็คือว่า ‘ให้เราละเรื่องอื่นๆไว้และมุ่งสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณต่อไป’

เรื่องพื้นฐานฝ่ายวิญญาณหกเรื่องถูกพูดถึง (1) “การกลับใจเสียใหม่จากการประพฤติดัง
ตายแล้ว” หมายถึงการแสวงหาความรอดโดยการประพฤติดังตายแล้ว หลักคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์
ใหม่สอนให้เราหันหนีหรือกลับใจจากความผิดพลาดดังกล่าว การกลับใจจากพื้นฐานที่จัด
กล่าวเป็นขึ้นแรก (2) “ความเชื่อในพระเจ้า” เป็นคำสอนพื้นฐานของคริสเตียนอย่างแน่นอน (3)
“คำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา” ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกลับใจรับเชื่อใหม่ๆ (ถึงแม้ว่าผู้เขียน
ตรงนี้อาจกำลังพูดถึงความขัดแย้งกับคณะต่างๆของยิวและพิธีชำระล้างโดยการจุ่มลงด้วยก็ตาม)
(4) เรื่องของ “การวางมือ” ในศตวรรษแรกก็เป็นวิธีปฏิบัติที่แพร่หลายในการอวยพรและแต่งตั้ง
ผู้นำ (5) “การเป็นขึ้นมาจากตาย” ย่อมเป็นหนึ่งในเรื่องพื้นฐานของความเชื่อแบบคริสเตียนใน
พระคัมภีร์ใหม่อยู่แล้ว (6) สุดท้าย “การพิพากษาลงโทษเป็นนิรันดร์” ก็เป็นเรื่องพื้นฐานเช่นกัน ดัง
นั้นผู้เขียน โดยที่ท่านได้รับอนุญาตจากพระเจ้ำก็ตั้งใจที่จะละเรื่องพื้นฐานเหล่านี้ไว้เพื่อมุ่งสู่
ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณยิ่งกว่านี้ต่อไป

ฮบ 6:4-5 ตรงนี้ผู้เขียนเปลี่ยนไปพูดถึงกรณีสมมุติที่ร้ายแรงที่สุด ท่านพูดถึงคน
เหล่านั้นที่ไม่เพียงหวั่นไหวในความเชื่อแล้วเท่านั้น แต่ยังเลือกที่จะหันหลังให้พระคริสต์ด้วย
พวกเขาจึงกลายเป็นคนที่ละทิ้งความจริง ผู้เขียนจึงยกข้อสนับสนุน เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับการ
ความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณ
บริสุทธิ 5 และได้ชิมความดีงามแห่งพระวาระของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น

ท่านพูดถึงพวกยิวที่ได้รับพระพรแล้วจากการที่ความสว่างของข่าวประเสริฐได้สาต่อลงบนพวกเขา พวกเขาได้เป็นพยานเห็นของประทานของพระเจ้า คือ ความรอดในตัวผู้อื่นจนถึงกับที่พวกเขาได้ “รู้รส” มันแล้ว พวกเขาได้ประสบกับพระราชกิจในการฟ่องใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของตนแล้ว พวกเขาได้ชิม ถึงแม้จะไม่ได้รับประทานพระวณะของพระเจ้าและทราบถึงฤทธิ์เดชแห่งยุคต่อไปที่จะมานั้น กระนั้นทั้งๆที่ได้ประสบกับสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเขาก็ไม่เพียงเพิกเฉยต่อความรอดอันยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่พวกเขายังหันไปเสียจากมันด้วย แก่นแท้ของการละทิ้งความจริงก็คือ การรู้จักความจริงแล้วแต่ก็หันไปเสียจากมัน

ฮบ 6:6 ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อ**ธารกำนัล**

มันจึงเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับคนเหล่านี้ที่จะหันหนีไปที่จะช่วยให้พวกเขากลับใจเสียใหม่ได้ มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะหันไปเสียจากและปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า ผู้แต่งตั้งนี้ น่าจะกำลังพูดถึงการพุดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นความบาปที่ยกโทษให้ไม่ได้ บางคนเคยได้ยินแล้วและไม่สนใจการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาได้ชิมความประเสริฐเลิศแห่งพระคุณของพระเจ้าและข้อเสนอของพระองค์ที่เป็นความรอดแล้ว แต่พวกเขาก็ยังปิดมันทิ้งเสีย พวกเขาหมิ่นเหม่จะพินาศจริงๆ พระคัมภีร์ตอนนี้เสนอว่ามันจึงเป็นไปไม่ได้แล้วสำหรับพวกเขาที่จะกลับใจใหม่ที่หลัง พวกเขาก็เหมือนกับพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มได้ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดเสียแล้ว พระองค์ได้เสด็จมาหาพวกเขา (พรรคพวกของพระองค์) และพวกเขาก็ไม่ต้อนรับพระองค์ อันที่จริงแล้วพวกเขาได้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และบัดนี้คนเหล่านั้นที่จงใจหันไปเสียจากความจริงก็ “ได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล” คนเหล่านั้นในวันนี้ที่จงใจปฏิเสธพระคริสต์ทั้งๆที่รู้จักก็ทำแบบเดียวกัน การทำแบบนี้ก็เป็นเรื่องอันตรายฝ่ายวิญญาณจริงๆ

ฮบ 6:7-8 ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดีมีน้ำฝนที่ตกลงมาเนืองๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า 8 แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย

ผู้เขียนยกภาพประกอบของธรรมชาติต่อไป พระเจ้าด้วยพระกรุณาคุณของพระองค์ทรงประทานฝนและพื้นแผ่นดิน “งอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น” มันเป็นพระพรจากพระเจ้า ส่วนพื้นดินอื่นที่งอก “หนามใหญ่และหนามย่อย” ก็ถูกทอดทิ้ง โดยบางครั้งก็ช่วยทำให้เกิดการแช่งสาป และสุดท้ายก็มักถูกเผาไฟเพื่อเคลียร์หน้าดิน ผู้เขียนจึงใช้ภาพประกอบนี้เพื่อเปรียบเทียบสภาพฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านั้นที่เกิดผลดีกับคนเหล่านั้นที่ไม่เกิดผล มันสอดคล้องกับคำสอนที่ว่า ท่านจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลของพวกเขา

ฮบ 6:9-10 แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด 10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงรอธรรมที่จะทรงลืมนการงานและการทำนงหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่

กระนั้นผู้เขียนก็ยอมรับว่าท่านเชื่อแน่ว่าผู้อ่านของท่านจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น ท่านบอกเป็นนัยว่า ท่านไม่ได้คิดว่าพวกเขาตกอยู่ในคนประเภทที่ละทิ้งความจริงและเป็นดินเสีย “แม้เราพูดอย่างนั้น” แต่ท่านคาดหวัง “สิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด” จากผู้อ่านของท่าน และเมื่อคนๆหนึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ก็มีหลายสิ่งที่มาพร้อมกับความรอดนั้นจริงๆ สิ่งต่างๆก็ผ่านพ้นไป ดูเถิด ทุกสิ่งกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น มีคำพยานต่อหน้าสาธารณชน (บัพติศมา), การศึกษาพระวจนะของพระเจ้า, ความสัตย์ซื่อต่อบรรดาการของพระเจ้า, การแยกออกจากความบาปและโลก และการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

ฮบ 6:11-12 และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริง ขณะที่เราเติบโตขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องขะมักเขม้นในการพัฒนาสิ่งต่างๆที่มาพร้อมกับ

ความรอดให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย ขณะที่เราเติบโตขึ้น และจะมักเชื่อมั่นฝ่ายวิญญาณ เราก็จะมีความมั่นใจและความหวังในสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า (“ที่สุดปลาย”) เรื่องที่สำคัญกว่าก็คือว่าเมื่อเราเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ เราก็จะมีกำลังใจ ความหวัง และความมั่นใจ นี่เป็นจุดประสงค์หลักอย่างหนึ่งของจดหมายฝากถึงคริสเตียนชาวฮีบรู

นอกจากนี้ผู้เขียนกำชับว่า **12** เพื่อท่านจะ**ไม่เป็นคนเฉื่อยช้า**ฝ่ายวิญญาณ การกลายเป็นคนที่เฉื่อยช้าและสะเพร่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณนั้น ไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆเลย แต่เราควรตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก คำที่แปลว่า **ตามเยี่ยงอย่าง** (*มิเมเตส*) มีความหมายว่า ‘เลียนแบบ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของคนที่เป็นผู้ใหญ่และดำเนินตามอย่างพระเจ้าผู้ซึ่งอาศัย “ความเชื่อและความเพียร” จึงได้รับตามพระสัญญาแล้ว

ฮบ 6:13-15 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง **14** คือตรัสว่า ‘เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น’ **15** เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น

ผู้เขียนจึงยก ‘ต้นแบบ’ ที่พวกยิวคุ้นเคยดี ท่านใช้เรื่องของอับราฮัมและการที่อับราฮัมรอคอยพระเจ้าอย่างอดทนเพื่อที่พระองค์จะทรงกระทำให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อท่านสำเร็จ ปฐมกาล 22:16 ถูกยกมาในข้อ 14 นอกจากนี้ผู้เขียนชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปฏิญาณต่ออับราฮัมในปฐมกาล 22:16 ด้วย นั่นคือ พระเจ้าทรงให้คำมั่นและทรงสัญญาแก่ท่านแล้ว (วลีภาษาฮีบรู “เราจะอวยพรท่านแน่” อยู่ในรูปของคำสาบานแบบเป็นทางการเหมือนกับในการให้คำปฏิญาณ) อับราฮัมได้รอคอยพระเจ้าอย่างอดทนเพื่อที่พระองค์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่าจะกระทำ และในการทนคอยด้วยความเพียรท่านก็ได้รับตามพระสัญญาของพระเจ้า สิ่งนี้

ถูกสื่อตรงนี้อย่างชัดเจนก็คือว่า หากผู้อ่านชาวิวในสมัยนั้นจะทนคอยด้วยความอดทนในแบบเดียวกัน พวกเขาก็จะได้รับตามพระสัญญาของพระคริสต์เช่นกัน

ฮบ 6:16-18 ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อทู่เถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขั้นเด็ดขาด 17 ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระคำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย 18 เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสมุสาไม่ได้นั้น เราจึงได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา

คราวนี้ผู้เขียนขยายความเกี่ยวกับความสำคัญของคำปฏิญาณ คำที่แปลเช่นนั้น (ฮอ คอส) จริงๆแล้วหมายถึง ‘คำสัญญาแบบเป็นทางการ’ ความหมายของข้อ 16 ก็คือว่าผู้คนมักให้คำสัญญาแบบเป็นทางการต่อกันไม่ว่าจะในการให้คำปฏิญาณว่าจะพูดความจริงในศาลพิจารณาคดีหรือในการทำสัญญาข้อตกลงแบบเป็นทางการ มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติแต่ก็เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์

ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงปรารถนาที่จะ “สำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระคำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย” “ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดก” น่าจะหมายถึงเชื้อสายของอับราฮัม (และหมายรวมถึงคนเหล่านั้นที่เป็นทายาทของอับราฮัมโดยความเชื่อด้วย) วลี “พระคำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้” อ้างอิงถึงความไม่เปลี่ยนแปลงของพระประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์โดยคำปฏิญาณ มันเป็นคำสัญญาแบบเป็นทางการของพระองค์ มันถูกเรียกว่า พันธสัญญา

ความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้าขึ้นอยู่กับ “สองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้” นั่นคือ *พระสัญญาของพระเจ้าและคำปฏิญาณของพระเจ้า* มันคือความสัตย์จริงของพระเจ้า นั่นคือ “พระเจ้าจะตรัสมุสาไม่ได้” ดังนั้น เราจึงได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง คำที่แปลว่า การ

หนูนน้ำใจ (พาราเคลซิส) หมายถึง ‘กำลังใจ’ ผู้เขียนยังใช้ภาพเปรียบเทียบของการได้รับกำลังใจโดยกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้น” ตลอดทั่วพระธรรมสดุดี พระเจ้าทรงถูกนำเสนอว่าเป็นที่ลี้ภัยของเราบ่อยๆ ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถ “ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา” ความหวังนั้นก็คือพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าในพระคริสต์สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้วางใจเชื่อพระองค์แล้ว

ฮบ 6:19 ความหวังนั้นเรียดไว้ต่างสมอของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่มและมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน ความหวังนั้นเป็นดัง “สมอของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่มและมั่นคง” เมื่อพายุชีวิตาโถมเข้ามา ไม่ว่าจะเป็นการข่มเหงหรือความยุ่งยากต่างๆในชีวิตเราก็ยังมีสมอไว้คอยจุดชีวิตเราไว้ให้มั่นคงอยู่ สมอนั้นเป็นความหวังในพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ สมอนี้จะไม่หลุดลอยไปอีกด้วย

นอกจากนี้ ความหวังของเราก็มั่นคงในพระองค์อีกด้วย พระองค์ได้เข้าไปใน “ภายในม่าน” นี้หมายถึงพระราชกิจในการทำให้คืนดีกันของพระเยซูคริสต์หลังการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ตอนนั้นเองที่พระโลหิตของพระองค์ได้ถูกประพรมลงบนพระที่นั่งกรุณาในสวรรค์ อันเป็นการลบล้างพระอาชญาของพระเจ้าและชำระความบาปของเราให้สะอาด (ดู ฮีบรู 12:24) เราเห็นชัดแล้วว่านี่ไม่ได้หมายถึงพระวิหารที่ยังมีอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในตอนนั้น ที่นั่นม่านได้ขาดลงแล้ว นอกจากนี้พระเยซูก็ไม่เคยได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระวิหารหลังนั้นเลย

ฮบ 6:20 ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคีเซเดค ไม่ต้องสงสัยแล้วว่าผู้ใดทรงเป็นสมอแห่งจิตวิญญาณของเรา ผู้นั้นคือพระเยซูนั่นเอง และพระองค์ได้เสด็จเข้าไปก่อนในที่บริสุทธิ์ที่สุดหลังม่านในพระวิหารที่อยู่ในสวรรค์แล้วพร้อมกับพระโลหิตของพระองค์เอง เพื่อที่จะทำให้เราได้คืนดีกันกับพระเจ้าครั้งเดียวเป็นพอ (ดู ฮีบรู 9:12) ในฐานะที่ทรงเป็นผลแรกของการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ได้เสด็จไปสวรรค์ล่วงหน้าแล้วจริงๆ

ขณะที่เนื้อหาในวงเล็บของจดหมายฝากฉบับนี้ได้มาถึงจุดสิ้นสุด และขณะที่ผู้เขียนได้
วัฒนาจากน้ำนมไปสู่อาหารแข็ง ท่านก็วกกลับมาจุดที่ท่านค้างไว้ในบทที่ห้า นั่นคือ ตำแหน่ง
ปุโรหิตของพระคริสต์ซึ่งเป็นตามอย่างของเมลคีเซเดค อีกครั้งที่เรากลับมาสู่ใจความสำคัญกว่า
ของพระธรรมฮีบรู ผู้เขียนจะแสดงให้เห็นในบทต่อไปว่าตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซ
เดคนั้นเหนือกว่าของอาโรนอย่างไร ตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนเป็นของโลกนี้ มันจึงตายได้
ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ที่เป็นตามอย่างของเมลคีเซเดคเป็นมาจากสวรรค์ มันจึงอยู่เป็นนิ
รันดร์

*****

ภาพรวมของฮีบรู 7: บทนี้กล่าวต่อไปถึงใจความหลักที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหา
ปุโรหิตของเรา นอกจากนี้พระองค์ยังทรงเหนือกว่าและดีกว่าปุโรหิตตระกูลเลวีที่สืบเชื้อสายมา
ทางอาโรนด้วย บทนี้เต็มไปด้วยการยกหลักเหตุผลที่ซับซ้อน อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์จะช่วยให้
เราเข้าใจบทนี้ก็คือว่า ผู้เขียนกำลังพยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิต
ทรงเหนือกว่าปุโรหิตในพระคัมภีร์เดิมที่สืบเชื้อสายมาทางอาโรน

ฮบ 7:1-3 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้
สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้วยพรแก่อับ
ราฮัม 2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่า
กษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึง
กษัตริย์แห่งสันติสุข 3 บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็
ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดคถูกพูดถึงละเอียดตรงนี้ เราจำได้ถึงเหตุการณ์ที่
เมลคีเซเดคปรากฏตัวในปฐมกาล 14:18-20 (และสดุดี 110:4) ในปฐมกาล 14 อับราฮัมผู้ให้
กำเนิดและเป็นพ่อห่มุ่ของชนชาติยิว ได้ถวายสิบชักหนึ่งแด่เมลคีเซเดค นี่สื่อชัดเจนว่า เมลคีเซ
เดคเหนือกว่าอับราฮัม (นี่ยังสื่อด้วยว่าพระเยซูคริสต์ทรงเหนือกว่าอับราฮัม) เมื่อเราทบทวน

เหตุการณ์ในปฐมกาล 14 และฮีบรู 7 เราก็เห็นได้ชัดว่าเมลคีเซเดคเป็นการปรากฏกายของพระเยซูคริสต์ก่อนเสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง นี้เรียกอีกอย่างว่า Christophany

ให้เราสังเกตว่าชื่อของเมลคีเซเดคในภาษาฮีบรูมีความหมายตรงตัวว่า “กษัตริย์แห่งความชอบธรรม” เราคงเกือบที่จะพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าหากจะสันนิษฐานว่ามีคนอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์ที่ถูกเรียกเช่นนั้นได้อีก ดู วิวรณ์ 19:11,16 และอิสยาห์ 11:7 การที่เขาถูกเรียกว่ากษัตริย์เมืองซาเลม (ตรงตัวคือ กษัตริย์แห่งสันติสุข) อาจเป็นคำเรียกเชิงพยากรณ์ถึงกษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็มด้วย อีกครั้งที่การประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณของ “กษัตริย์แห่งสันติสุข” ต้องหมายถึงพระเยซูคริสต์ได้เพียงผู้เดียวเท่านั้น จริงแท้ทีเดียวที่สันติสุขตามหลังความชอบธรรม ดู อิสยาห์ 9:6-7 และ 32:17

นอกจากนี้ บุคคลลึกลับผู้นี้ก็ไม่มีลำดับพงศัพธ์ในประเทศที่หมกมุ่นกับลำดับพงศัพธ์ด้วย บางคนพยายามอธิบายสถานการณ์ที่ผิดปกติของเมลคีเซเดคโดยกล่าวว่าเขาแค่ไม่มีบันทึกลำดับพงศัพธ์เฉยๆ อย่างไรก็ตาม ข้อความข้างบนก็กล่าวตรงตัวว่าเขาไม่มีบิดา ไม่มีมารดา วันเกิดก็ไม่มี วันตายก็ไม่มี นอกจากนี้ เขายังถูกทำให้ “เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า” ด้วยประเด็นสำคัญอยู่ตรงบรรทัดสุดท้ายของข้อ 3 เมลคีเซเดคผู้นี้ “ดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา” สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือว่า ตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดคนั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ ขณะที่บทนี้จะเปิดเผยให้เห็น เราจะเห็นชัดเจนว่านี่จะประยุกต์ใช้กับใครอื่นไม่ได้เลยนอกจากพระเยซูคริสต์เอง นี่แหละประเด็นสำคัญ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค จึงเหนือกว่าปุโรหิตในสมัยพระคัมภีร์เดิมเยอะ

ฮบ 7:4-6 แล้วจงคิดดูเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน 5 และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน

6 แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสืบทอดหนึ่งจากอับราฮัม และได้วยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย

ประเด็นนี้ถูกขยายความต่อไป จริงๆแล้วอับราฮัมได้วยสืบทอดหนึ่งแก่เมลคีเซเดค (คนสมัยโบราณเชื่อว่าการวยสืบทอดหนึ่งแก่คนที่พวกเขาถือว่าเป็นเทพเจ้าเป็นเรื่องที่เหมาะสม) เราต้องหมายเหตุไว้ด้วยว่าการวยสืบทอดหนึ่งที่ถูกล่าถ่วงตรงนี้ได้เกิดขึ้นอย่างน้อย 400 ปีก่อนการทรงพระทานพระราชบัญญัติ จึงมาก่อนพระราชบัญญัติ

ผู้เขียนหมายเหตุไว้ว่าปุโรหิตตระกูลเลวีได้รับสืบทอดหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ แนวคิดเรื่องการสืบเชื้อสายตามพงศ์พันธุ์จึงถือกำเนิดขึ้นตรงนี้ ผู้เขียนแสดงให้เห็นความคิดอันละเอียดอ่อนที่ว่า ปุโรหิตตามอย่างอาโรนก็อยู่ใน**บั้นเอว**ของอับราฮัมหลายร้อยปีก่อนที่อาโรนจะเกิดเสียอีก ความหมายตรงตัวก็คือ แหล่งน้ำเชื้อในลูกอัมตะของอับราฮัม เลวีและลูกหลานของเขาตอนนั้นอยู่ในตัวอับราฮัม (ทั้งในด้านการสืบเชื้อสายจากน้ำเชื้อ, ด้านพันธุกรรม และด้านจิตวิญญาณ) ตอนที่เขาวยสืบทอดหนึ่งแก่เมลคีเซเดค (ตรงนี้มี การสื่อชัดเจนถึงการสืบเชื้อสายผ่านทางน้ำเชื้อเหมือนกับที่อื่นในพระคัมภีร์ใหม่) กระนั้น เมลคีเซเดคก็ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากเลวี (ข้อ 6)

ฮบ 7:7-10 สิ่งที่คุณไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่ 8 ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสืบทอดหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ 9 ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีนันท์ที่รับสืบทอดหนึ่งก็ยังได้วยสืบทอดหนึ่งทางอับราฮัม 10 เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ข้อเท็จจริงที่ว่าเมลคีเซเดควยพรอับราฮัมและได้รับสืบทอดหนึ่งจากเขาก็บ่งบอกชัดเจนถึงความที่เขาเหนือกว่าอับราฮัม นี่จึงหมายรวมถึงลูกหลานของอับราฮัมด้วย คือ ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากเลวีและอาโรน (ข้อ 7)

ภายใต้บทบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม คนที่ตายได้ (ปุโรหิตตามอย่างอาโรน) ได้รับสืบทอดหนึ่ง แต่ตำแหน่งปุโรหิตที่คงอยู่สืบไปเป็นนิตย์ของเมลคีเซเดคก็เหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด (เขา

ไม่เคยตาย ข้อ 8) ผู้เขียนชี้ให้เห็นความขัดแย้งกันของสถานการณ์ในข้อ 9 เลวีโดยทางลูกหลานของเขาปกติแล้วก็เป็นผู้รับสืบทอดหนึ่ง กระนั้น เพราะเขายังเป็นน้ำเชื้ออยู่ในตัวอับราฮัมเมื่อสี่ร้อยปีก่อนหน้านั้น เขาจึงถวายสืบทอดหนึ่งแก่เมลคีเซเดคผ่านทางอับราฮัม อีกครั้งที่สิ่งที่ถูกขยายความตรงนี้คือ เรื่องความเหนือกว่าของตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดคและของพระคริสต์ด้วย

ฮบ 7:11-22 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน ผู้เขียนขยายความต่อไปว่า ทั้งเมลคีเซเดคและพระคริสต์ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากเลวี นอกจากนี้ ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ก็มีพลังแห่งชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุดอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้นตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ได้ถูกสถาปนาโดยคำปฏิญาณของพระเจ้าด้วย

ประเด็นที่ถูกเสนอในข้อ 11 ก็คือถ้าตำแหน่งปุโรหิตของพระคัมภีร์เดิมก่อให้เกิดความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณ ก็ไม่จำเป็นต้องมีตำแหน่งปุโรหิตที่ดีกว่าเดิมแล้ว อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างอาโรนไม่ได้ก่อให้เกิดความสมบูรณ์แบบฝ่ายวิญญาณแต่อย่างใด

12 เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย 13 เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย 14 เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย 15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค 16 ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย 17 เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า 'ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค'

นอกจากนี้ ยังมีการเสนอประเด็นในข้อ 12 ด้วยว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงในตำแหน่งปุโรหิต มันก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงในพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมด้วย เห็นได้ชัดว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลเลวี แต่พระองค์ทรงอยู่ตระกูลยูดาห์ (ข้อ 13-14) กระนั้นเห็นได้ชัดด้วยว่า มีการสถาปนาตำแหน่งปุโรหิตที่เหนือกว่าขึ้นมาแล้วซึ่งไม่ได้เป็นไปตามพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม แต่เป็นไปตามฤทธิ์เดชแห่ง “ชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย” (ข้อ 15-16) อีกครั้งที่ สดุดี 110:4 ถูกยกมาในข้อ 17

18 ด้วยว่าจริงๆแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์ **19** เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า

สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วก็คือว่า พระราชบัญญัติได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ความหมายของคำที่แปลเช่นนั้น (อาละเทศิส) มีความหมายว่า 'ถูกล้มเลิก' หรือ 'ถูกเอาออกไป' และเหตุผลก็คือ เพราะ “ขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์” อีกครั้งที่ข้อเท็จจริงที่ว่า “พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ” ถูกกล่าวซ้ำ แต่ความหวังที่ดีกว่าซึ่งโดยความหวังนั้นเราจึงเข้ามาใกล้พระเจ้าได้ ทำให้ถึงความสำเร็จแล้ว (ข้อ 18-19)

20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ **21** (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”’) **22** พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

สุดท้าย บรรดาปุโรหิตของพระคัมภีร์เดิมได้ดำรงตำแหน่งของตนเพียงเพราะว่าพวกเขาเกิดมาในเชื้อสายของเลวีและอาโรนเท่านั้นเอง เชื้อสายของพวกเขาไม่เคยได้รับการแต่งตั้งโดยคำปฏิญาณของพระเจ้าโดยตรงเลย ความหมายของคำที่แปลว่า คำปฏิญาณ (ฮอโรคอมเซีย) คือ 'คำสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์' หรือ 'พันธสัญญา' ประเด็นของข้อ 20-22 ก็คือว่า มีแต่พระเมสสิยาห์

(ผู้ทรงถูกแต่งตั้งเป็นปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค) เท่านั้นที่ได้รับคำทรงปฏิญาณดังกล่าว โดยสดุดี 110:4 พระองค์จึงทรงได้รับการแต่งตั้งโดยพันธสัญญาหรือคำสัญญา (คือ คำปฏิญาณ) ที่ดีกว่า

ฮบ 7:23-28   แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป 24 แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน

ในย่อหน้าสุดท้ายของบทนี้ ความเหนือกว่าของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เมื่อเปรียบเทียบกับตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างของอาโรน ได้ถูกสาธิตให้เห็นในการที่คนเหล่านั้นตายหมด อย่างไรก็ตามพระองค์ทรง “ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” พระองค์จึงทรงเป็นอมตะและทรงอยู่ชั่ววันรันดร์

ข้อ 23-24 ต้องการจะสื่อว่าพวกเขา (ปุโรหิตตระกูลเลวี) มีมากกว่าหนึ่ง อันที่จริงก็มีหลายคนด้วยกัน เหตุผลก็คือ พวกเขาเสียชีวิตหมดทุกคน อย่างไรก็ตาม สำหรับพระองค์ผู้นี้ (พระคริสต์) “ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน” ความหมายของคำที่แปลว่า **ไม่แปรปรวน (อาพาราบาทอส)** คือ 'ถ้าย้อนไม่ได้' ตำแหน่งปุโรหิตของพระเยซูคริสต์จึงเป็นเอกลักษณ์, ดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ และไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ข้อสรุปของบทนี้จึงถูกพบในข้อ 25 ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิรันดร์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น ความหมายของคำที่แปลว่า **เป็นนิรันดร์ (พานเตเลส)** คือ 'อย่างครบถ้วน' หรือ 'อย่างสมบูรณ์แบบ' เมื่อเปรียบเทียบกับความไม่สมบูรณ์แบบของปุโรหิตตระกูลเลวีในข้อ 11 และ 19 แล้ว เราก็เห็นความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ความรอดของเราครบถ้วนและสมบูรณ์แบบในพระคริสต์ เช่นเดียวกับในยอห์น 14:6 และ 1 ทิโมธี 2:6 การที่เรามาหาพระเจ้าเกิดขึ้นได้โดยทางพระเยซูคริสต์ นี่ก็คือจุดประสงค์ของการมีปุโรหิต เขาเป็นคนกลางหรือผู้เสนอความแทนเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ความสมบูรณ์แบบของ

ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ถูกพบในการที่ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อเสนอความ” ให้พวกเรา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอมตะและทรงอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์ ความรอดของเราจึงอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์เช่นกัน

26 มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ ในข้อ 26 เราได้เห็นถึงคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ พระองค์ทรง “เหมาะสมสำหรับเรา” ส่วนที่เหลือของข้อนี้อาจถอดความได้ว่า ‘ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากบาป ไร้จุดด่างพร้อย แยกจากคนบาปทั้งหลาย และทรงอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์’ เราไม่เพียงเห็นถึงความบริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณของมหาปุโรหิตใหญ่ของเราตรงนี้เท่านั้น แต่ยังเห็นถึงความเป็นอันดับหนึ่งของพระองค์ด้วย เพราะพระองค์ทรงอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์

27 พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวาย สำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง **28** ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์

ในข้อ 27-28 เราเห็นถึงความเหนือกว่าในทางปฏิบัติของตำแหน่งปุโรหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกปุโรหิตตระกูลเลวีในพระคัมภีร์เดิมจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาประจำวันเพื่อความบาปของตัวเองก่อน จากนั้นก็เพื่อความบาปของประชาชนชาวอิสราเอล แต่มหาปุโรหิตใหญ่ของเราทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อความบาปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น “เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง”

มีสองเรื่องสำคัญถูกนำเสนอตรงนี้ (1) เครื่องบูชาของพระเยซูคริสต์นั้นถวายครั้งเดียวมีผลตลอดไป พระองค์ไม่สามารถและไม่จำเป็นต้องถูกถวายบูชาต่อไปเรื่อยๆเหมือนที่พระศาสนจักรคาทอลิกอ้าง (2) ตอนที่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนและจากนั้นก็เสด็จ

กลับสู่สวรรค์จริงๆแล้วพระองค์ก็ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแด่พระเจ้าเพื่อ
พวกเรา

พระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมแต่งตั้งคนที่ *อ่อนกำลัง* ให้รับตำแหน่งปุโรหิตตระกูล
เลวี นั่นคือพวกเขาอ่อนแอแบบมนุษย์และตายได้ แต่พระเยซูคริสต์ทรงถูกแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิต
ของพระเจ้า (1) โดยคำทรงบัญญัติของพระเจ้า (2) มีบันทึกไว้ในสดุดี 110:4 ด้วยว่า “ภายหลัง
พระราชบัญญัติ” ประมาณ 400 ปี สดุดี 110:4 จึงแก้ไขพระราชบัญญัติ และพระคริสต์ก็ได้ทรง
ทำให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จในที่สุด (3) ดังนั้น พระบุตรจึง “ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์” ความหมาย
โดยปกติของคำที่แปลว่า *ถึงความสำเร็จ (ทะเลอะโอโอ โอ)* คือ 'ทำให้สมบูรณ์แบบ' หรือ 'ทำให้
ครบถ้วน' คำนี้อยู่ในรูปของประธานถูกกระทำ ดังนั้น ความหมายก็คือว่า ตำแหน่งปุโรหิตของ
พระเยซูคริสต์ได้ถูกทำให้สมบูรณ์แบบในความหมายที่ครบถ้วนตลอดไปเป็นนิรันดร์ นี่ตรงข้าม
อย่างเห็นได้ชัดกับและเหนือกว่าความไม่สมบูรณ์แบบของตำแหน่งปุโรหิตตระกูลเลวีซึ่งถูกเอ่ย
ถึงในข้อ 11 และ 19 ของบทนี้

กล่าวโดยสรุปก็คือว่า ตำแหน่งปุโรหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั้นเหนือกว่า
ตำแหน่งปุโรหิตตระกูลเลวี (ตามอย่างของอาโรน) เพราะมันสมบูรณ์แบบและครบถ้วน
พระองค์ทรงเป็นปุโรหิตตามแบบอย่างที่น่าเหนือกว่า (เมลคีเซเดค) พระองค์ทรงเหนือกว่าในความ
เป็นนิรันดร์ของพระองค์ พระองค์ทรงเหนือกว่าเพราะว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์เป็นมา
โดยคำทรงบัญญัติ (คือ พันธสัญญา) ของพระเจ้า

*****

*ภาพรวมของฮีบรู 8: บทที่ 8 ของพระธรรมฮีบรูจริงๆแล้วก็กลายเป็นสรุปย่อและบทนำ
ของข้อสนับสนุนต่างๆที่ได้ถูกนำเสนอมาแล้วและที่จะถูกนำเสนอต่อไป ประเด็นหลักก็เหมือน
เดิม คือ พระเยซูคริสต์ทรงดีกว่า (1) พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่ดีกว่า – ฮีบรู 4-7 (2)
พระองค์ทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาที่ดีกว่า – 8:7-13 (3) พระองค์ทรงปรนนิบัติในวิสุทธิ*

สถานที่ที่ดีกว่า – 9:1-12 (4) พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาที่ดีกว่า – 9:13- 10:18 (5) และ
พระองค์ทรงหยิบนับพระสัญญาต่างๆที่ดีกว่า – 10:19- 12:3

จากนั้นผู้เขียนก็ยกข้อความจากพระธรรมอิสยาห์และเยเรมีย์โดยแสดงให้เห็นว่าพระเจ้า
ได้ตรัสล่วงหน้าถึงพันธสัญญาที่จะมาซึ่งใหม่และดีกว่า ผู้อ่านควรเข้าใจถึงความคิดของผู้เชื่อ
ชาวยิวในศตวรรษแรก ในกรอบความคิดด้านวัฒนธรรม ศาสนา และชนชาติของพวกเขา พระ
ราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ (ที่เราเรียกว่าพระคัมภีร์เดิม) คือ พระวจนะของพระเจ้า มันยัง
เป็นตัวกำหนดขอบเขตการมีตัวตนทางชนชาติ วัฒนธรรม เผ่าพันธุ์ และจิตวิญญาณของพวกเขา
อีกด้วย ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูพยายามที่จะยกข้อพระคัมภีร์เดิมหลายข้อเพื่อโน้มน้าวผู้อ่านที่
หวั่นไหวว่าพระเยซูคริสต์ทรงดีกว่าพันธสัญญาเดิมที่พวกเขายึดถือ

ฮบ 8:1 บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่าง
นี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ คำที่แปลว่า ข้อสรุป
(เคฟาไลออน) แปลมาจากคำที่มีความหมายว่า ‘สาระสำคัญ’, ‘สรุปย่อ’ หรือ ‘ประวัติย่อ’ มหา
ปุโรหิตของเรา (ตามอย่างของเมลคีเซเดค) ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่ง “ผู้ทรงเดชานุภาพ
ในฟ้าสวรรค์” แล้ว นี่อ้างอิงถึงฮีบรู 1:1-3 อย่างชัดเจน ผู้เขียน ไม่ได้หมายถึงใครอื่นนอกจากพระ
บุตร ผู้ซึ่งหลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วก็ได้ทรงประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าอย่าง
เป็นทางการ เช่นเดียวกับในฮีบรู 1:3 พระเจ้าพระบิดาทรงถูกเรียกว่า ผู้ทรงเดชานุภาพ ความ
เหนือกว่าของพระเยซูคริสต์จึงปรากฏชัดเจนดังนี้

ฮบ 8:2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง เพราะว่าขณะนี้พระเยซูคริสต์ทรงประทับอยู่ในสวรรค์แล้ว
พระองค์จึงทรงเป็นผู้ปฏิบัติกิจแห่งสถานบริสุทธิ์ในสวรรค์ น่าสังเกตว่าวิสุทธิสถานในสวรรค์ก็
ถูกเรียกด้วยว่า “พลับพลาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง” สิ่งที่ถูกกล่าว
ชัดเจนตรงนี้ก็คือว่า ขณะนี้มีพระวิหารอยู่ในสวรรค์ที่เป็นแบบอย่างของพลับพลาที่เคยถูกตั้งอยู่
บนโลกนี้ ในพระวิหารนั้นเองพระเยซูคริสต์ทรงปฏิบัติกิจเป็นมหาปุโรหิตใหญ่ของเรา

ฮบ 8:3 เพราะว่าทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย ผู้เขียนยกข้อสนับสนุนต่อไปว่าพวกปุโรหิตตามอย่างของอาโรนบนโลกนี้ได้ถูกแต่งตั้งให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชาที่พลับพลา/พระวิหาร ดังนั้น จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราต้องมีของถวายด้วยเหมือนกัน

ฮบ 8:4-5 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว 5 ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก้มอสส์ครั้งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาในนั้นว่า 'ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา'

มีสองสิ่งที่เกี่ยวข้องกันถูกนำเสนอตรงนี้ (1) พระเยซูคริสต์ไม่สามารถปรนนิบัติที่พระวิหารบนโลกนี้ได้เพราะว่าพระราชบัญญัติได้กำหนดไว้ว่าปุโรหิตต้องเป็นคนตระกูลเลวีเท่านั้น (2) พระวิหารบนโลกนี้เป็นเพียงแบบและเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์เท่านั้น เพราะว่าเมื่อพระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้สร้างพลับพลาในถิ่นทุรกันดาร เขาก็ได้รับคำสั่งให้สร้างพลับพลาตาม “แบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา” คำที่แปลว่า แบบอย่าง (τυπος) จริงๆแล้วหมายถึง รูปภาพ ในบริบทนี้มันอาจแปลได้ว่า 'แบบแปลน' เหมือนกับ 'แบบแปลนของสถาปนิก' ประเด็นก็คือว่า 'แบบแปลน' สำหรับพลับพลาบนโลกและพระวิหารที่ตามมาภายหลัง ได้ถูกทำตาม “พลับพลาแท้” ในสวรรค์

ฮบ 8:6 แต่ที่พระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น พระเยซูคริสต์จึงทรงมี “ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่า” (อีกครั้งที่ความเหนือกว่าของพระเยซูคริสต์ได้ถูกนำเสนอ) นี้ไม่ได้เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเหนือกว่าในตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ในพระวิหารบนสวรรค์เท่านั้น แต่เพราะ “พระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด” จะว่าไปแล้วข้อ 6 ก็

เป็นจุดสำคัญของพระธรรมฮีบรูเลยก็ว่าได้เพราะสรุปความเหนือกว่าของพระคริสต์ที่ได้ถูกนำเสนอมาจนถึงบัดนี้ แต่มันยังกล่าวล่วงหน้าถึงข้อสนับสนุนที่จะถูกนำเสนอในข้อต่อไปด้วย เนื้อหาของอีกสองบทต่อไปนำเสนอความเหนือกว่าของพันธสัญญาใหม่

ฮบ 8:7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้อง มีพันธสัญญาที่สองอีก ผู้เขียนเริ่มข้อสนับสนุนต่อไปโดยกล่าวว่าพันธสัญญาเดิมใช้ว่าจะ *ไม่มี ข้อบกพร่อง* นั่นคือ มันจำเป็นต้องมีการปรับปรุงแก้ไข (อีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่าผู้อ่านจดหมาย ฝากฉบับนี้มองพระคัมภีร์เดิมว่าไม่มีข้อบกพร่องและสมบูรณ์แบบ) เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่า ทั้งผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้และนักอรรถาธิบายท่านนี้ไม่ได้กำลังบอกว่าพระคัมภีร์เดิมนั้นไม่ ได้รับการคล้อย มีข้อผิดพลาด หรือสอนผิดแต่อย่างใด แต่จดหมายฝากฉบับนี้กำลังบอกว่าพันธ สัญญาเดิมจำเป็นต้องถูกปรับปรุงหรือยกระดับให้ดีขึ้น ดังที่ข้อต่อไปนี้จะแสดงให้เห็น ปัญหา ไม่ได้อยู่ที่ตัวพันธสัญญาเดิมเอง แต่อยู่ที่ผู้รับพันธสัญญานั้นมากกว่า (คือ ประชาชาติอิสราเอล) พระเจ้าโดยพระปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ได้ทรงประทานพันธสัญญาเดิมเพราะความ จำเป็นของประชาชาติอิสราเอลในตอนนั้นที่ทรงประทานมันให้ อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ที่ เปลี่ยนแปลงไปก็ทำให้จำเป็นต้องนำเสนอพันธสัญญาใหม่ ประชาชาติอิสราเอลได้ฝ่าฝืนพันธ สัญญาเดิม อันเป็นการทำให้มันเป็นโมฆะไป พระเจ้าได้ทรงสถาปนากลุ่มคนใหม่ขึ้นมา คือ คริสตจักร ซึ่งเป็นเหตุให้ต้องมีพันธสัญญาใหม่

ฮบ 8:8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะ มาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์ ความผิดอยู่ที่ผู้รับ พันธสัญญาแรก คือ พวกเขา นั่นเอง นี่สื่อถึงประชาชาติอิสราเอลอย่างชัดเจน พวกเขาได้ละเมิดพันธ สัญญาของพระเจ้า จากนั้นผู้เขียนก็ยกข้อพระคัมภีร์เดิมหลายข้อเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ ทรงตรัสล่วงหน้าแล้วถึงพันธสัญญาใหม่ที่จะมา ในที่นี้ท่านยกอิสยาห์ 61:8

ฮบ 8:9 พันธสัญญาใหม่นี้จะ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับ บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจู่มือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุผลที่พระเจ้า

จะไม่ทรงดำรงอยู่ในพันธสัญญาเดิมกับชนชาติอิสราเอลอีกต่อไปแล้วก็คือ เพราะว่าเขาเหล่านั้น
ไม่ได้มันอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว ชนชาติอิสราเอลได้ละเมิดพันธสัญญาที่พวกเขา
ได้กระทำกับพระเจ้าผ่านทางโมเสสที่ภูเขาซีนาย ดังนั้นพระเจ้าจึงยกเลิกมันเสียและทรง
สถาปนาพันธสัญญาใหม่ ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้า จึงได้ละเขาไว้ นั่นคือ บัดนี้พระเจ้าไม่ทรงถืออีก
ต่อไปว่าชนชาติอิสราเอลดำรงอยู่ในพันธสัญญานั้น (นั่นไม่ได้หมายความว่าชนชาติอิสราเอลไม่
ได้เป็นพลไพร่ตามพันธสัญญาของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับ
อับราฮัมยังมีผลบังคับใช้อยู่ถึงแม้ว่าชนชาติอิสราเอลได้ทำให้พันธสัญญาอันหลังที่พระเจ้าได้
ทรงกระทำกับโมเสสในพระราชบัญญัติเป็นโมฆะไปแล้วก็ตาม)

ฮบ 8:10-12 "นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลัง
สมัยนั้น" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส "เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย
และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็น
ประชาชนของเรา 11 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า
'จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โต
ที่สุด 12 เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีก
ต่อไป"

คราวนี้ผู้เขียนเริ่มยกข้อความจากเยเรมีย์ 31:31-34 ต่อไปเพื่อที่จะนำเสนอข้อเท็จจริงที่ว่า
พระเจ้าได้ทรงตรัสล่วงหน้าถึงการมาของพันธสัญญาใหม่ไว้ตั้งนานแล้ว พันธสัญญาเดิมได้ถูก
จารึกลงบนแผ่นศิลา พันธสัญญาใหม่ได้ถูกจารึกในความคิดและจิตใจเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
ของพระเจ้าเสด็จเข้ามาประทับอยู่ภายในเมื่อเกิดการบังเกิดใหม่ ในการทำเช่นนั้นเองเราจึงกลายเป็น
ประชากรของพระเจ้าและพระองค์ก็ได้ทรงกลายเป็นพระเจ้าของเราแล้ว

ผู้เขียนยกข้อความจากเยเรมีย์ 31 ต่อไปข้อ 11 จึงมองไปข้างหน้าสู่วันที่พระเยซูคริสต์จะ
ทรงปกครองและครอบครองบนโลกนี้ ในวันนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องเป็นพยานแก่เพื่อนบ้านของ
เราเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เพราะว่าในวันนั้นทุกคนจะรู้จักพระองค์ "ตั้งแต่คนต่ำต้อย

ที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด” พันธสัญญาใหม่จะสำเร็จโดยสมบูรณ์ในยุคพันปีเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์ครอบครองทั้งพิภพ

นอกจากนี้เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเสร็จสิ้นบนกางเขนในพระราชกิจแห่งการทรงไถ่ของพระองค์ คนเหล่านั้นที่บัดนี้ได้วางใจเชื่อพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้วก็มีพันธสัญญาของพระองค์ที่ว่า “เราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” นี่เป็นข้อที่ยกมาจากเยเรมีย์ 31:34 อีกครั้งในการตรัสล่วงหน้าถึงพระพรเหล่านั้นของพันธสัญญาใหม่ที่จะมา

คำที่แปลว่า **กรุณา (ฮีและ โอส)** เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับคำที่มักถูกแปลในพระคัมภีร์ใหม่เป็น **การลบล้างพระอาชญา** มันสื่อถึงการที่พระเจ้าทรงพอพระทัยเพราะพระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์เพื่อชำระบาปของเราเมื่อพระโลหิตนั้นได้ถูกประพรมบนพระที่นั่งกรุณาในสวรรค์แล้วเพื่อเป็นค่าไถ่อันเป็นนิรันดร์เพื่อชำระบาปของเรา เพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ พระเจ้าจึงไม่จดจำความอธรรมและความชั่วช้าของเราอีกต่อไปแล้ว

ฮบ 8:13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป สิ่งที่ถูกกล่าวถึงชัดเจนในคำพยากรณ์เกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่ก็คือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นได้กลายเป็นของเก่าไปแล้ว มันจึงอยู่ในขั้นตอนที่จะเสื่อมสูญไป ม่านในพระวิหารได้ขาดลงแล้ว ซึ่งทำให้การต้องนำเลือดมาถวายในวันลบมลทินบาปตามที่มีบัญญัติไว้เป็นเรื่องไร้ประโยชน์ไปเสียแล้ว นอกจากนี้พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มก็จะถูกทำลายลงในไม่ช้าในปี ค.ศ. 70 เมื่อถึงตอนนั้นระบบการถวายบูชาของพวกยิวซึ่งพันธสัญญาเดิมได้กำหนดไว้ก็สิ้นสุดลงไปด้วย ทั้งหมดนี้จึง “พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป”

*****

ภาพรวมของฮีบรู 9: ผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ที่บททวนการปรนนิบัติในพลับพลาของพระคัมภีร์เดิมและเปรียบเทียบความต่างให้เห็นว่าพระราชกิจและการปรนนิบัติของพระคริสต์ไม่เพียงคล้ายกันเท่านั้นแต่ยังเหนือกว่าด้วย

ฮบ 9:1-5 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ 2 เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันประทีป โตะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ 3 และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด 4 ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มanna และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา 5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเศรฐแห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น ถึงเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้

พันธสัญญาเดิมมีกฎและระเบียบปฏิบัติเยอะเยอะมากมายนับไม่ถ้วนและมีพลับพลาที่ตั้งอยู่บนโลกนี้ ผู้เขียนสรุปให้เห็นถึงสิ่งต่างๆที่ใช้ในพลับพลา ตามที่กล่าวไว้ในท้ายข้อ 5 ท่านไม่ได้อธิบายที่จะพรรณนาให้ละเอียด น่าสังเกตว่าคำที่แปลว่า พระที่นั่งพระกรุณา (อีลาสเทรียอน) ก็แปลในที่อื่นด้วยว่า 'การลบล้างพระอาชญา' บนพระที่นั่งพระกรุณาเองที่ความบาปของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิมได้ถูกลบล้างพระอาชญา ความหมายก็คือว่า พระกรุณาของพระเจ้าได้ถูกหยิบยื่นแก่พวกเขาเพราะพระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์ได้ถูกระงับแล้วโดยการถวายโลหิตของเครื่องบูชาไถ่บาป

ฮบ 9:6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้เช่นนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งทีปรนนิบัติพระเจ้า ตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิม ปุโรหิตก็จะเข้าไปใน “พลับพลาห้องที่หนึ่ง” เพื่อกระทำการปรนนิบัติพระเจ้า ผู้เขียนกำลังจะยกข้อสนับสนุนที่ว่าพวกปุโรหิตของพระคัมภีร์เดิมเข้าไปในที่บริสุทธิ์ (ห้องชั้นนอกของพลับพลา) อย่างต่อเนื่อง คำที่แปลว่า ทุกครั้ง (คิอาพานทอส) ในที่นี้มีความหมายว่า 'อย่างต่อเนื่อง'

ฮบ 9:7 แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย อย่างไรก็ตาม มหาปุโรหิตก็เข้าไปในห้องที่สอง (ที่บริสุทธิ์ที่สุด) เพียงปีละครั้ง โดยมีเลือดเข้าไปถวายทุกครั้ง “เพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย” คำที่แปลว่า ความผิด (*ฮักนอเอมา*) หมายถึงความบาปที่เกิดจากความพลั้งเผลอของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม สิ่งที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็ คือ การประพรมเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลงบนพระที่นั่งพระกรุณาในวันลบมลทินบาป วันนี้มีปีละครั้งเมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดตามกำหนดประจำปี (อีกครั้งที่ผู้เขียนกำลังสนับสนุนข้อเสนอของตัวเอง ถึงแม้ว่ามหาปุโรหิตไม่ได้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดทุกวันก็ตาม แต่ตลอดหลายศตวรรษแห่งระบบพลับพลา/พระวิหาร พวกมหาปุโรหิตก็ประพรมเลือดสัตว์หลายต่อหลายครั้งลงบนพระที่นั่งพระกรุณา) เขาจึงต้องถวายบูชาเพื่อความบาปของตัวเองด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่ผู้เขียนยกเหตุผลสนับสนุนว่าปุโรหิตในสมัยพระคัมภีร์เดิมนั้นด้อยกว่าพระคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาปและจำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาของพระองค์เพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

ฮบ 9:8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้พระเจ้าโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงแสดงให้เห็นชัดเจนว่าที่บริสุทธิ์ที่แท้จริงยังไม่ได้ปรากฏแจ้ง (มีให้แก่มนุษย์) การถวายเลือดสัตว์และถวายมันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็เพียงพอแล้ว จำเป็นต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้

ฮบ 9:9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อิทธิพลจิตและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ระบบการถวายเครื่องบูชาในพลับพลาจึงเป็นเพียง “เครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น” คำที่แปลว่า เครื่องเปรียบ (*พาราบอเล*) มักถูกแปลว่า 'คำอุปมา' กล่าวอีกนัยหนึ่ง ระบบพลับพลาของพระคัมภีร์เดิมทั้งระบบและการถวายเครื่องบูชาแบบต่างๆจึงเป็นเพียงคำอุปมาเพื่อแสดงถึงความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าซึ่งจะถูกเปิดเผยในภายหลัง นอกจากนี้ระบบนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำให้ “ผู้ถวายนั้น” ถึงที่สำเร็จได้ด้วย ซึ่งต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้

ฮบ 9:10 ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับ
เนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่ นอกจากนี้ ระบบของพระ
คัมภีร์เดิมยังหมกมุ่นอยู่กับเรื่องปลีกย่อยต่างๆ ของเรื่องของกินของดื่มและพิธีชำระล้างต่างๆ ด้วย
ซึ่งเป็นข้อปลีกย่อยของพระราชบัญญัติ ภาระหนักหนาของระบบนี้จึงร้องขอการเปลี่ยนแปลง
ใหม่ (การปฏิรูป) คำที่แปลว่า การเปลี่ยนแปลงใหม่ (คิออร์ โทซีส) หมายถึงการเป็นคริสเตียน
ตามพระคัมภีร์ใหม่จะปฏิรูปและเข้ามาแทนที่ศาสนายิวของพระคัมภีร์เดิมแบบใหม่หมด

ฮบ 9:11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึง
โดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้
ว่ามีได้เป็นอย่างของโลกนี้ เรามาถึงบทสรุปแห่งข้อเสนอประจําบทนี้แล้ว ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป บท
นี้จะนำเสนอความเหนือกว่าของการปรนนิบัติของพระคริสต์เมื่อเปรียบเทียบกับของเก่า การ
ปรนนิบัติเป็นมหาปุโรหิตใหญ่ของพระคริสต์เป็นของ “พลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่ง
กว่าแต่ก่อน” พลับพลา (พระวิหาร) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา “ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ” มัน
เป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติ นอกจากนี้มันยัง “มิได้เป็นอย่างของโลกนี้” ด้วย คำที่แปลว่า ของโลกนี้
(คิตีซีส) ปกติแล้วถูกแปลว่า 'การสร้าง' กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระวิหารของพระเยซูคริสต์ไม่ได้
ตั้งอยู่บนพิภพโลกนี้ แต่อยู่ในสวรรค์ จึงเหนือกว่ายิ่งนัก

ฮบ 9:12 ความเหนือกว่าแบบไร้ที่สิ้นสุดของการปรนนิบัติของพระเยซูยังถูกกล่าว
ถึงเพิ่มเติมอีก พระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้งมหาปุโรหิต และในขณะที่เดียวกันก็ทรงเป็นเครื่องบูชา
ไถ่บาปด้วย เพราะว่าพระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้
ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรง
สำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา ความเหนือกว่าของการปรนนิบัติของพระคริสต์นั้นปรากฏ
ชัดเจนจริงๆ ปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมถวายได้แต่เลือดของสัตว์เท่านั้น พระเยซูคริสต์ทรงถวาย
พระโลหิตอันปราศจากบาปของพระองค์เอง พวกปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมเข้าไปในที่บริสุทธิ์
ที่สุดบนโลกนี้ทุกปีพร้อมกับเลือดสัตว์ พระเยซูคริสต์ทรงเข้าไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในที่
บริสุทธิ์ที่สุด ในสวรรค์ เลือดที่ใช้ในวันลบมลทินบาปสมัยพระคัมภีร์เดิมมีฤทธิ์เพียงปีเดียว ส่วน

พระโลหิตที่พระเยซูทรงถวายใช้ได้ตลอดกาล เลือดที่ถูกลวดยศมัยพระคัมภีร์เดิมเพียงแค่ปกปิดความบาปเท่านั้น แต่พระเยซูคริสต์ทรงชำระค่าไถ่ด้วยพระโลหิตอันปราศจากบาปของพระองค์ และทรงชำระล้างความบาปให้หมดสิ้นไป

ฮบ 9:13 ผู้เขียนพยายามชี้แจงให้เห็นถึงความเหนือกว่าของพระโลหิตของพระคริสต์ต่อไป เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ วัวตัวผู้และแพะที่ถูกพุดถึงนี้คือสัตว์ที่ถูกใช้เป็นเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาปตามที่กำหนดไว้ในพระธรรมเลวีนิติ “เถาของลูกโคตัวเมีย” หมายถึงพิธีชำระล้างด้วยลูกโคตัวเมียสีแดงตามที่บรรยายไว้ในกัณฑ์การวิधि 19 หากเลือดของสัตว์ทั้งเหล่านี้มีฤทธิ์ที่ชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้

ฮบ 9:14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการประพฤติที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยซูคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่เป็นนิรันดร์ “ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ” สิ่งนี้ก็น่าจะชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของเราให้พ้นจากการประพฤติที่ตายแล้วเพื่อจะได้ปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่มากกว่านั้นเสียเท่าใด “การประพฤติที่ตายแล้ว” ที่ถูกพุดถึงในที่นี้ย่อมหมายถึงการประพฤติตามพระราชบัญญัติและระบบการถวายบูชาที่กำลังจะตายของมัน ผู้เขียนหนุนใจผู้อ่านชาวฮีบรูของท่านให้ชำระล้างสิ่งนี้ไปจากใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขา

ฮบ 9:15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา พระเยซูจึงทรงเป็น “คนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่” (ดู 1 ทิโมธี 2:5) คำที่แปลว่า คนกลาง (*เมสสิยาห์*) ไม่เพียงหมายถึงคนกลาง

ระหว่างเรากับพระเจ้าเท่านั้น แต่หมายถึงผู้ออกพันธสัญญาที่ถูกพูดถึงด้วย ดังนั้นพระเยซูจึงทรงกลายเป็นผู้ออกพันธสัญญาใหม่

ข้อนี้สอดคล้องกับโรม 3:25 เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ที่กางเขน พระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ก็ถูกประพรมบนพระที่นั่งพระกรุณาในสวรรค์เพื่อคริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่ที่จะมา อย่างไรก็ตามพระโลหิตนี้ก็ถูกประพรมเพื่อผู้เชื่อสมัยพระคัมภีร์เดิมด้วย ซึ่งได้ปฏิบัติตามระบบนั้นอย่างสัตย์ซื่อด้วยความเชื่อฟังและความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า เครื่องบูชาเลือดและการประพรมเลือดทั้งหมดตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิม ไปมาตั้งแต่เครื่องบูชาที่ดีกว่าของอาเบล ทำให้เพียงปกปิดความบาปของวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม พระโลหิตที่สมบูรณ์แบบของพระคริสต์บัดนี้นำมาซึ่งการ “ไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว” นี้หมายถึง “ความบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” ในโรม 3:25 เพราะการถวายบูชาอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ วิสุทธิชนเหล่านั้นในสมัยพระคัมภีร์เดิมจึง “จะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา” พันธสัญญาใหม่ไม่เพียงมองไปยังอนาคตเท่านั้น แต่ยังมองย้อนกลับไปถึงสวนเอเดนด้วย

ฮบ 9:16-18   **เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพันธกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็**
ต้องถึงแก่ความตายแล้ว 17 เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพันธกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อ
ผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพันธกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ 18 เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้น
ไว้โดยปราศจากเลือด

ผู้เขียนใช้คำว่า **พันธสัญญา** ต่อไปในความหมายหนึ่งที่เหมาะสม นั่นคือ ความหมายที่เป็น 'หนังสือพันธกรรม' การที่หนังสือพันธกรรมจะมีผลบังคับใช้นั้น ผู้ทำพันธกรรมต้องตายเสียก่อน หนังสือพันธกรรมจะมีผลทางกฎหมายได้ก็ต่อเมื่อผู้ทำหนังสือพันธกรรมนั้นเสียชีวิตและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำเช่นนั้นเลยทีเดียว ผู้เขียนจึงอ้างอิงย้อนกลับไปยังการเริ่มต้นพันธสัญญาอันแรก โโลหิตที่ไหลออก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความตาย ได้ถูกประพรมเพื่อแสดงถึงการเริ่มต้นพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลที่ซينا

ฮบ 9:19-21 เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดง และต้นหุสุมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง 20 กล่าวว่าเป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย 21 แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลา กับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน

จากนั้นผู้เขียนก็นำเสนอรายละเอียดจากอพยพ 24 เพื่อแสดงให้เห็นว่าโมเสสได้อุทิศถวายและเริ่มต้นพันธสัญญานั้น โดยการประพรมเลือดในวันนั้นเอง (ธรรมเนียมปฏิบัติสมัยโบราณมักกำหนดให้มีการประทับตราพันธสัญญาฉบับหนึ่ง โดยการประพรมเลือดลงบนเอกสารนั้นๆ เพื่อเป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความจริงจังของคนเหล่านั้นที่เข้าส่วนในพันธสัญญานั้นๆ)

ฮบ 9:22 และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย ตลอดทั่วรายละเอียดเหล่านั้นของระบบของคนเลวีในสมัยพระคัมภีร์เดิม เกือบทุกอย่างในระบบนั้นได้ถูกชำระ (ตรงตัวคือ ชำระให้สะอาด) ด้วยโลหิต พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ความมลทินฝ่ายวิญญาณ (ความบาป) ถูกชำระให้สะอาดโดยโลหิตที่ไหลออก (ดู เลวีนิติ 17: 11, 1 ยอห์น 1:7, วิวรรณ์ 1:5) นอกจากนี้ “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” คำที่แปลว่า การอภัยบาป (*อาเฟะซิส*) มักถูกแปลว่า 'การยกโทษให้' มากกว่า

ฮบ 9:23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น “แบบจำลองของสวรรค์” หมายถึงพลับพลาที่ตั้งอยู่บนโลกนั่นเอง คำที่แปลว่า แบบจำลอง คือ *ฮูพอเดอะอิกมา* พลับพลา/พระวิหารสมัยพระคัมภีร์เดิมเป็นเพียงแบบจำลองหยาบๆของพระวิหารในสวรรค์เท่านั้น มันจึงเป็นการเหมาะสมแล้วว่าแบบจำลองบนโลกถูกชำระให้บริสุทธิ์ด้วยเลือดสัตว์อย่างใดก็ตาม จำเป็นที่ “ของจริงในสวรรค์นั้น” ถูกชำระให้บริสุทธิ์ด้วย “เครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น” นั่นย่อมหมายถึงพระโลหิตอันประเสริฐของพระคริสต์

ฮบ 9:24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย พระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไป “ในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์” นั่นคือพระเยซูคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม (มันเป็นเพียงหุ่นหรือแบบจำลองของพระวิหารแท้ในสวรรค์) แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไป “ในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย” ในฐานะคนกลาง, ผู้เสนอความแทน และมหาปุโรหิตใหญ่ของเรา ความเหนือกว่าของการปรนนิบัติของพระเยซูคริสต์จึงปรากฏชัดเจนหลายเท่านักเมื่อเปรียบเทียบกับของเก่า

ฮบ 9:25-26 พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย 26 มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

บัดนี้ผู้เขียนปิดท้ายข้อสนับสนุนความเห็นของท่านซึ่งเริ่มต้นไปแล้วก่อนหน้านี้ในบทนี้ บรรดาปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมต้องปรากฏตัวนับร้อยๆครั้งในที่บริสุทธิ์ที่สุดตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษในวันลบมลทินบาปทุกปีพร้อมกับเลือดสัตว์ (และยอมไม่ใช่เลือดของพวกเขาเองอย่างแน่นอน) อย่างไรก็ตาม เครื่องบูชาของพระคริสต์นั้นเหนือกว่าตรงที่ว่าพระองค์ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้าครั้งเดียวพอ

ต่างจากคำสอนเท็จของพวกโรมันคาทอลิกที่สอนว่าในพิธีมิชซาในแต่ละวันพระเยซูคริสต์ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเราอย่างต่อเนื่อง อันที่จริงแล้ว “แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” การถวายบูชาเพียงครั้งเดียวของพระองค์ไม่เพียงพอแล้วเท่านั้น แต่ยังเหนือกว่าในเรื่องความเป็นอนันต์ของมันด้วย การบอกว่าพระองค์จำเป็นต้องถูกถวายบูชาต่อไปเรื่อยๆอย่างที่พระศาสนจักรโรมันคาทอลิกสอนก็เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า

ฮบ 9:27-28

มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็มีการพิพากษาฉันใด 28 พระคริสต์จึงต้องถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดฉันนั้น

เช่นเดียวกับที่มนุษย์ถูกกำหนดไว้แล้วว่าต้องตายหนึ่งและตามมาด้วยการพิพากษา ความจริงอันทรงพลังสองประการจึงถูกเอ่ยถึง (1) การที่มนุษย์หลีกเลี่ยงความตายไม่ได้นอกจากจะถูกรับขึ้นไปและ (2) การที่มนุษย์หลีกเลี่ยงการพิพากษาที่จะมาไม่ได้

นอกจากนี้ “พระคริสต์จึงต้องถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก” อีกครั้งที่ความจริงที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือการถวายบูชาของพระคริสต์นั้นเกิดขึ้นครั้งเดียว, เพียงพอ และเหนือกว่า นอกจากนี้ “พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดฉันนั้น” ความจริงที่สำคัญอีกประการถูกเอ่ยถึงตรงนี้ ผู้ที่ได้วางใจเชื่อพระองค์แล้วก็มีความหวังอันเปี่ยมสุขในการตั้งตาคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ การเสด็จมาครั้งนั้นจะแยกจากความบาป เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง มันจะไม่ใช่เพื่อแบกรับความบาปของเราเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ แต่จะเป็นการทำให้ความรอดของเราครบสมบูรณ์ นี่ย่อมหมายถึงพระพรของการรับขึ้นเมื่อความครบสมบูรณ์แห่งความรอดของเราได้ถูกมอบให้แก่เรา

*****

ภาพรวมของฮีบรู 10: ใจความหลักของฮีบรู 10 นั่นคือ พระคริสต์ทรงดีกว่า มาถึงจุดสูงสุดในเนื้อหาส่วนแรกของฮีบรู 10 ในบทนี้ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์ไม่เพียงทรงทำให้พระราชบัญญัติของโมเสสสำเร็จเท่านั้น แต่ทรงล้ำหน้าในการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ด้วย ในความคิดของชาวฮีบรูแล้ว จุดสำคัญของศาสนายิวถูกแสดงออกผ่านทางระบบการถวายบูชาของคนเลวีตามที่มีกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ประเด็นสำคัญตรงนี้ก็ก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่เคยทำสำเร็จในช่วง

หลายร้อยปีสำเร็จได้ในถวายนับครั้งเดียวของพระองค์ พระองค์ทรงขจัดความบาปออกไปครั้งเดียวพอ โดยการถวายนับครั้งเดียวของพระองค์

เนื้อหาตอนท้ายของฮีบรู 10 ทบทวนข้อสนับสนุนต่างๆที่ได้ถูกนำเสนอไปแล้วและกล่าวต่อไปถึงการไม่ละทิ้งความเชื่อในพระคริสต์ไปเสีย ข้อสรุปตามหลักเหตุผลของจดหมายฝากฉบับนี้ใกล้จะมาถึงเต็มที่แล้ว

ฮีบรู 10:1 โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ผู้เขียนกล่าวต่อไปว่า “โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง” พระราชบัญญัติของโมเสสเปรียบเหมือนเงาซึ่งแตกต่างจากตัวจริงของสิ่งที่ทำให้เกิดเงานั้น เหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ยามเช้า โผล่ขึ้นขอบฟ้า ต้นไม้ต่างๆที่อยู่ในเส้นทางของลำแสงของมันก็จะทอดยาวเป็นเงา อย่างไรก็ตามของจริงก็คือต้นไม้ที่แท้จริง ไม่ใช่เงาของมัน ในที่นี้พระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมก็เปรียบเหมือนเงา ส่วน “ตัวจริง” ก็คือพระคริสต์ (คำที่แปลว่า ตัวจริง (อะอี โคน) มีความหมายด้วยว่า ‘ภาพจริงนั้น’) พระราชบัญญัติคือเงา ส่วนพระคริสต์คือของจริง

ระบบการถวายเครื่องบูชาทั้งสิ้นของคนเลวี “จะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้” ข้อสนับสนุนที่ชัดเจนปรากฏตรงนี้ ภายใต้พระราชบัญญัติ มีการถวายเครื่องบูชาอย่างต่อเนื่องเพราะความบาป กระนั้นเครื่องบูชาเหล่านั้นก็ไม่เคยทำให้ผู้ถวายเครื่องบูชาถึงที่สำเร็จได้เลย เห็นได้ชัดว่าต้องมีวิธีที่ดีกว่า

ฮีบรู 10:2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้มัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่ต้องมีบาปอีกต่อไป ผู้เขียนชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นแต่ก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลย หากระบบการถวายเครื่องบูชาของพระคัมภีร์เดิมขจัดความบาปออกไปได้ การถวายเครื่องบูชาเพื่อความบาปก็น่าจะหยุดไปแล้วในที่สุด คนเหล่านั้นที่ได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์ไปครั้งหนึ่งแล้วก็ไม่น่าจะมีจิตสำนึกผิดชอบในเรื่อง

บาปอีกต่อไป แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ถวายสักการบูชาสมัยพระคัมภีร์เดิมยังมีการฟ่องใจและจิตสำนึกผิดชอบเรื่องบาปอยู่ที่พิสูจน์แล้วว่าบัญญัติของพวกเขาเวลานั้นขาดฤทธิ์เดช

ฮบ 10:3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ นอกจากนี้ใน “การถวายเครื่องบูชานั้น” มีการเตือนให้ระลึกถึงความบาปที่คงอยู่เสมอ “ทุกปีๆ” โดยเฉพาะในวันลบมลทินบาป

ฮบ 10:4 ผู้เขียนกล่าวประโยคที่ถึงแม้ว่าจะเป็นจริงแต่ก็ทำให้ผู้อ่านชาวยิวบางคนสมัยนั้นถึงกับตกใจได้ เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้ เมื่อมองย้อนกลับไปเราก็เข้าใจได้อย่างชัดเจน หลักตรรกะของสามข้อแรกของบทนี้สนับสนุนข้อสรุปนี้อย่างชัดเจน กระนั้นในความคิดของพวกเขาแล้ว เวลาผ่านไปประมาณ 1,500 ปีซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวคนมากมายคิดในทางตรงกันข้าม นอกจากนี้เราไม่อาจเปรียบเทียบได้โดยระหว่างเลือดวัวผู้และเลือดแพะกับ “พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถวายพระองค์เองโดยปราศจากคำหั้นแต่พระเจ้า” อย่างหลังนี้เหนือกว่าอย่างแรกในแบบที่เปรียบเทียบกันไม่ได้เลย

ฮบ 10:5-7 ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ 6 เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย 7 แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ในหนังสือมัทธิวก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)’

ผู้เขียน โดยการคล้อยใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ยกข้อความจากเพลงสดุดี 40:6-8 ต่อไป สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือว่า พระคัมภีร์ตอนนี้พยากรณ์ถึงพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ ตามที่บางครั้งก็เป็นจริง โดยเฉพาะในพระคัมภีร์เดิม ความหมายที่แฝงอยู่และลึกซึ้งยิ่งกว่าก็ถูกเปิดเผยในการตีความข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวในพระคัมภีร์ใหม่ การอ่านข้อความจากเพลงสดุดี 40:6-8 ดูเหมือนว่าจะแสดงถึงการระบายความในใจของดาวิดออกมา และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันใช่จริงๆ อย่างไรก็ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงคล้อยใจผู้เขียนพระ

ธรรมฮีบรูให้เปิดเผยให้เห็นความจริงของข้อพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น น่าสังเกตด้วยว่าวลีที่อยู่ตอนท้ายของข้อห้า “แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์” ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความที่ยกมาจากเพลงสดุดี 40 แต่พระวิญญูณบริสุทธิทรงใฝ่มนเข้าไปเป็นคำตรัสของพระคริสต์เกี่ยวกับการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์

ดังนั้นผู้เขียนที่ได้รับการคลุจทานนี้ก็ยกข้อสนับสนุนต่อไป ท่านอ้างอิงถึงผู้เขียนพระคัมภีร์เดิมคนสำคัญคนหนึ่ง นั่นคือ ดาวิด ดาวิดซึ่งมีชีวิตรอยู่หลังพระราชบัญญัติถึงสี่ร้อยปีได้รับการคลุจจากพระวิญญูณบริสุทธิให้ออกความเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส ดาวิดทราบดีว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชาต่างๆเพราะความบาป

หลักเหตุผลอันทรงพลังของพระวิญญูณบริสุทธิดำเนินต่อไป ถึงแม้ว่าดาวิดเป็นผู้เขียนเพลงสดุดี 40 แต่พระวิญญูณบริสุทธิก็ทรงยกให้ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นของพระคริสต์โดยตรง และเพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับเครื่องบูชาที่เป็นวัวผู้และแพะผู้ พระคริสต์จึงทรงอาสาที่จะถวายพระองค์เองเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ในหนังสือมีวานก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)” คำตรัสนี้อาจเริ่มสำเร็จก่อนการประสูติที่กรุงเบธเลเฮมถึงเก้าเดือน แต่มันก็สำเร็จจริงๆในสวนเกทเสมนิและสุดท้ายก็ที่กางเขน ในการทรงทำเช่นนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ก็ทรงทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จจริงๆ

ฮบ 10:8-9 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า "เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย" ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น 9 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่

ข้อความที่ยกมาและความหมายถูกทวนซ้ำอีกครั้งจึงเป็นการเน้นย้ำประเด็นดังกล่าว คำที่แปลว่า *ดังนี้แล้ว* (*อา โนเตรอส*) มีความหมายว่า ‘สูงยิ่งกว่า’, ‘ยิ่งไปกว่านั้น’ หรือบางทีก็ ‘ที่

สำคัญยิ่งไปกว่านั้น' ความจริงถูกกล่าวซ้ำว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเครื่องบูชาของพวกเขาเลย
ในสมัยพระคัมภีร์เดิมซึ่งมีการถวายต่อเนื่องไม่รู้จบ มันยังถูกกล่าวซ้ำด้วยการเสด็จมาของพระ
คริสต์ก็คือเพื่อให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องดังกล่าวสำเร็จ

ในการทำเช่นนั้นพระเยซูคริสต์ก็ได้ทรงเอาพันธสัญญาเดิมออกไป “เพื่อจะทรงตั้งระบบ
ใหม่” นั่นคือในการเสด็จมานั้นพระคริสต์ได้ทรงทำให้พันธสัญญาเดิม (อันแรก) สำเร็จและทรง
แทนที่ระบบการถวายบูชาต่างๆเพื่อที่พระองค์จะทรงสถาปนาพันธสัญญาที่สองหรือพันธ
สัญญาใหม่

ฮบ 10:10   โดยน้ำพระทัยนั่นเอง คือโดยพันธสัญญาใหม่ (พันธสัญญาที่สอง) ที่เรา
ทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียว
เท่านั้น เราได้เห็นถึงเหตุผลอีกประการที่พระเยซูคริสต์เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง (ร่างกาย
มนุษย์) พระองค์จะสามารถถวายตัวเป็นเครื่องบูชาได้บาปได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงรับสภาพกาย
มนุษย์เท่านั้น ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงเป็นเพียงมหาปุโรหิตใหญ่ของเราเท่านั้น แต่ยังทรงเป็น
เครื่องถวายบูชาอีกด้วย พระองค์ทรงกลายเป็นทั้งผู้ถวายและเครื่องถวายบูชา

ในการทรงทำเช่นนั้นพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นกระบวนการชำระเราให้บริสุทธิ์ ตรงข้ามกับ
เครื่องสัตวบูชาที่ถูกถวายต่อเนื่องไม่รู้จบซึ่งไม่อาจจัดความบาปออกไปได้ พระองค์ได้ทรง
ถวายเครื่องบูชาเดียวเท่านั้น และทำให้พระราชกิจเสร็จสิ้นครั้งเดียวพอสำหรับคนเหล่านั้นที่จะ
วางใจพระองค์

ฮบ 10:11-12   ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชา
อย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย 12 ฝ่ายพระองค์
นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้อง
ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

เราเห็นความแตกต่างมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมระหว่างการถวายเครื่องบูชาไม่รู้จบของพวกเขาปุโรหิต
สมัยพระคัมภีร์เดิมและพระราชกิจของพระคริสต์ ความจริงก็คือว่า การถวายเครื่องบูชาไม่รู้จบ

ของพวกปุโรหิตคนเลวี่ไม่เคยขจัดความบาปไปได้เลยแม้สักครั้งเดียว กระนั้นพระคริสต์โดยการถวายบูชาครั้งเดียวของพระองค์ก็ขจัดความบาปทั้งปวงได้ตลอดกาล ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว

ถึงแม้ว่าบริบทจะเกี่ยวข้องกับพวกปุโรหิตคนเลวี่และระบบการถวายเครื่องบูชาต่างๆ แต่ข้อนี้ก็ใช้โจมตีคนเหล่านั้นที่จนถึงทุกวันนี้ยังถวายเครื่องบูชาไถ่บาปในพิธีมิชซาอยู่ได้ด้วย หากพระคริสต์ทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปไปครั้งเดียวพอจริงๆ 'เครื่องบูชาที่ปราศจากโลหิต' เพื่อไถ่บาปซึ่งถูกถวายอย่างไม่รู้จบโดยพระศาสนจักร โรมันคาทอลิกก็เป็นการบิดเบือน เป็นคำสอนนอกรีต และเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า นอกจากนี้ฮีบรู 9:22 ก็กล่าวชัดเจนว่าเครื่องบูชาเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงยอมรับเพื่อการยกโทษบาปและการขจัดบาปก็คือ โลหิต

การที่พระคริสต์ทรงประทับนั่งที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้านี้แสดงให้เห็นถึงฐานะและความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้าพระบิดา มันยังสนับสนุนข้อเสนอมที่มีอยู่ตอนนี้ด้วย คนเรานั่งลงก็ต่อเมื่องานของเขาเสร็จสิ้น ระบบการถวายเครื่องบูชาของพระคัมภีร์เดิมเป็นเรื่องไร้ประโยชน์แบบไม่รู้จบ พระเยซูคริสต์ทรงกระทำพระราชกิจเสร็จสิ้นและทรงประทับนั่งแล้ว ดู ยอห์น 19:30

ฮบ 10:13 ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศักดิ์ของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ ผู้เขียนกลับไปเพลงสดุดี 110:1 ซึ่งถูกยกมาก่อนหน้านี้ในจดหมายฝากฉบับนี้ ตรงนั้นเองพระเจ้าทรงสัญญาต่อพระบุตรถึงสิทธิพิเศษในการนั่งลงหรือพักที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์จนกว่าพระองค์ได้ทรงทำให้พวกศัตรูของพระองค์เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์แล้ว คำที่แปลว่า รอคอย คือ *เฝ้าคอย* นี่จึงเท่ากับพระเจ้าตรัสแก่พระบุตรของพระองค์ว่า 'ท่านได้ทำงานเสร็จสิ้นแล้ว คราวนี้นั่งพักตรงนี้ก่อน และรอจนกว่าเราได้กำราบบรรดาศักดิ์ของท่านแล้ว'

ฮบ 10:14 ประเด็นนี้ถูกตอกย้ำอีกครั้ง เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์ คำที่แปลว่า ทำให้...ถึงที่

สำเร็จ (ทะเลและอืออ ไม) มีความหมายว่า ถูกทำให้ 'สมบูรณ์พร้อม' หรือ 'ครบถ้วน' มันอยู่ในรูป สมบูรณ์กาล คำที่แปลว่า ถูกชำระแล้ว อยู่ในรูปปัจจุบันกาลและประธานถูกกระทำ ดังนั้นความหมายก็คือว่า 'เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่กำลังถูกชำระอยู่ถึงความครบถ้วนอย่างบริบูรณ์แล้ว'

ความจริงที่ดงามสองประการปรากฏตรงนี้ ในด้านหนึ่ง คือ กระบวนการของการชำระ ให้บริสุทธิ์ เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว กระบวนการพัฒนาความบริสุทธิ์ในชีวิตของเราก็ได้เริ่มต้นขึ้น อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่งเราก็ได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม ถูกไถ่ ถูกสร้างใหม่ ถูกชำระแยกตั้งไว้ในทางตำแหน่งของเรา และถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์แล้ว สำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อมในพระคริสต์แล้ว กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป

ฮบ 10:15-17 และพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า 16 "นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส "เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย 17 และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป"

คราวนี้ผู้เขียนยกข้อความจากเยเรมีย์ 31:33-34 มาอีกครั้ง ให้เราสังเกตว่าข้อสิบห้าบ่งบอกถึงการที่พระเจ้าทรงเป็นผู้แต่งพระธรรมเยเรมีย์ ข้อสนับสนุนตรงนี้บรรลุดจุดสูงสุดทั้งในด้านหลักเหตุผลและด้านพระคัมภีร์ เยเรมีย์กล่าวล่วงหน้าถึงวันที่พระเจ้าจะทรงกระทำพันธสัญญาอีกอัน (ใหม่) กับพลไพร่ของพระองค์ (ที่ว่าราชบัญญัติของพระองค์จะถูกบรรจุไว้ในใจ และความคิดของพลไพร่ของพระองค์นั้นจะยังไม่สำเร็จครบถ้วนจนกว่าจะถึงยุคพันธสัญญาใหม่) (บริบทของเยเรมีย์ 31)

อย่างไรก็ตาม จุดสูงสุดของข้อสนับสนุนนี้กำลังจะมาถึงในข้อสิบเจ็ด เราต้องไม่ลืมว่าข้อ 3 บอกว่ามีการระลึกถึงความบาปอยู่เสมอทุกปีภายใต้พันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะในวันลบมลทิน

บาป อย่างไรก็ตามเยเรมีย์กล่าวล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงวันนั้นที่จะมาเมื่อพระเจ้าจะไม่ทรงจดจำ “บาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” เหตุผลส่วนหนึ่งก็คือว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องถวายเครื่องบูชาอีกต่อไปแล้ว มีการถวายสวดยกเครื่องบูชาไปเรียบร้อยแล้ว

ฮบ 10:18   ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใดบาปอีกต่อไป จุดสูงสุดของข้อสนับสนุนนี้ได้มาถึงแล้ว เหตุผลของการที่ “ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใดบาปอีกต่อไป” ถูกพบในส่วนแรกของข้อนี้ คำที่แปลว่า การลบบาป (*อาเฟะซิท*) ถึงแม้ว่าปกติแล้วหมายถึงการยกโทษให้ แต่มันก็มีความหมายด้วยว่า 'การขจัดออกไป' เมื่อพระคริสต์ทรงชำระค่าบาปของเรานางางเงิน พระองค์ก็ได้ทรงขจัดความบาปของเราและเหวี่ยงมันลงไปสู่ก้นทะเลแล้ว คุณมีคาห์ 7:19 พระองค์ได้ทรงขจัดมันออกไปไกลพอๆกับที่ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตก คุณเพลงสดุดี 103:12 ความหมายของการลบมลทินบาปในเครื่องบูชาต่างๆของพวกเลวีคือ การปกปิดความบาป อย่างไรก็ตาม เครื่องบูชาของพระคริสต์ได้ขจัดความบาปของเราให้สิ้นไป ดังนั้นความบาปของเราได้หมดสิ้นไปแล้ว เพราะว่ามันหมดสิ้นไปแล้ว เราก็ไม่จำเป็นต้องทำอะไรกับมันอีกต่อไป ไม่จำเป็นต้องมีการถวายเครื่องบูชาอะไรอีกต่อไปแล้ว “เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์”

หมัดตายได้ถูกปล่อยออกไปแล้ว พระราชกิจของพระคริสต์บนกางเขนนั้นเหนือกว่าเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปทั้งหมดรวมกันตลอดสมัยที่มีบัญญัติของพวกเลวี เครื่องบูชาเหล่านั้นเพียงแคंपกปิดความบาป พระคริสต์ทรงขจัดความบาปออกไปแล้ว

ดังนั้นพระราชกิจและเครื่องถวายบูชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงเหนือกว่าสิ่งใดก็ตามที่พันธสัญญาเดิมมีหยิบยื่นให้แก่เรา พระองค์ทรงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์เหนือกว่าโมเสสเหนือกว่าพวกปุโรหิตตามอย่างของอาโรน และเหนือกว่าพระราชบัญญัติและเครื่องบูชาต่างๆของมัน *พระเยซูทรงดีกว่า!*

ฮบ 10:19-21   เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู 20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิด

ออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ 21 และครั้งเรามีมหาปุโรหิต
สำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว

อย่างที่คุณเขียนพยายามอย่างมากที่จะแสดงให้เห็นในบทก่อนๆแล้ว บัดนี้ผู้เชื่อในพระ
คริสต์มีใจกล้า (หรือเสรีภาพ) ที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ที่บริสุทธิ์
ที่สุด ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ก็คือ ที่บริสุทธิ์ที่สุดในสวรรค์ เพราะพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู
คริสต์เราในฐานะผู้เชื่อจึงสามารถเข้าถึงที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นได้ สิ่งนี้เหนือกว่าสิ่งใดก็ตามที่ศาสนา
ยิวสมัยพันธสัญญาเดิมมีหีบยื่นให้ได้

“ทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลาย” หมายถึง
สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงกระทำเพื่อเราโดยการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของ
พระองค์และการถวายตัวพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาบนกางเขนในที่สุดเพราะความบาปของเรา
ให้เราสังเกตว่านี่เป็นโดยหรือเพราะ “เนื้อหนังของพระองค์” ม่านที่ถูกพูดถึงในที่นี้ดูเหมือนจะ
เป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงพระกายของพระเยซูคริสต์ อาจเป็นไปได้ว่ามีม่านอยู่จริงๆในพระวิหาร
ในสวรรค์

นอกจากนี้ ตามที่คุณเขียนได้พยายามอย่างมากที่จะแสดงให้เห็น เรามีมหาปุโรหิตที่
เหนือกว่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจริงๆ “สำหรับครอบครัวของพระเจ้า” มีการเล่นคำตรงนี้
เช่นเดียวกับที่พวกปุโรหิตคนเลวคอยดูแลพระนิเวศของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ก็ทรง
อยู่เหนือครอบครัวของพระเจ้าซึ่งน่าจะหมายถึงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้า ปัจจุบัน
ครอบครัวนั้นก็คือคริสตจักร พระกายของพระคริสต์นั่นเอง

ฮบ 10:22-25 ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูก
ประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์
23 ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้วันนั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรง
ประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) 24 และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความ

รักและกระทำการดี 25 ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

ขณะที่ข้อเสนอกำลังจะถึงบทสรุปแล้ว ผู้เขียนก็หันใจผู้อ่านของท่านให้ยึดมั่นในคำรับเชื่อของพวกเขาต่อไป คำเตือนสติสามประการถูกนำเสนอในสี่ข้อนี้

คำเตือนสติประการแรกคือ “ให้เราเข้ามาใกล้” ประเด็นสำคัญถูกพบในคำพูดต่างๆนี้ การทดลองและแรงกดดันให้ถอยห่างและกลับไปหารูปแบบทางวัฒนธรรมแบบเดิมที่สบายๆของพระราชบัญญัตินั้นรุนแรงจริงๆ ผู้เขียนจึงหันใจผู้อ่านของท่านให้เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระคริสต์แทน

มีสามวิธีที่มาขยายคำเตือนสติให้เข้ามาใกล้นี้ (1) “ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม” นั่นคือ ใจที่จงรักภักดีและทุ่มเทพร้อมกับความเชื่ออันเต็มเปี่ยม (2) วิธีที่สองคือ “มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย” การประพรมที่วุ่นวายหมายถึงวิถีปฏิบัติที่พระวิหารที่พวกยิวคุ้นเคยดี ที่นั่นการประพรมน้ำเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ด้วยเถาของลูกโคตัวเมียสีแดงเป็นสิ่งที่พบบ่อยเหมือนกับการประพรมด้วยโลหิตสำหรับเครื่องบูชาต่างๆ โดยทั่วไปแล้วมันเกี่ยวข้องกับการชำระให้บริสุทธิ์ การประยุกต์ใช้ตรงนี้ก็ถือว่า พระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์ซึ่งถูกประพรมในเชิงสัญลักษณ์ควรที่จะขจัดความคิดที่ชั่วร้ายต่างๆ ออกไป เช่น การคิดที่จะถอยห่างไปจากการปรนนิบัติพระคริสต์ เป็นต้น (3) ในแบบเดียวกัน การ “มีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” ก็หมายถึงพิธีชำระล้างต่างๆของพวกยิว สิ่งนี้ก็เกี่ยวข้องกับการชำระล้างให้บริสุทธิ์เช่นกัน เราจำได้ว่ามีอ่างและขันสาครต่างๆที่ตั้งอยู่ในพระวิหารสำหรับพิธีการชำระล้างต่างๆ อีกครั้งที่การประยุกต์ใช้ก็คือว่า ให้ผู้อ่านชำระล้างตัวเองให้สะอาดจากความมลทินเช่น การคิดที่จะถอยห่างไปจากพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นต้น

ในข้อ 23 เราเห็นถึงคำเตือนสติประการที่สอง (2) “ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้วันนั้น โดยไม่หวั่นไหว” อีกครั้งที่คำเตือนสติให้คงความสัตย์เชื่อไว้ถูกเน้นย้ำ เราถูกเตือนให้ระลึกถึงความสัตย์เชื่อของพระองค์ตรงท้ายข้อนี้

ในข้อ 24-25 คำเตือนสติประการที่สามคือ (3) “และให้เราพิจารณากันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำความดี” คำที่แปลว่า **พิจารณา** (*คาตานออะโ*) มีความหมายว่า 'สังเกตผู้อื่น' ความหมายก็คือ ให้เราเลิกมองแต่ตัวเองและสังเกตความต้องการของผู้อื่นบ้าง คำที่แปลว่า **เพื่อเป็นเหตุให้** (*พารอซุสมอส*) มีความหมายว่า 'กระตุ้น' ดังนั้นคำเตือนสตินี้ก็คือ ให้กระตุ้นหรือส่งเสริมให้เกิดความรักและการกระทำความดีต่อกันและกัน ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่จับต้องได้ก็คือ การเลิกสนใจแต่ตัวเองและหันไปให้กำลังใจผู้อื่นแทน

นอกจากนี้ นี่ยังเกี่ยวข้องกับภารกิจที่ “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น” ขณะที่ความเลื่อมทราวมฝ่ายวิญญาณเริ่มคืบคลานเข้ามา สิ่งหนึ่งที่จะเลือนหายไปก็คือ ความสัจซื่อในการร่วมประชุมกันของคริสตจักรท้องถิ่น เมื่อคริสเตียนยุคต้นชาวยิวเหล่านี้เริ่มท้อแท้หรือสับสนเกี่ยวกับความเชื่อของตนในพระคริสต์ พวกเขาที่ถูกทดลองให้ถอยห่างไปจากความสัจซื่อที่มีต่อคริสตจักรท้องถิ่นของพวกเขา ในที่นี้ผู้เขียนหนุนใจให้พวกเขาทำสิ่งที่ตรงกันข้าม นอกจากนี้ แม้กระทั่งในสมัยนั้น เหล่าคริสเตียนที่หัววันไหวก็ละเลยการประชุมกับคริสตจักรท้องถิ่นของตนแล้ว

อันที่จริงแล้ว เมื่อวันแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ยังเข้ามาใกล้ เราก็ยังต้องเตือนสติกันและกันให้มากขึ้น ความหมายของคำที่แปลว่า **เตือนสติ** (*พาราคาและโ*) คือ 'ให้กำลังใจ' ดังนั้น ประเด็นสำคัญของคำเตือนสติสามประการนี้ก็คือ ให้จงรักภักดี สัจซื่อ และให้กำลังใจกันและกันเมื่อเห็นแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใกล้จะเสด็จกลับมาแล้ว

ฮบ 10:26-31   เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก
เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย 27 แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษา
โทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย 28 คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราช
บัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา 29
ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธ
สัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะ

ถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด 30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส’ และได้ตรัสอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์’ 31 การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว

ผู้เขียนเตือนความจำผู้อ่านชาวยิวของท่านว่าภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ไม่มีเครื่องบูชาอะไรไว้สำหรับความบาปแบบจงใจ (ดู กัณฑ์การวิถิ 15:30-31 และพระราชบัญญัติ 17:12) แต่คนที่จงใจทำบาปภายใต้พระราชบัญญัติก็ต้องเผชิญกับโทษร้ายแรง ถึงขั้นประหารชีวิตเลยทีเดียว

จากนั้นท่านขอให้ผู้อ่านของท่านพิจารณาว่า “คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด” คำถามนี้ไม่ต้องการคำตอบ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว หากการจงใจเพิกเฉยต่อพระราชบัญญัติของโมเสสนั้นเป็นเรื่องร้ายแรง การปฏิเสธพระคริสต์ก็ยิ่งเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่งกว่า การเพิกเฉยและปฏิเสธพระคริสต์ก็เท่ากับเป็นการ “ประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ” คำที่แปลว่า ประมาท (*อะนูบริค โช*) มีความหมายว่า ‘ดูหมิ่น’ เมื่อคนๆ หนึ่งหันหลังให้พระคริสต์และปฏิเสธพระองค์ เขาก็ได้ดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย นั่นเป็นเรื่องร้ายแรง และถึงขั้นหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เลยทีเดียว ความเห็นตรงนี้สอดคล้องกับที่ถูกลำเสนอในฮีบรู 6:4-6

ผู้เขียนเตือนความจำผู้อ่านของท่านต่อไปถึงความน่ากลัวของการถอยหนีไปดังกล่าวโดยยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 32:35, สดุดี 135:14 และอ้างอิงไปยังสดุดี 76:7 พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ไม่ได้ตายแล้วหรือ ไม่อยู่แต่อย่างใด พระองค์ทรงพระชนม์อยู่จริงๆ พระองค์จะทรงพิพากษาโดยการทรงจัดเตรียมของพระองค์ “การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว” จริงๆ

ฮบ 10:32-34   แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความ

สว่างแล้ว ท่านได้อุตุนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง 33 บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น 34 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์

ผู้เขียนเตือนความจำผู้อ่านชาวยิวของท่านหลายคนว่าพวกเขาก็ได้เจอกับการข่มเหงเช่นกันในเวลาที่ผ่านมาไม่นานนัก บางคนถูกประจาน ถึงแม้ว่าบริบทจะสื่อถึงการข่มเหงโดยน้ำมือของพวกยิว แต่ก็มีสื่อด้วยว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกพวกโรมันจับเข้าไปอยู่ในอัมจันทร์เพื่อสู้กับพวกสิงโตหรือนักรบเกลดิเอเตอร์ คำที่แปลว่า ประจาน คือ *θεωατρι* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *theater* ไม่ว่าจะอย่างไร ผู้เขียนก็หนุนใจผู้อ่านที่เริ่มท้อใจของท่านให้ระลึกว่าพวกเขาและสหยาวยิววิญญาณของพวกเขาได้ทนทุกข์มาอย่างไร ประเด็นสำคัญก็คือ นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมายอมแพ้ตอนนี้

ให้เราสังเกตข้อ 34 ที่พูดถึงพวกเขาว่า “มีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่าท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์” นี่ยังสนับสนุนทรรศนะที่ว่าเปาโลเป็นผู้เขียนพระธรรมฮีบรู การอ้างอิงถึงโซ่ตรวนของท่านน่าจะหมายถึงการติดคุกหลายครั้งหลายหนของเปาโล ท่านเตือนให้พวกเขาระลึกว่าพวกเขาได้มีใจเมตตาต่อท่านในการที่พวกเขาส่งของมาช่วยเหลือท่านขณะติดคุกอยู่ ท่านเตือนความจำพวกเขาต่อไปอีกว่าในสวรรค์มีสิ่งของที่คงอยู่เป็นนิรันดร์คอยพวกเขาอยู่

ฮบ 10:35-36   เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จ

อันยิ่งใหญ่ 36 ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้งท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา

นี่เป็นอีกครั้งที่อัครสาวกท่านนี้หนุนใจพวกเขาให้ถึงความมั่นใจและความหวังของ พวกเขาที่พวกเขาได้มาด้วยความยากลำบากยิ่งนัก ท่านยังเตือนความจำพวกเขาถึงบำเหน็จอัน ใหญ่ยิ่งที่จะมาถึงพวกเขาในสักวันหนึ่งด้วย สรุปลึ่ก็คือว่า ท่านหนุนใจพวกเขาให้อดทนและรอ คอยองค์พระผู้เป็นเจ้า

ฮบ 10:37 'เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า นอกจากนี้ผู้เขียนที่ได้รับการคลุใจท่านนี้ยังเตือนความจำผู้อ่านของท่านว่าการเสด็จกลับมาของ องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นใกล้เข้ามาแล้วด้วย

ฮบ 10:38-39 'แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อม ถอยใจของเราจะไม่มี ความพอใจในคนนั้นเลย' 39 'แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับ ถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

ผู้เขียน (เปาโล) ปิดท้ายบทนี้ด้วยการยกข้อความจากฮีบรู 2:4 (และกาลาเทีย 3:11 และโรม 1:17 ด้วย) หลักการง่าย ๆ ก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วควร ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเวลาที่คนของพระองค์ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม ประเด็นก็คือว่าผู้อ่านที่หวั่นไหวเหล่านี้จำเป็นต้องกลับมาสู่การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ (นี่จึง เป็นการปูพื้นในด้านบริบทที่สืบทอดอันยิ่งใหญ่)

ผู้เขียนปิดท้ายด้วยการเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ฝ่าย "คนเหล่านั้นที่กลับ ถอยหลังถึงความพินาศ" พวกเขาไม่ได้หลงกลับไปหาทางเก่าโดยหันหนีไปจากพระคริสต์ แต่ พวกเขาได้เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด ความเรียบง่ายของความรอดโดยทางความเชื่อถูกนำ เสนออีกครั้ง บัดนี้บทนำสู่บทแห่งความเชื่ออันยิ่งใหญ่ที่จะตามมาได้ถูกนำเสนอเรียบร้อยแล้ว

*****

ภาพรวมของฮีบรู 11: ขณะที่เนื้อหาส่วนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ผู้เขียนก็ยกตัวอย่างต่อไปว่าบุรุษและสตรีผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในอดีตได้ดำเนินชีวิตตามหลัก

การแห่งความเชื่อ นอกจากนี้คนเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยถึงส่วนใหญ่ก็เป็น ‘ผู้อาวุโส’ หรือ ‘พ่อหมู’ ของ ศาสนายิว ผู้เขียนยกภาพประกอบว่าคนเหล่านี้ตั้งแต่สมัยโบราณมี “ความเชื่ออันเต็มเปี่ยม” (10:22) สิ่งหนึ่งที่แบ่งแยกพันธสัญญาใหม่จากพันธสัญญาเดิมก็คือการให้ความสำคัญต่อความเชื่อ ซึ่งอยู่ตรงนั้นมาตลอดอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ได้ถูกเน้นให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

ครึ่งหลังของบทนี้ให้รายชื่ออันยืดยาวของเหล่าวิสุทธิชนในพระคัมภีร์เดิมผู้ซึ่งบรรลุดีสิ่งต่างๆที่พวกเขาได้กระทำลงไปเพราะพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า (ความเชื่อ) มีการเน้นความสำคัญของความเชื่อต่อไปว่า ความเชื่อเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้คนของพระเจ้าทำสิ่งที่พวกเขาควรกระทำทั้งในตอนนั้นและตอนนี้

ฮบ 11:1 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ ความหมายของคำที่แปลว่า ความแน่ใจ (ฮูปอสตาซิส) คือ ‘ความมั่นใจ’ หรือ ‘การทำให้หนักแน่นแข็งแรง’ ดังนั้นวลีนี้จึงกล่าวว่า ‘ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งต่างๆที่ถูกหวังไว้’ นิยามแบบง่ายๆของความเชื่อก็คือ ‘การเชื่อคำตรัสของพระเจ้า’ ความมั่นใจแห่งความเชื่อถูกทอดสมออยู่ในพระวาระของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัสอะไร ก็ไม่มีอะไรจะเปลี่ยนแปลงมันได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงสามารถวางใจคำตรัสของพระองค์ได้อย่างเต็มที่ ความเชื่อคือการพึ่งพาพระเจ้าและพระสัญญาต่างๆของพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ คำว่า วางใจ จึงอาจสื่อความหมายของคำนี้ได้อย่างถูกต้องมากกว่า

ความเชื่อคือ ความรู้สึกมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง

คำที่แปลว่า ความรู้สึกมั่นใจ (อะเล็คคอส) มีความหมายว่า ‘ข้อพิศวง’ หรือ ‘ความเชื่อมั่น’ ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นข้อพิศวงหรือหลักฐานของสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น (พระเยซูเอง, สวรรค์, อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ และบำเหน็จที่รอคอยอยู่ข้างหน้า) หลักเหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว ถึงแม้ว่าเรายังมองไม่เห็นสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าคนมากมายเชื่อเช่นนั้นก็เป็นหลักฐานที่บ่งชี้แล้วว่าสิ่งเหล่านั้นมีอยู่จริง ความเชื่อจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของหลักฐานที่สนับสนุนสิ่งต่างๆที่เรายังมองไม่เห็น

ฮบ 11:2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง ข้อนี้อาจถอดความได้ว่า ‘เพราะว่าโดยสิ่งนี้ (ความเชื่อ) บรรดาผู้อาวูโสก็ได้รับคำพยานที่ดี’ คำที่แปลว่า การรับรอง เป็นคำที่มักถูกแปลเป็น ‘เป็นพยาน’ หรือ ‘ให้การเป็นพยาน’ (*มารทุระ โอ*) ในที่นี้คำนี้อยู่ในรูป ประธานถูกกระทำ (ความหมายก็คือว่า พวกเขาถูกเป็นพยานหรือถูกสังเกตการณ์) ความหมายก็คือว่า ตลอดสมัยประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม บุรุษและสตรีผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของพระเจ้า (พวกผู้อาวูโส) เป็นพยานแห่งความเชื่อ

ฮบ 11:3 โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกาลจักรวาลด้วย พระคำรัสของพระองค์ มีความเห็นหลายประการสำหรับข้อนี้ (1) คำที่แปลว่า กาลจักรวาล (*อาอิ โอน*) มักถูกใช้เพื่อหมายถึง ‘ยุคสมัยต่างๆ’ หรือ ‘นิรันดร์กาล’ อย่างไรก็ตามบางครั้งคำนี้ก็ถูกใช้เพื่อหมายถึงจักรวาล ในบริบทนี้นี้น่าจะใช้ความหมายที่ต้องการจะสื่อ (2) คำที่แปลว่า สร้าง (*คาตาริค โซ*) มีความหมายตรงนี้ว่า ‘จัดระเบียบ’, ‘ทำให้สมบูรณ์’ หรือ ‘จัดเรียง’ (3) คำที่แปลว่า พระคำรัส ตรงนี้ (*เรมา*) หมายถึง คำพูดซึ่งแตกต่างจากคำเขียน (*ลอกอส*) ของพระเจ้า ใจความสำคัญจนถึงจุดนี้ก็ก็คือว่า เราเข้าใจโดยความเชื่อว่าจักรวาลถูกสร้างโดยคำรัสของพระเจ้า ดู สดุดี 33:6-9 การเนรมิตสร้างสรรพสิ่งไม่ใช่กระบวนการที่กินเวลาหลายยุคสมัย เหมือนกับในทฤษฎีวิวัฒนาการแบบเชื่อว่ามิพระเจ้า พระองค์ตรัสและการทรงสร้างก็สำเร็จเสร็จสิ้นเหมือนที่ทรงตรัสไว้อย่างชัดเจนในปฐมกาล 1

ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น หลักการที่น่าสนใจที่สุดประการหนึ่งเกี่ยวกับหลักฟิสิกส์อะตอมถูกพบตรงนี้ สสารที่เรามองเห็นประกอบด้วยสิ่งที่ไม่ใช่สสาร นักฟิสิกส์แห่งศตวรรษที่ยี่สิบเพิ่งมาเข้าใจว่า อนุภาคต่างๆของโครงสร้างอะตอมจริงๆ แล้วเป็นพลังงานมากกว่าสสาร อิเล็กตรอนถูกเรียกว่า ‘อนุภาคแบบมีประจุ’ กระนั้น กล้องจุลทรรศน์ที่ทรงพลังที่สุดก็ยังไม่เคยเห็นอิเล็กตรอน โดยเห็นแต่ผลลัพธ์ของมันเท่านั้น ในแบบเดียวกัน ‘อนุภาค’ ต่างๆของนิวเคลียสของอะตอมหนึ่งๆ (นิวตรอนต่างๆ, โปรตอนต่างๆ ฯลฯ) ได้ถูกค้นพบแล้วว่ามีขนาดเล็กจิ๋วมากๆ จริงๆแล้ว ‘ระบบสุริยะต่างๆ’ ก็เป็นขอบเขตที่มีขนาดเล็กจิ๋วของพลังงานมากกว่าที่จะเป็นสสาร เมื่อ ‘อนุภาค’ ต่างๆเหล่านี้ถูกแยกจากกันหรือ

ถูกเชื่อมเข้าด้วยกัน ก็มีการปล่อยพลังงานปริมาณมหาศาลออกมาซึ่งเรียกกันว่าพลังงานนิวเคลียร์

หลายศตวรรษก่อนที่นักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่จะมาถึงความรู้เพียงบางส่วนของแก่นแท้ของสสาร พระวณะของพระเจ้าก็นิยามมันไว้แล้วตรงนี้ พระเจ้าทรงสร้างมันด้วยคำตรัสที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ การทรงสร้างและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้นจริงๆแล้วก็มาจากอีกมิติหนึ่งซึ่งต่างจากที่ถูกสันนิษฐานกันโดยทั่วไป นักฟิสิกส์มาถึงความรู้ดังกล่าวโดยการสังเกต ส่วนคนของพระเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับมัน โดยความเชื่อ

ตั้งแต่ข้อ 4 เป็นต้นไป ผู้เขียนนำเสนอ ‘หอแห่งความเชื่อ’ อันประกอบด้วยบุรุษและสตรีตลอดหลายศตวรรษผู้ซึ่ง โดยความเชื่อ ได้บรรลุสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ

ฮบ 11:4 โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อ นั้น แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่ ผู้เขียนเริ่มต้นที่ตอนแรกเริ่มของประวัติศาสตร์มนุษย์เลย “โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า” ถึงแม้ว่าในสมัยอาเบลไม่มีพระวณะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เขาก็ตระหนักดีถึงพระวณะของพระเจ้าที่เป็นคำตรัส เขาทราบดีว่าพระเจ้าทรงปรารถนาเครื่องบูชาที่เป็นโลหิต เมื่ออิงตามพระวณะของพระเจ้าที่เป็นคำตรัส อาเบลได้ทำสิ่งที่เขาควรกระทำ (คือ เขาทำสิ่งที่ถูกต้อง) เขาถวายเครื่องบูชาที่เป็นโลหิต คาอินไม่ได้ทำแบบนั้น วลีที่ว่า “เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยาน” อาจแปลได้ว่า ‘โดยเครื่องบูชานั้นมันรับรองเกี่ยวกับท่าน’ “ว่าท่านเป็นคนชอบธรรม” หลักการเรื่องการถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อและความชอบธรรมในทางปฏิบัติถูกพบตรงนี้ เพราะความเชื่อ นั้นเองพระเจ้าจึงทรงรับรองเครื่องบูชาของอาเบล จนถึงทุกวันนี้ “แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่” อาเบลทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งให้เขาทำโดยความเชื่อ มันยังเป็นคำพยานที่ดีมาจนถึงทุกวันนี้

ฮอบ 11:5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า คำที่แปลว่า รับขึ้นไป หรือการรับขึ้นไป (*เมะตาติเซมิ/เมะตาเซซิส*) ในข้อนี้หมายถึง ‘ย้ายตำแหน่ง’ หรือแปลตรงตัวคือ ‘โอนย้าย’ อาจมีการกล่าวถึงการรับขึ้นของคริสเตียนในเรื่องของเอโนค ในปฐมกาล 5:22,24 ความจริงที่สำคัญถูกนำเสนอที่ว่า “เอโนคดำเนินกับพระเจ้า” เขาจึง “เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” พระเจ้าจึงทรงย้ายเอโนคไปอยู่สวรรค์เลยโดยให้เขาไม่ต้องประสบกับความเจ็บปวดของความตาย หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า เอโนคเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า *โดยความเชื่อ* นี่จึงนำเราไปสู่หลักการที่สำคัญยิ่งขึ้นไปอีกในข้อต่อไป

ฮอบ 11:6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์ ความเชื่อทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย พระเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อเราผู้เป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์หันมาพึ่งพาพระองค์ สำหรับความจำเป็นและความต้องการต่างๆของเรา พระเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อเราพึ่งพาและวางใจพระองค์ การพึ่งพาสิ่งอื่นก็เท่ากับเราไม่พึ่งพาพระองค์เลยแม้แต่นิดเดียว พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราพึ่งพาและวางใจพระองค์สำหรับความจำเป็นทุกอย่างในชีวิตของเรา โดยเริ่มต้นที่ความรอดของเราไปจนถึงสิ่งละเอียดอ่อนต่างๆหลังจากนั้น เมื่อเราดำเนินชีวิตแบบนั้น มันก็ทำให้พระองค์ทรงพอพระทัย

คำที่แปลว่า **ไม่ได้เลย** (*อาคูนาทอส*) มีความหมายว่า ‘เป็นไปได้’ หรือ ‘ปราศจากฤทธิ์เดช’ เมื่อเราไม่วางใจพระองค์ เราก็ทำตัวเราให้ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า นอกจากนี้ “ผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้น” ต้อง (1) “เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่” จุดเริ่มต้นของความเชื่อเริ่มต้นที่การยอมรับและการตระหนักรู้ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง คำที่แปลว่า *มา* (*พรอเสะรคอไม*) มีความหมายว่า ‘เข้าใกล้’ ก่อนที่ใครจะเข้าใกล้พระเจ้าได้นั้น เขาต้องเริ่มต้นด้วยความเชื่อและการตระหนักรู้แบบเรียบง่ายว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง แต่ (2) เขาต้องเชื่อด้วยว่าพระเจ้า “ทรงเป็นผู้

ประธานบําเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” เมื่อผู้ใดแสวงหาพระองค์อย่าง
ขะมักเขม้น พระเจ้าก็ทรงประธานบําเหน็จ, ให้ค่าตอบแทน หรืออวยพรเขา กฎเกณฑ์สำคัญก็คือ
การ “ปลงใจแสวงหาพระองค์” และเราจะทำเช่นนั้นได้โดยการวางใจและพึ่งพาพระองค์ซึ่งจะ
ทำให้เราทำสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งให้เรากระทำ

ความเชื่อจึงเป็นการตระหนักรู้ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง และพระองค์จะทรงอวยพรคน
เหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขะมักเขม้น ให้เราสังเกตพยานชุดต่อไปในหลายข้อต่อไปน
ี้มันแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาทำโดยความเชื่อ โดยการทำเช่น
นั้นเองพวกเขาจึงทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย

ฮบ 11:7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ
ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึง
ได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ ให้เรา
สังเกตคํานามและคำกริยาต่างๆของประโยคนี้ “โดยความเชื่อ... โนอาห์... จัดแจงต่อนาวา... และ
ได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” เพราะว่าโนอาห์เชื่อคำตรัสของ
พระเจ้า ท่านจึงทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านทำ (ความเชื่อฟังที่มีต่อพระเจ้าเกิดจากความเชื่อที่มี
ในพระเจ้า ดังนั้นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าจึงเกิดจากการขาดความเชื่อ) เพราะว่าโนอาห์เชื่อคำตรัส
ของพระเจ้า (1) “เมื่อพระเจ้าทรงเตือน โนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัว
จัดแจงต่อนาวา” สิ่งที่ยังไม่ปรากฏให้เห็น น่าจะหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนั้นฝนยังไม่เคยตก
มาก่อนเลย กระนั้น โนอาห์ก็เชื่อพระเจ้า ท่านเชื่อว่าจะจะไปตามที่พระองค์ตรัสไว้ (2) เพราะว่า
ท่านเชื่อคำตรัสของพระองค์ ท่านจึง “มีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่าน
ให้รอด”

โนอาห์ในฐานะเป็นผู้ประกาศความชอบธรรม (2 เปโตร 2:5) ใช้เวลา 120 ปีในการ
ประกาศเตือนชาวโลกที่อยู่รอบตัวท่านให้กลับใจเสียใหม่ พวกเขาไม่ฟังท่าน จริงๆแล้วพวกเขา

ไม่ยอมเชื่อคำตรัสของพระเจ้านั่นเอง “ด้วยเหตุนี้เอง (การที่พวกเขาขาดความเชื่อ) ท่านจึงได้
ปรับโทษแก่โลก”

เพราะว่าโนอาห์เต็มใจเชื่อคำตรัสของพระเจ้าโดยความเชื่อ ท่านจึง “ได้เป็นทายาทแห่ง
ความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ” กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเจ้าทรงทำให้โนอาห์เป็นคน
ชอบธรรมเพราะความเชื่อของท่านในพระองค์ หลักการง่ายๆที่ว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยเพราะ
ความเชื่อถูกพบในตอนแรกๆของพระคัมภีร์แล้ว นั่นคือ อาเบล, เอโนค, โนอาห์ ยังมีคนอื่น
อีก

ฮบ 11:8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับ
เป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่รู้ว่าจะไปทางไหน พยานแห่งความเชื่อ
อีกคนถูกเสนอ อับราฮัมทำสิ่งที่ท่านได้กระทำเพราะท่านเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ใจความสำคัญ
ตรงนี้คือ “โดยความเชื่อ...อับราฮัม.. ได้เชื่อฟัง” สิ่งที่ทำให้มันเป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมก็คือ
ว่า ท่านได้ออกไปโดยไม่รู้ว่าจะไปทางไหน ท่านแค่เชื่อคำตรัสของพระเจ้าและวางใจพระองค์

ฮบ 11:9 โดยความเชื่อ ท่านได้ทำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอันเหมือนอยู่ใน
ดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระ
สัญญาอันเดียวกันนั้น เมื่อคนๆหนึ่งย้ายไปยังอีกส่วนของ โลกสู่สภาพอากาศใหม่, วัฒนธรรม
ใหม่, ถิ่นนิคมใหม่, ภาษาใหม่ หรือสำเนียงใหม่ มันก็ยากที่จะอยู่ต่อ ต้องมีการคิดถึงบ้านแฝงอยู่
บ้าง โดยความเชื่ออับราฮัมอยู่ต่อ ท่านเชื่อคำตรัสของพระเจ้า เต็นท์ในที่นี้เป็นที่อาศัยแบบคน
รอนแรมของท่าน น่าสนใจที่ยาโคบไม่เคยมีชีวิตอยู่ร่วมกับอับราฮัม อับราฮัมเสียชีวิตก่อนที่ยา
โคบเกิด อย่างไรก็ตามยาโคบก็อยู่ในบ้านเฝ้าของอับราฮัมเหมือนเลวีในฮีบรู 7:9 ดินแดนแห่ง
พระสัญญาคือดินแดนที่อยู่จนถึงบัดนี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่อับราฮัม

ฮบ 11:10 พ่อห่มุเหล่านี้ซึ่งใช้ชีวิตเหมือนกับคนร่อนเร่ในเต็นท์ได้คอยอยู่เพื่อจะได้
เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น พวกเขาไม่เพียงปรารภสถานที่
ถาวรที่พวกเขาจะลงหลักปักฐานได้เท่านั้น แต่ยังรอคอยสถานที่ๆพระเจ้าของพวกเขาทรงสถิต

อยู่ด้วย ทั้งหมดนี้เป็นไปเพราะความเชื่อของพวกเขา พวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้าและรอคอย พระสัญญาของพระองค์

ฮบ 11:11 โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอด บุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ ซื่อ เมื่อพระเจ้าทรงสัญญากับนางซาร่าห์ว่าวันหนึ่งนางจะให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราฮัม นางก็ ถึงวัยหมดประจำเดือนแล้ว มันเป็นไปได้เลยในทางชีววิทยาและทางสรีรวิทยาที่นางจะมีบุตร ได้ กระนั้น “โดยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์” นางเชื่อคำตรัสของ พระเจ้า “นางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” ถึงแม้ว่านางเป็น หมันมาตลอดชีวิตและรู้ว่านางไม่มีศักยภาพที่จะมีบุตรได้อีกต่อไปแล้ว แต่นางก็รู้ว่าพระเจ้าทรง สามารถ นางถือว่าพระองค์ผู้ทรงมีพระสัญญากับนางนั้นเป็นผู้ที่เชื่อถือได้ ใจความสำคัญของคำ ที่แปลว่า สัตย์ซื่อ (พิสทอส) คือ ผู้ที่ 'ควรค่าแก่การไว้วางใจ'

ฮบ 11:12 เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากจูดาวในท้องฟ้า และจูดุมืดทราญที่ทะเลซึ่ง นับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย ความหมายของคำที่ แปลว่า เท่ากับคนที่ตายแล้ว (เนะครอ โอ) หมายถึงการเสื่อมสมรรถภาพในด้านชีววิทยาแล้ว ทั้ง อับราฮัมและนางซาร่าห์หมดสมรรถภาพทางเพศและเป็นหมันแล้วก่อนที่อิสอัคถือกำเนิดขึ้นมา กระนั้นพวกเขาก็เชื่อคำตรัสของพระเจ้า “เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากจูดาวในท้องฟ้า และจูดุมืดทราญที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว” มันเกิดขึ้นได้เพราะพวกเขาเชื่อคำตรัส ของพระเจ้า

ฮบ 11:13 บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระ สัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างดาวและผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก คนเหล่านี้ทุกคน (อาเบลจนถึงอิสอัค) เสียชีวิตและไม่ได้รับกษัตริย์และราชอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้ “แต่ได้แล เห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้” ถึงแม้ว่าไม่มีระบุไว้ชัดเจน

ตรงนี้ แต่หลักการก็ยังเกี่ยวกับความเชื่อเหมือนเดิม พวกเขาเห็นราชอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้, เมืองสวรรค์ และบำเหน็จและพระพรแห่งสวรรค์อยู่ไกลๆ *โดยความเชื่อ* เพราะว่าพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า พวกเขาจึงรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นกำลังจะมา

นอกจากนี้ พวกเขา “ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก” ความหมายของคำที่แปลว่า *คนต่างด้าว (สะนอส)* คือ 'คนต่างแดน' ความหมายของคำที่แปลว่า *ผู้สัญจร (พาเรพิเดมอส)* คือ 'ผู้ย้ายถิ่นฐาน' หรือ 'นักท่องเที่ยว' เลยด้วยซ้ำ ถึงแม้ว่าพ่อหนุ่มเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ แต่พวกเขาทราบว่าพวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมัน พวกเขารู้ว่าตัวเองเป็นเหมือนคนต่างด้าวและนักท่องเที่ยว พวกเขารู้ว่า 'โลกนี้ไม่ใช่บ้านของฉัน ฉันแค่ผ่านมาและผ่านไปเท่านั้น' และพวกเขารู้ว่ามันเป็นแบบนี้เพราะพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า

ฮบ 11:14 เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา คำที่แปลว่า *เมือง (ปาดริส)* มีความหมายว่า 'บ้านเกิด' พวกเขากำลังแสวงหาที่ๆ พวกเขาจะเรียกได้ว่าเป็นบ้าน

ฮบ 11:15 และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ ความหมายของข้อนี้ก็คือน่า หากพวกเขาต้องการจริงๆ พวกเขาจะกลับไปยัง “บ้านเมืองที่เขาจากมา” ก็ทำได้ หากอับราฮัมต้องการอย่างนั้นจริงๆ ท่านก็สามารถกลับไปยังเมืองเออร์แห่งคนเคลเดียได้

ฮบ 11:16 แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว แต่พวกเขารู้ดีกว่านั้น พวกเขาปรารถนา “เมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์” พวกเขาปรารถนาบ้านเกิดในสวรรค์ พวกเขาว่าการเดินทางในชีวิตนี้นั้นแสนสั้นและปลายทางอันถาวรของพวกเขาอยู่นอกระยะเบื้องหน้า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัด

เตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว” พระเจ้าทรงพอพระทัยที่พวกเขาวางใจในพระองค์ พระองค์ จึงกำลังทรงจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเราและพวกเขา ดู ยอห์น 14:2-3

ฮบ 11:17-19   **โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลงใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา** นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา 18 คือบุตรที่มีพระคำรับไว้ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ 19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

เพราะว่าอับราฮัมเชื่อคำรับไว้ของพระเจ้า ท่าน “ก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา” (ให้เรา สังเกตว่าพระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม ความหมายก็คือว่าพระองค์ทรงทดสอบท่านเพื่อดูว่าใจจริงของท่านเป็นอย่างไร มีประวัติศาสตร์อันยาวนานที่พระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงทดสอบคนเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงใช้งาน)

อับราฮัมรู้ว่าพระเจ้าตลอดยี่สิบห้าปีได้ทรงสัญญาแล้วว่า จะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้ แก่ท่านผ่านทางนางซาราห์ ท่านยังรู้ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่าบุตรชายคนนี้จะกลายเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ โดยความเชื่อท่านจึงถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา อับราฮัม เชื่อว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงประทานบุตรชายคนนี้จะแก่ท่านจะทรงชุบเขาให้เป็นขึ้นจากตายหากจำเป็น

นี่ยังเป็นภาพอันงดงามที่สื่อให้เห็นด้วยว่าสักวันหนึ่งพระเจ้านั้นก็จะทรงถวายพระบุตรที่ บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ แต่อับราฮัมก็รู้ด้วยว่า “เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค” ซึ่งเป็นคำพูดที่ยกมาจากปฐมกาล 21:12

ท่านจึงถือว่าหากจำเป็น “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้” คำที่แปลว่า **เชื่อ** (*ลอกิซอ ไม*) มีความหมายว่า ‘คิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน’ หรือ ‘ได้ใคร่ครวญ แล้ว’ อับราฮัมเชื่อคำรับไว้ของพระเจ้าท่านจึงรู้ว่าพระเจ้าจะทรง (1) ไว้ชีวิตบุตรของท่าน

หรือไม่ก็ (2) ชุบชีวิตบุตรของท่านให้เป็นขึ้นจากตายหากจำเป็น ไม่ว่าจะในกรณีใดท่านก็
วางใจพระเจ้า

(ในทางปฏิบัติแล้ว อับราฮัม ได้รับอิสอัคคืนจากตาย ตลอดสามวันในการเดินทางไป
ยังภูเขามอริยาห์ ท่านเชื่อว่าอิสอัคจะต้องตายแน่ๆ กระนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเข้ามาแทรกแซง
อับราฮัมก็ถือว่านั่นเป็นเหมือนกับการเป็นขึ้นจากตายเลย คำที่แปลว่า **ประหนึ่ง** คือคำกรีก
พาราบอเล ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *parable* เรื่องที่ว่าอิสอัคได้รับการยกเว้น ไม่ต้อง
โดนฆ่าตายเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราซึ่งจะเกิด
ขึ้นในอนาคตสักวันหนึ่ง)

ฮบ 11:20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว นี่หมายถึงปฐมกาล
27:27 และการที่อิสอัคในช่วงบั้นปลายชีวิตอวยพรแก่บุตรทั้งสองของตน ประเด็นก็คือว่า เพราะ
ว่าอิสอัคเชื่อคำสัญญาที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แก่ท่าน (คือ ท่านเชื่อคำตรัสของพระเจ้า) ท่านจึง
สามารถอวยพรบุตรทั้งสองเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหน้านั้นได้

ฮบ 11:21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ
และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน เช่นเดียวกัน ในอีกหลายปีต่อมายาโคบก็
สามารถอวยพรแก่บุตรทั้งสองของโยเซฟด้วยความเชื่อในแบบเดียวกัน ยาโคบก็เหมือนกับ
บรรพบุรุษของท่านคือ อับราฮัมและอิสอัคที่เชื่อคำตรัสของพระเจ้า ท่านจึงส่งต่อพระพรที่ทรง
สัญญาไว้ไปยังบุตรชายและหลานของท่าน

ฮบ 11:22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะ
ออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน ในแบบเดียวกัน โยเซฟ เพราะท่านเชื่อคำตรัสของ
พระเจ้า ท่านจึงกล่าวล่วงหน้าถึงการเดินทางออกจากอียิปต์ของชนชาติอิสราเอลในอนาคต และ
มีคำสั่งไว้ว่าให้ฝังกระดูกของท่านในแผ่นดินที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่อับราฮัม คนเหล่านี้ด้วย
ความเชื่อล้วนๆเชื่อคำตรัสของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสัญญาแก่อับราฮัม, อิสอัค, ยาโคบ

และโยเซฟว่าพระองค์จะทรงอวยพรพวกเขาในฐานะชนชาติและจะทรงประทานแผ่นดินที่
พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่อับราฮัมให้แก่พวกเขา

ฮบ 11:23   โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิคารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสาม
เดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น ความเชื่อแบบเดียวกันนี้
ได้ถูกส่งต่อมายังบิคารดาของโมเสส เพราะพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่ได้ทรงกระทำต่อ
บรรพบุรุษของพวกเขา จึงเชื่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงซ่อนตัวโมเสสไว้สามเดือน “และ
ไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น” นี้อยู่หมายถึงเหตุการณ์ในอพยพบทที่ 1 ที่ฟาโรห์สั่งให้
ประหารชีวิตทารกเพศชายตอนคลอดออกมาให้หมด เพราะบิคารดาของโมเสสเชื่อคำตรัส
ของพระเจ้า พวกเขาจึงซ่อนตัวท่านไว้โดยรู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ
และพระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นจริงๆ

ฮบ 11:24-26   โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็น
บุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ 25 ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียง
ตำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง 26 ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลัง
ทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น

โมเสสก็เชื่อคำตรัสของพระเจ้าเช่นกัน พระเจ้าทรงอวยพรท่าน โดยทรงยอมให้ท่านได้
รับการฝึกรอบรรมจากมารดาของท่านที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า นางส่งต่อพระสัญญาต่างๆของ
พระเจ้ามายังท่าน ด้วยเหตุนี้ “ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของ
ธิดากษัตริย์ฟาโรห์” โมเสสมิสิทธิ์ที่จะเป็นเจ้าชายในพระราชวังของฟาโรห์ อียิปต์เป็นประเทศที่
มีอำนาจมากที่สุดและร่ำรวยที่สุดของโลกในสมัยนั้น กระนั้น โดยความเชื่อท่านก็ปฏิเสธอภิสิทธิ์
นี้เสีย “เลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงตำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง”
เพราะว่าโมเสสเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ท่านจึงตัดสินใจครั้งสำคัญซึ่งเปลี่ยนชีวิตของท่านไป
ตลอดกาล “ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์”

วลีสุดท้ายในข้อ 26 นั้นน่าสนใจ คำว่า **ท่านหวัง (อาพอบและ โฟ)** มีความหมายว่า ‘ดวงตาของท่านจับจ้องอยู่ที่’ “บำเหน็จที่จะได้รับนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่งสายตาของโมเสสจดจ่ออยู่ที่บำเหน็จและความมั่งคั่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้มากกว่าที่จะสนใจความมั่งคั่งที่มองเห็นได้ซึ่งอยู่ต่อหน้าท่านในประเทศอียิปต์ ท่านรู้ว่าความสำเร็จสำราญในความบาปซึ่งมีอยู่แล้วในอียิปต์นั้นนำมาซึ่งความพึงพอใจเพียงชั่วคราว และจริงๆ แล้วอาจมีความเปลี่ยนแปลงในความบาปอยู่ด้วย แต่มันก็อยู่เพียงประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น โดยความเชื่อ โมเสสมีวิจรรย์ญาณที่จะรู้ว่าพระพรต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ นั้นดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ โดยความเชื่อท่านจึงเลือกบำเหน็จระยะยาวของพระเจ้ามากกว่าที่จะเลือกความเปลี่ยนแปลงในความบาประยะสั้น

ฮบ 11:27-29   **โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา 28 โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมีห้องค้ำเพชรฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ 29 โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด**

ในการทำงานเดียวกัน โมเสสทิ้งอภิสัทย์ของตนในอียิปต์โดยความเชื่อ เพราะ “ท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” ท่านสัจย์เชื่อเพราะเหตุผลเดียว โดยความเชื่อท่านได้เห็นพระองค์ผู้ทรงไม่ประจักษ์แก่ตา อีกครั้งที่ใจของท่านจดจ่ออยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตลอด

เมื่อถึงเวลาที่ต้องทำพิธีปัสกาครั้งแรก โมเสสก็ถือพิธีนั้น โดยความเชื่อและประพรมเลือดตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ ท่านทำสิ่งที่ท่านทำเพราะท่านเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ท่านเชื่อพระเจ้า “เพื่อมีห้องค้ำเพชรฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้”

“โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง” เพราะว่าพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า พวกเขาจึงทำสิ่งที่ดูเหมือนเป็นไปได้ พวกเขาเดินหน้าลงสู่ทะเลแดง โดยรู้ว่าพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้พ้น “พวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง” ก็จมน้ำ

น้ำตายหมด ความจริงของเรื่องราวทั้งหมดนี้ก็คือว่า ประชากรของพระเจ้าในสมัยโบราณทำสิ่งที่พวกเขากระทำเพราะพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้าโดยใช้ความเชื่อล้วนๆ พวกเขาวางใจพระองค์ พวกเขาไว้วางใจสิ่งที่พระองค์ตรัส พวกเขาฝากชีวิตและอนาคตของตนไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้วแล้วเข้าเฝ้าเพราะพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระองค์

ฮบ 11:30-31   **โดยความเชื่อ** เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง 31 **โดยความเชื่อ** ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มีได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ในทำนองเดียวกัน “กำแพงเมืองเยรีโค” พังลง และ “โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มีได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ” นี่เป็นภาพประกอบอันน่าทึ่งจริงๆ ราหับหญิงโสเภณี ผู้มีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี ได้รับการช่วยให้พ้นและได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวงศัวานของพระคริสต์ในที่สุด การที่นางถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมและถูกชำระให้บริสุทธิ์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้านั้นเป็นมาโดยความเชื่อของนางล้วนๆ คือโดยการที่นางเชื่อคำตรัสของพระเจ้า นางไว้วางใจพระเจ้าผู้ทรงสัญญาว่าจะประทานชัยชนะให้แก่พวกอิสราเอล ช่วงเป็นภาพแห่งความรอดอันงดงามอะไรเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงยอมรับคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดและช่วยพวกเขาให้รอดเมื่อพวกเขาหันมาหาพระองค์และวางใจพระองค์ด้วยความเชื่อ

ฮบ 11:32   **และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึง** กิเดโอน บารัค แซมสัน เยฟธ่า ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ผู้เขียนย่อคำเทศนาของท่านลง โดยชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยกิเดโอน บารัค แซมสัน เยฟธ่า ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายให้พ้น

ฮบ 11:33-38   **โดยความเชื่อ** ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยชนะเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต 34 ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำ

สงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป 35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตาย แล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกรุกราน แต่ก็ไม่มีใครรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า 36 บางคนถูกทดลองโดยคำเย้ายัยและการอุบาย ตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย 37 บางคนถูกหิวขิว้าง บางคนก็ถูกลือเป็นท่อนๆ บางคน ถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวลัทธิไปนั่งหมั่นนั่งแคะและนั่งแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ 38 (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพนจรไปในถิ่น ทูรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง

คนเหล่านี้ทุกคน “โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยชนะเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต” ชัยชนะของผู้คนสมัยพระคัมภีร์เดิมทั้งฝ่าย วิญญาณและฝ่ายร่างกายเกิดขึ้นได้เพราะผู้คนของพระเจ้าเชื่อคำตรัสของพระองค์

“ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง” ในข้อ 34 อาจหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับซัดรัก เมซาค และอาเบเนเนโกในดาเนียลบทที่ 3 “ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป” อาจหมายถึงชัยชนะ ของยูดาส มัคคาเบียส ซึ่งถึงแม้ว่าไม่ใช่ประวัติศาสตร์ที่ได้รับการคลไจ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงๆ มัน อาจหมายถึงชัยชนะที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เยโฮซาฟัทก็ได้ พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของ นางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีกอาจหมายถึงเอลีซาและหญิงชาวชูเนมและบุตรชายของ นางใน 2 พงศ์กษัตริย์ 4

มีคนกล่าวไว้ว่าอิสยาห์ถูก “ลือเป็นท่อนๆ” จนตาย ผู้คนของพระเจ้าตลอดสมัยพระ คัมภีร์เดิมเจอกับการข่มเหงและการต่อต้านเพราะว่าพวกเขาเชื่อคำตรัสของพระเจ้า “บางคนก็ ถูกรุกราน แต่ก็ไม่มีใครรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอัน ประเสริฐกว่า “โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย”

ฮบ 11:39 คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่ง ที่ทรงสัญญาไว้ วลีที่ว่า “มีชื่อเสียงดี” แปลมาจากคำว่า *มารทูระ โอ* ซึ่งหมายถึง ‘ให้การรับรอง’

หรือ 'เป็นพยาน' หากจะถอดความข้อนี้จากกล่าวได้ว่า 'และคนเหล่านี้ทุกคนซึ่งเป็นพยานโดยความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับพระสัญญา' นั้น'

ฮบ 11:40 ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้ไม่
ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา วลีที่แปลว่า ทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้ อาจแปลได้
ด้วยว่า 'ได้เห็นล่วงหน้าถึงบางสิ่งที่ดีกว่า' พระเจ้าทรงเห็นล่วงหน้าถึงพระสัญญาต่างๆที่ดีกว่า
(ฮีบรู 8:6) กาลเวลาที่ครบสมบูรณ์ แม้แต่สำหรับเราผู้เป็นคริสเตียนแห่งพันธสัญญาใหม่ ก็ยังมา
ไม่ถึง วิสุทธิชนที่สัตย์ซื่อในสมัยพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้ซึ่งได้เป็นพยานรับรองโดยความเชื่อของ
พวกเขา ยังไม่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้น (นอกจากเราหรือโดยปราศจากเรา) แต่วันนั้นจะมาถึงทั้ง
สำหรับพวกเขาและพวกเราด้วย

*****

ภาพรวมของฮีบรู 12: เนื้อหาส่วนแรกของฮีบรู 12 พูดถึงความจำเป็นที่สำคัญอย่างหนึ่ง
ของผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ พวกเขาไม่เพียงหวั่นไหวในด้านหลักคำสอนเพราะเป็นผู้เชื่อใหม่
ชาวอิวเท่านั้น แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเกิดความท้อใจด้วย ผู้เขียนนำเสนอภาพเปรียบเทียบชีวิต
คริสเตียนเป็นเหมือนกับการแข่งวิ่งระยะทางไกล ท่านยกภาพนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่าการแข่งขันนี้
ไม่ใช่เรื่องง่าย จะมีการต่อต้านจากเหล่าศัตรูฝ่ายวิญญาณอย่างแน่นอน บางครั้งอาจมีการตีสอน
จากพระเจ้าด้วย ประเด็นหลักของเนื้อหาส่วนแรกของบทนี้ก็คือ เพื่อหนุนใจผู้อ่านให้สู้ต่อไป
จงมีกำลังใจไว้ อย่าห่อเหี่ยว เดินหน้าต่อไป กลับไปวิ่งต่อ วิ่งแข่งให้เสร็จ

ผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ออกความเห็นที่ท้าทายด้วยคำเตือนสติเพิ่มเติมให้พากเพียรต่อ
ไป ท่านกล่าวปิดท้ายภาพเปรียบเทียบของการวิ่งแข่งให้เสร็จ ท่านเตือนความจำผู้อ่านของท่านว่าเส้น
ชัยของพวกเขาไม่ใช่ภูเขาซีนาย แต่เป็นภูเขาซิโยน (เยรูซาเล็มใหม่) โดยมีพระเยซูรออยู่ที่เส้นชัย
ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเตือนให้ระวังที่จะไม่เพิกเฉยต่อพระองค์

ฮบ 12:1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของ
หนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับ

เรานั้น ให้เรารั้งด้วยความเพียรพยายาม ขณะที่บทที่แล้วนำเสนอบรรดาผู้ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ ผู้เขียนจึงเปรียบพวกเขาว่าเป็นเหมือนกับ "พยานหมู่ใหญ่" ที่รายล้อมเรา เราอาจสรุปได้ว่าบรรดาคนของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ซึ่งตอนนี้อยู่ในสวรรค์กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วกำลังเฝ้าดูเราวิ่งในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียนอยู่ (ถึงแม้ว่านี่ไม่ได้ถูกกล่าวชัดเจนในพระคัมภีร์ แต่มันก็สอดคล้องกับภาพเปรียบเทียบของการแข่งวิ่งมาราธอน บ่อยครั้งเหล่าผู้ชมที่เส้นชัยส่วนหนึ่งแล้วก็เป็นคนที่วิ่งแข่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว) ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก นักวิ่งทางไกลวิ่งแข่งเสร็จในสนามกีฬาโอลิมปิก โดยมีผู้ชมหมู่ใหญ่เฝ้าดูอยู่ สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือว่า เมื่อเรารั้งแข่งส่วนของเราเสร็จ มันก็จะเกิดขึ้นต่อหน้าพยานหมู่ใหญ่ที่รวมตัวกันรอบสนามกีฬาในสวรรค์ในสง่าราศี

คำว่า เหตุฉะนั้น ตอนต้นของข้อนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับวลี "ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่" นักวิ่งมาราธอนสวมเฉพาะเสื้อผ้าที่น้ำหนักเบาที่สุด รองเท้าหนักๆ เสื้อผ้าหนักๆ กระเป๋าเป้สะพายหลัง และสิ่งของอื่นๆ จึงถูกทิ้งไว้ คำที่แปลว่า **ของหนัก (ออกคอส)** มีความหมายว่า 'สิ่งที่คอยรบกวน' สิ่งที่คอยรบกวนเราอาจไม่ใช่สิ่งที่บาปในตัวมันเอง แต่มันคอยขัดขวางการวิ่งแข่งของเรา ดังนั้นบ่อยครั้งในการแข่งวิ่งมาราธอนของชีวิตคริสเตียน ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็เริ่มพะวงกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตนี้ พวกเขามัวแต่สาละวนอยู่กับสิ่งต่างๆ ของโลก (สิ่งที่อาจไม่ได้เป็นเรื่องชั่วร้ายในตัวมันเอง แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ดึงความสนใจของเราไป) จนพวกเขาถูกรบกวนในการวิ่งแข่งของตน มันอาจเป็นกีฬา, ธุรกิจ, การเมือง, เรื่องจิปาตะในชุมชน ฯลฯ แต่ผลลัพธ์สุดท้ายก็คือ นักวิ่งมัวแต่สาละวนอยู่กับการต่างๆ ของชีวิตนี้จนเขาวิ่งแข่งไม่เสร็จ

ในการแข่งวิ่งมาราธอนเป้าหมายที่ชัดเจนก็คือเพื่อที่จะชนะ อย่างไรก็ตาม มีน้อยคนนักที่บรรลุเป้าหมายดังกล่าว แต่เป้าหมายในทางปฏิบัติสำหรับนักวิ่งมาราธอนส่วนใหญ่แล้วก็คือการวิ่งแข่งให้เสร็จ พวกเขาจึงทิ้งของหนักหรือสิ่งที่รบกวนซึ่งคอยถ่วงพวกเขาไม่ให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวไว้ข้างหลัง

ความหมายของวลี "การคิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น" ก็คือ ความบาปที่อยู่รอบตัวเราตลอดเวลา นักวิ่งมาราธอนที่หยุดวิ่งเพื่อแวะไปดื่มน้ำหรือ สูบบุหรี่ หรือสนุกกับความเพลิดเพลินในรูปแบบ

แบบใดก็ตามก็จะพบว่าความบาปนั้นๆขัดขวางเขามิให้แข่งเสร็จ ความบาปโดยทั่วไปแล้วจะทำให้หนักิ่งหลายคนเล็กลงกลางคัน มันอาจเป็นผลกระทบที่บ่อนทำลายของความบาปหรือมันอาจเป็นความอับอายขายหน้าที่ทำให้หนักิ่งคนนั้นต้องเล็กลงกลางคัน ความบาป นั่นคือการทำผิดกฎการแข่งชันที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ อาจทำให้หนักิ่งคนนั้นถูกตัดสิทธิ์จากการได้รับรางวัลที่เส้นชัยก็ได้

คำว่า เหตุฉะนั้น ยังมีผลต่อวลีสุดท้าย " และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม" ด้วย บรรดาผู้เชื่อชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ถูกทดลองอย่างหนักให้เล็กลงในการแข่งชันแห่งชีวิตคริสเตียน การแข่งชันนี้ไม่เพียงเป็นเรื่องยากเท่านั้น แต่ยังมีการต่อต้านจากเหล่าศัตรูฝ่ายวิญญาณและการติสอนของพระเจ้าที่อาจเกิดขึ้นได้ด้วย ผู้เขียนจึงเตือนสติให้พวกเขาสู้ต่อไป จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร คำที่แปลว่า ความเพียรพยายาม (ฮูพอมอเน) มีความหมายว่า 'ความทรหดอดทน' จริงแท้ทีเดียวที่ชีวิตคริสเตียนบางครั้งก็เป็นเรื่องยาก อย่างไรก็ตามเราถูกกำชับให้พากเพียรอย่างอดทน ไม่ยอมแพ้และก้าวต่อไป

ฮบ 12:2   **หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ** เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละเอียดไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว สิ่งหนึ่งที่เป็นกำลังใจให้แก่เราอย่างมากก็คือว่า "พระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ" ได้ทรงวิ่งเข้าเส้นชัยไปแล้ว ความหมายของคำที่แปลว่า ผู้ริเริ่ม (ฮารเคกอส) คือ 'แหล่งที่มา' หรือ 'ผู้ให้กำเนิด' แห่งความเชื่อของเรา ความหมายของคำที่แปลว่า ผู้ทำให้...สำเร็จ (เทละอิโอเทส) คือ 'ความครบสมบูรณ์' องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นทั้งแหล่งที่มาและเป็นความครบสมบูรณ์แห่งความเชื่อของเรา คำที่แปลว่า ผู้ทำให้...สำเร็จ ไม่เพียงเป็นการเล่นคำเท่านั้น แต่ยังบรรยายด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงวิ่งแข่งสำเร็จเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงร้องที่กางเขนว่า "สำเร็จแล้ว!" (ดู ยอห์น 19:30)

การประยุกต์ใช้ความจริงข้อนี้ก็คือ ให้คนเหล่านั้นที่ยังวิ่งแข่งอยู่จับจ้องสายตาไปที่เส้นชัยและที่พระองค์ผู้ทรงรอคอยพวกเขาอยู่ที่นั่น เพราะว่าพระองค์ " ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละเอียดไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร" เพราะเห็นแก่ความยินดีแห่งเส้นชัย ความหมายของคำที่แปลว่า **ถือว่า...ไม่สำคัญอะไร** (*คาทาพรอนะโอ*) คือ 'รังเกียจ' องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงทรงยอมทนกางเขนเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงรังเกียจความชั่วร้ายเลวทรามของมันด้วย และเดินหน้าต่อไปจนพระองค์ทรงไปถึงเส้นชัย บัดนี้พระองค์ทรงประทับนั่งที่เส้นชัย ณ เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว และรอคอยบรรดาน้องๆของพระองค์ที่ยังวิ่งแข่งอยู่

ฮบ 12:3-4 ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการตีเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป 4 ท่านทั้งหลาย ยังไม่ได้รับสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก

ขณะที่ผู้เขียนยกภาพเปรียบของการวิ่งแข่งทางไกลต่อไป ท่านก็เตือนความจำเราให้ "พินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการตีเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป" คำที่แปลว่า **การตีเตียนนินทา** (*อันติโลเกีย*) มีความหมายว่า 'การต่อต้าน' ความหมายก็คือว่า จงระลึกว่าพระเยซูทรงยอมทนการต่อต้านอย่างหนักขนาดไหน ดังนั้น อย่าเริ่มท้อใจเมื่อท่านเจอการต่อต้านเหมือนกัน นอกจากนี้ผู้อ่านเหล่านี้ที่ห้วนไหวยังไม่ได้ "รับสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก" ความหมายก็คือว่า พระเยซูทรงลงเอยด้วยการหลังพระโลหิตของพระองค์เพราะจุดยืนของพระองค์ ยังไม่มีผู้อ่านท่านใดเจอกับการต่อต้านในระดับนั้นเลย ดังนั้นความหมายที่สื่อก็คือ จงสู้ต่อไป

คราวนี้ผู้เขียนเสริมความกดดันในอีกรูปแบบเข้าไปซึ่งเราจำเป็นต้องเต็มใจยอมทนในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียน นั่นคือความเป็นไปได้ที่จะถูกพระเจ้าตีสอน ท่านนำเสนอความคิดตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาในสวรรค์ของเรา บางครั้งอาจทรงตีสอนบุตรทั้งหลายของพระองค์ ประเด็นสำคัญก็คือ เราต้องยอมทนการตีสอนนั้นๆ

ฮบ 12:5-6 และท่านได้ล้มคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า 'บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตียนท่านนั้น 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเมียนตีผู้นั้น' อัครสาวกท่านนี้เตือนผู้อ่านของท่านให้ระลึกถึงคำเตือนสติในสุภาษิต 3:11-12 ที่สอนว่าอย่าดูหมิ่น "การตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตียนท่านนั้น" เพราะว่าพระเจ้าทรงรักลูกๆของพระองค์ พระองค์จะทรงตีสอนพวกเขาหากจำเป็น

ฮบ 12:7-8 ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง 8 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ มีข้อเสนอเพิ่มเติมอีกว่าการตีสอนเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า ผู้เขียนอ้างสิ่งที่เราทราบกันเป็นปกติในชีวิตว่าบิดาคนใดก็ตามที่รักบุตรย่อมจะลงโทษบุตรของตนเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของบุตรนั้น พระเจ้าพระบิดาก็จะทรงทำแบบเดียวกัน

ในทางกลับกัน บิดาคนใดก็ตามจะไม่ตีสอนเด็กที่ไม่ใช่บุตรของตน แต่เขาย่อมตีสอนบุตรของตนแน่นอน ประเด็นสำคัญก็คือว่า พระเจ้าทรงตีสอนบุตรทั้งหลายของพระองค์ ดังนั้นจงทนต่อการตีสอนเมื่อมันมา

ฮบ 12:9 อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ตีสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงนบনอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเรณูชีวิตมิใช่หรือ เรื่องนี้ยังถูกขยายความเพิ่มเติม เช่นเดียวกับที่บิดาฝ่ายเนื้อหนังของเราตีสอนเราและเราเคารพท่าน "เราควรจะได้ยำเกรงนบনอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเรณูชีวิตมิใช่หรือ" คำตอบสำหรับคำถามนี้ย่อมชัดเจนอยู่แล้ว หากเรารับการตีสอนจากบิดาฝ่ายเนื้อหนังและเคารพท่าน เราควรยังทำแบบนั้นกับพระบิดาในสวรรค์มากกว่านี้สักเท่าใด

ฮบ 12:10 เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นที่สอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ เช่นเดียวกับที่บิดาบนโลกนี้ของเราทำโทษเราสุดทายเป็นแล้ว ก็เพื่อประโยชน์ของเราเอง ในแบบเดียวกัน “พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์”

ฮบ 12:11 ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง ไม่มีเด็กคนไหนชอบถูกติสอน “แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง”

การที่บิดาของเราติสอนเรามักทำให้เราทำสิ่งที่ถูกต้องในอนาคตอันใด จุดประสงค์ของพระเจ้าในการติสอนเราก็คือ เพื่อหันเราเข้าสู่ความชอบธรรมนั่นเอง

นอกจากนี้ความชอบธรรมยังก่อให้เกิดสันติสุขด้วย ดู อีซยาห์ 32:17 การทำสิ่งที่ถูกต้องไม่ว่าจะกับใครหรือโดยใครก็ตามย่อมก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันเปี่ยมด้วยสันติสุขสำหรับทั้งสองฝ่าย ในทางกลับกัน การไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องกับใครหรือโดยใครก็ตามย่อมสร้างปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ประเด็นสำคัญของเนื้อหาส่วนนี้ก็คือว่า เมื่อการติสอนของพระเจ้ามา อย่าท้อใจหรือคิดที่จะยอมแพ้ สุดทายเป็นแล้วการติสอนนั้นก็เพื่อประโยชน์ของเราเอง พระเจ้าอาจจำเป็นต้องใช้สภาพการณ์แวดล้อมต่างๆที่ยากลำบากเพื่อดึงความสนใจของเราและฝึกวินัยเราให้ทำสิ่งที่เราควรกระทำ แต่สุดทายเป็นแล้วมันก็เพื่อประโยชน์ของเรา

ฮบ 12:12-13 เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น 13 และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ห้อยจะมีได้กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ

ประเด็นสำคัญของบทนี้ (และจริงๆแล้วก็เป็นประเด็นสำคัญของจดหมายฝากทั้งฉบับ) ถูกพูดถึงอีกครั้ง “เหตุฉะนั้นจงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น” ความหมายก็คือ อย่ามัวแต่เดินห่อเหี่ยวเข่าอ่อนไปมา จงยึดอกขึ้น เหยงหน้าและเกร็งเข่าที่สั่นเทาของท่าน “และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้เขียนกล่าวว่า จงลุกขึ้น เดินหน้าต่อ และกลับไปวิ่งแข่งต่อ เลิกเซื่องซึมได้แล้ว เลิกสมเพชเวทนาตัวเองใน ความยากลำบากของตนเสีย ลืมเรื่องที่จะยอมแพ้ไปได้เลย! พวกท่านไม่ได้เป็นพวกเดียวที่เจอกับความทุกข์ยาก จงระลึกถึงพยานหมู่ใหญ่ในบทที่ 11 สำหรับพวกเขาส่วนใหญ่แล้ว ลู่วิ่งของ พวกเขาไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเลย

นักวิ่งที่เริ่มซีงี้เกียจอาจถูกลองใจให้ “ออกนอกเส้นทาง” (นั่นคือ เลิกวิ่ง) แต่ผู้เขียนเตือนสติคนเหล่านั้นที่กล้ำเนื้อเริ่มปวดเมื่อยจากการวิ่งทางไกลให้ *หายเป็นปกติ* ตามความหมายตรงตัวแล้วนั่นก็หมายถึง จงรับการรักษาให้หายหรือ จงเข้มแข็งนั่นเอง

ประเด็นที่สำคัญของฮีบรู 12:1-13 ก็คือ จงวิ่งแข่งต่อไป มันจะไม่ง่าย จะมีการต่อต้าน มันจะยาก แต่อย่ายอมแพ้เด็ดขาด อย่าเลิกวิ่งกลางคัน จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ได้วิ่งไปก่อนแล้ว และแข่งเสร็จ จงระลึกถึงพระเยซูและทุกสิ่งๆที่พระองค์ทรงผจญมาทั้งหมดเพื่อเรา จงจับจ้องสายตาไว้ที่เส้นชัยและที่พระเยซูผู้ทรงกำลังรอคอยเราอยู่ที่นั่น

ฮบ 12:14 จงอุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คำกำชับให้ “อุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์” อยู่ในรูปของคำสั่ง ความหมายของคำที่แปลว่า *อุตส่าห์ (ดิโอ โค)* ก็คือ ‘การไล่ตามอย่างแข็งขัน’ พระเจ้าทรงบัญชาเราผู้เป็นคริสเตียนแห่งพระคัมภีร์ใหม่ให้ไล่ตามสันติสุขกับทุกคนอย่างแข็งขัน ในแบบเดียวกันเราถูกบัญชาให้ไล่ตามความบริสุทธิ์ด้วย วลีที่พูดถึงการได้เห็นพระเจ้าย่อมอยู่ในบริบทของร่างกายของเราที่ได้รับสง่าราศีในสวรรค์ เพราะว่าเราอยู่ในพระคริสต์ในความรอดของเราแล้ว เราจึงถูกแยกตั้งไว้ (ถูกทำให้บริสุทธิ์) ในตำแหน่งของเราในพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ประเด็นตรงนี้ก็คือ จงไล่ตามความบริสุทธิ์ของชีวิตในระหว่างนี้

ฮบ 12:15 ความหมายของคำที่แปลว่า **และจงระวังให้ดี** (*เอะพิสคอปะโ*) ก็คือ ‘จงระวังให้ดีมากๆ’ **เกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า** ความหมายของคำที่แปลว่า **เสื่อม** (*ฮุสตะระโ*) อาจมีความหมายได้ด้วยว่า ‘ล้าหลังหรือเข้าเส้นชัยเป็นคนสุดท้าย’ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า เราในฐานะประชากรของพระเจ้าจำเป็นต้องไล่ตามสันติสุขและความบริสุทธิ์ของชีวิตเกรงว่าเราจะล้าหลังในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียน ที่เยื้องไปกว่านั้นก็คือว่า เราอาจเข้าเส้นชัยเป็นคนสุดท้าย การรักษาความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับคนที่อยู่รอบข้างเรานำมาซึ่งสันติสุข การดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์นำมาซึ่งความบริสุทธิ์ส่วนบุคคล หากปราศจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสองสิ่งนี้ เราจะไม่มีวันได้ตำแหน่งในการแข่งขันแห่งชีวิตคริสเตียนเลย

นอกจากนี้เราต้องระวังให้มาก **เกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป** หนึ่งในหลุมพรางที่เรามักตกลงไปง่ายๆก็คือ ความขมขื่นที่เราปล่อยให้มันขึ้นในชีวิต หรือเหมือนที่นักเขียนกล่าวไว้ว่า ความขมขื่นจะงอกขึ้นมาเหมือนวัชพืชที่น่าเกลียดเพื่อทำลายชีวิตของเรา นอกจากนี้เรื่องที่น่าเศร้าก็คือว่า คนที่อยู่รอบข้างเราจะได้รับอิทธิพลจากความขมขื่นของเราด้วย ความขมขื่นของคนที่ เป็นพ่อหรือแม่ มักถูกส่งต่อไปยังลูกๆ หรือความขมขื่นของสมาชิกคนหนึ่ง ในคริสตจักรมักทำให้สมาชิกคนอื่นๆ ในคริสตจักรติดเชื่อความขมขื่นนั้นไปด้วย ผู้เขียนจึงเตือนสติให้เราระวังเกรงว่าความขมขื่นจะงอกขึ้นมาในใจของเรา ดู พระราชบัญญัติ 29:18 เพื่อคุณเนื้อหาที่สอดคล้องกัน

ฮบ 12:16 เนื้อหาที่เริ่มในข้อสิบสี่ดำเนินต่อไป เราต้องไล่ตามสันติสุขและความบริสุทธิ์ **และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณี** คำที่แปลว่า **คนกระทำผิดประเวณี** (*พอรนอส*) เป็นคำทั่วไปที่หมายถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศ มันอาจหมายถึงการทำผิดประเวณีก่อนแต่งงานก็ได้ แต่ในขอบเขตที่กว้างกว่ามันก็หมายถึงการทำผิดทางเพศในรูปแบบใดๆก็ตาม เราถูกกำชับให้ไล่ตามความบริสุทธิ์เกรงว่าความบาปดังกล่าวจะล่อลวงเรา

ให้เราสังเกตผลที่ตามมาต่างๆของการไม่ไล่ตามความบริสุทธิ์ เกรงว่าจะมีใครเป็นคน
ประมาทเหมือนอย่างเอชว ผู้ได้อาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารค่ำเดียว
คำที่แปลว่า ประมาท (*เบะเบลอส*) มีความหมายว่า 'ความอธรรม' หรือ 'ความละโมภ โดยทั่วไป'
เอชวได้ขายสิทธิบุตรหัวปีระยะยาวของตนเพื่อแลกกับการตอบสนองความต้องการของเนื้อ
หนังในตอนนั้น เขาเพิกเฉยต่อเกียรติระยะยาวซึ่งจะตกเป็นของเขาเพื่อเห็นแก่ความพึงพอใจแค่
ประเดี๋ยวเดียว น่าเศร้าที่คนชั่วอายุ 'ปัจจุบันนี้' ไม่ได้แตกต่างอะไรมาจากบรรพบุรุษของพวกเขา
เขาในตัวเอชว คำเตือนสติตรงนี้ยังคงเป็นเหมือนเดิมคือ จงไล่ตามความบริสุทธิ์เกรงว่าเราจะ
ตกลงไปในหลุมพรางแห่งความทะเยอทะยานอันมีคอบคในชีวิตนี้ โดยขายทิ้งสิทธิบุตรหัวปีอัน
เป็นบำเหน็จในสวรรค์ระยะยาวของเราไปเสีย

ฮบ 12:17 เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอชวอยากได้รับพร
นั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสศ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหา
จนน้ำตาไหล ใจความสำคัญของข้อนี้ก็คือว่า เมื่อถึงเวลาที่จะให้พรแก่บุตรหัวปี เอชวก็ถูกข้าม
ไป ความหมายของวลีที่ว่า “ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตา
ไหล” เป็นดังนี้ เมื่อถึงเวลา อยู่ๆเอชวก็เริ่มจริงจังเกี่ยวกับสิทธิบุตรหัวปีของตนทันที แต่มันก็
สายเกินไปแล้ว เขาพยายามแก้ไขสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป (“เขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย”) แม้แต่
น้ำตาแห่งความเสียใจของเขาในตอนนั้นก็สายเกินไปแล้ว บทเรียนสำหรับเรานั้นชัดเจนเหลือ
เกิน ผู้คนขายสิทธิบุตรหัวปีของตนในพระพรฝ่ายวิญญาณและบำเหน็จ โดยไล่ตามผล
ประโยชน์, ความพึงพอใจ, ความสนุกและชื่อเสียง อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับเรื่องสำคัญ
ของชีวิตเช่น ความรอดที่ตัวเองเพิกเฉย, ความตาย หรือชีวิตที่ใช้อย่างเสียเปล่า มันก็สายเกินไป
แล้วที่จะทำอะไรกับมันได้ คำเตือนสติในข้อ 15 ก็เป็นจริงเสมอ นั่นคือ จงระมัดระวังและเฝ้าดู
ให้ดี เกรงว่าเราจะพลาดทำเสียที่ระหว่างทางและพลาดบำเหน็จที่เส้นชัยไปเสีย

ฮบ 12:18-21 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว
และถึงที่ดำ ถึงที่มีดมืด และถึงที่ลมพายุ 19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคน
เหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก 20 (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้

นั่นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า "แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องถูกเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย" 21 สิ่ง que เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น")

ผู้เขียนเริ่มแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมากระหว่างเส้นชัยของ 'การแข่งขัน' สมัยพระคัมภีร์เดิมกับของพระคัมภีร์ใหม่ ผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ไม่ได้กำลังวิ่งอยู่ในการแข่งขันเพื่อเข้าสู่เส้นชัยแห่งภูเขาซีนายอีกต่อไปแล้ว นั่นคือ "ภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว... และถึงเสียงแตร"

ฮบ 12:22-24 แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขา กำลังวิ่งเข้าสู่เส้นชัยแห่งภูเขาซิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ ความหมายก็คือว่า เส้นชัยของเราไม่ใช่พันธสัญญาที่ล้ำสมัยแห่งภูเขาซีนายพร้อมกับบัญญัติของ โมเสส แต่มันคือภูเขาซิโยนแห่งสวรรค์ คือสวรรค์นั่นเอง

ที่เส้นชัยนั่นเองคือ "เมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้" นอกจากนี้ ที่รออยู่ที่เส้นชัยก็คือ 23 ที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว นี่น่าจะหมายถึงกาย (กลุ่มคน) ของพระคริสต์ที่มารวมตัวกันในสวรรค์ วลีที่พูดถึงคริสตจักรแห่งบุตรหัวปีชี้ให้เห็นว่าเฉพาะผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นจะได้เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้นในสวรรค์ วลีที่พูดถึงชื่อที่ถูกรจกไว้แล้วในสวรรค์ย่อมหมายถึงหนังสือแห่งชีวิตที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 20:12-15

คำบรรยายเกี่ยวกับเส้นชัยอันยิ่งใหญ่ นั้นดำเนินต่อไป ที่รอคอยเราอยู่ที่นั่นคือ พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว คนกลุ่มหลังนี้ย่อมหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว โดยความเชื่อและถูกทำให้สมบูรณ์แล้วในพระคริสต์ ความหมายของคำที่แปลว่า สมบูรณ์ (เทอะและอืออ ไอ) คือ การ 'ถูก

ทำให้ครบถ้วน' มันยังหมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้บรรลุเป้าหมายของตนแล้วด้วย (นั่นคือ พวกเขาได้วิ่งแข่งส่วนของตนเสร็จแล้ว)

ที่รออยู่เส้นชัยด้วยคือ 24 พระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรหม พระองค์ได้ทรงวิ่งแข่งเสร็จแล้วและกำลังรอคอยเราอยู่เพื่อเป็นแบบอย่างให้เราผู้ต่อไปจนจบโดยไม่หวั่นไหว พระองค์ทรงเป็นผู้กลางหรือผู้กระทำการแห่ง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์กำลังรอคอยอยู่ที่นั่นพร้อมกับพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระองค์ซึ่งได้ถูกประพรหมลงบนพระที่นั่งพระกรุณาในสวรรค์แล้ว อันเป็นการลบล้างพระอาชญาของพระเจ้าพระบิดาครั้งเดียวพอ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระโลหิตของพระองค์มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล นี่เป็นอีกครั้งที่คำสำคัญของพระธรรมฮีบรู *ประเสริฐ (ดี) กว่า* ถูกเอ่ยถึงอีกครั้ง พระโลหิตของพระเยซูคริสต์นั้นดีกว่าโลหิตใดๆ ที่ถูกเอ่ยถึงในพระคัมภีร์เดิม เริ่มต้นด้วยเครื่องบูชาโลหิตครั้งแรกของโลก คือของอาเบล

ฮบ 12:25-27 จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งขึ้นอีก 26 พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า "อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย" 27 และพระคำที่ตรัสไว้ว่า "อีกครั้งหนึ่ง" นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ คำเตือนที่ถูกต้องไว้ก็คือ อย่าเมินเฉยต่อเสียงแห่งพระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งตรัสจากสวรรค์ ผู้เขียนเตือนความจำผู้อ่านว่าคนมากมายที่เมินเฉยต่อโมเสสบนภูเขาซีนายก็ถูกจัดการแบบรวบยอดทีเดียว ดังนั้น "ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งขึ้นอีก" อีกครั้งที่คำเตือนก็คือ อย่าหันหนีไปจากพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่

เมื่อพระเจ้าตรัสจากภูเขาซีนาย แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ผู้เขียนได้ที่รับการคล้อยตามนี้ก็ยกข้อความจากฮักกัย 2:6 ไม่เพียงแผ่นดินโลกเท่านั้นที่จะหวั่นไหว แต่ฟ้าสวรรค์เองด้วยที่จะหวั่นไหวในวันแห่งพระพิโรธที่จะมา มีข้ออ้างอิงหลายประการที่พุดถึงเหตุการณ์ดังกล่าว เช่น อีสยาห์ 13:13, โยเอล 3:16, มัทธีว 24:29, ลูกา 21:26, วิวรณ 6:13 ประเด็นก็คือว่า หากเมื่อพระเจ้าตรัสที่ภูเขาซีนายแล้วแผ่นดินโลกหวั่นไหว วันนั้นกำลังจะมาเมื่อทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะหวั่นไหว ความหวาดกลัวในวันนั้นจะยิ่งกว่าขนาดไหน ถึงแม้ว่าแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์จะเสื่อมสูญไปสักวันหนึ่ง แต่ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะดำรงอยู่สืบไปเป็นนิรันดร์

ฮบ 12:28 เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง ข้อเสนอที่สำคัญยิ่งอีกประการปรากฏตรงนี้ ราชอาณาจักรที่จะมาสำหรับผู้คนของพระเจ้าจะไม่คลอนแคลนเลย มีการเล่นคำในต้นฉบับภาษากรีกซึ่งไม่ปรากฏชัดเจนในฉบับแปลภาษาอังกฤษ ในข้อ 26 และ 27 มีการพุดถึงฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกที่หวั่นไหว ในที่นี้คำที่แปลว่า **ที่ไม่หวั่นไหว** (*อาซาและอุทอส*) เป็นคำรากเดียวกับที่ถูกใช้ในข้อก่อนๆ หน้า (*ซาและอุออ*) ซึ่งเป็นคำปฏิเสธโดยเติมคำอุปสรรค *อว* ไว้ข้างหน้า ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะหวั่นไหวและจะเสื่อมสูญไปในที่สุด แต่ราชอาณาจักรของพระเจ้าที่ทรงสัญญาไว้จะไม่หวั่นไหวเลย

“เหตุฉะนั้น ... ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง” คำที่แปลว่า **พระคุณ** (*คาริส*) เป็นคำที่มีความหมายกว้างๆ ซึ่งรวมถึง ‘พละกำลัง’ หรือ ‘กำลังใจ’ ด้วย ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและความมั่นใจของราชอาณาจักรที่จะมาถึง เราจึงควรเข้มแข็งหรือมีกำลังใจที่จะปรนนิบัติพระเจ้าต่อไป... ด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ฮบ 12:29 เพราะเหตุใดกัน เพราะว่าพระเจ้าของเรา นั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ สาเหตุที่เราควรยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกนำเสนอตรงนี้ ดังนั้นแรงจูงใจสำคัญที่เราควรสัจย์ชื่อและวังในการแข่งขันต่อไปก็คือ ความยำเกรงพระเจ้า

*****

ภาพรวมของฮีบรู 13: บทสุดท้ายของพระธรรมฮีบรูคือ คำสั่งหลายประการที่คริสเตียนแห่งยุคสมัยนี้ควรกระทำ มีการขยายความคำสั่งเหล่านี้ แต่โครงสร้างพื้นฐานของบทนี้ก็คือ คำบัญชาต่างๆสำหรับคริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่

ผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ออกความเห็นที่ถ่ายทอดไปพร้อมกับคำเตือนสติเพิ่มเติมให้เพียรพยายาม ท่านปิดท้ายด้วยภาพเปรียบเทียบของการวิ่งแข่งให้จบ ท่านเตือนความจำผู้อ่านอีกครั้งว่าเส้นชัยของพวกเขาไม่ใช่ภูเขาซีนาย แต่เป็นภูเขาศิโยน (กรุงเยรูซาเล็มใหม่) โดยมีพระเยซูทรงรออยู่ที่เส้นชัย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้รับคำเตือนให้ระวังที่จะไม่เพิกเฉยต่อพระองค์

ฮบ 13:1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป คำที่แปลว่า ความรักฉันพี่น้อง คือคำกรีก *ฟีลาเดีลเฟีย* ซึ่งสื่อถึงสายใยระหว่างพี่น้องด้วยกัน ซึ่งในกรณีนี้คือ พี่น้องคริสเตียน

ฮบ 13:2 อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้นบางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว คำสั่งต่อไปคือ “อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า” ความหมายของคำที่แปลว่า *ต้อนรับแขกแปลกหน้า (ฟีลอสเซเนีย)* ก็คือ ‘มีอัครทูตต้อนรับนักเดินทาง’ วลีที่พูดถึงการต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัวย่อมหมายถึง พวกทูตสวรรค์ที่ปรากฏตัวในฐานะนักเดินทางแก่อับราฮัมในปฐมกาล 18:2 และ โลทในปฐมกาล 19:1 สิ่งที่ถูกสื่อชัดเจนก็คือว่าบางครั้งพวกทูตสวรรค์ก็ได้รับอนุญาตให้รับรูปร่างมนุษย์และพระเจ้าอาจทรงอนุญาตให้พวกเขาปะปนอยู่กับพวกเราด้วย อย่างไรก็ตาม บริบทของปฐมกาล 18 และ 19 ก็กล่าวชัดเจนว่าการมาเยือนดังกล่าวเป็นไปเพื่อภารกิจที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ชัดเจน

ฮบ 13:3 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจำจองอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี้ยวเชื้ เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย คำสั่งต่อไปคือ จงระลึกถึง โดยมีสามสิ่งเป็นกรรมตรงของคำกริยานี้ ในข้อ 3, 4 และ 5 สิ่งแรกที่เราถูกบัญชาให้ระลึกถึงในฐานะเป็นคริสเตียนแห่งพระคัมภีร์ใหม่

ก็คือ คนเหล่านั้น “ที่ถูกจำจองอยู่” นี้หมายถึงพวกนักโทษ ท่านไม่น่าจะหมายถึงพวกอาชญากร
ทั่วไปที่ติดคุกอยู่ แต่ท่านน่าจะหมายถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองเพราะคำพยานของพวกเขา ช่วง
เวลาที่จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นสอดคล้องกับช่วงเวลาที่เปาโลถูกกักบริเวณหลายครั้ง ไปจนถึง
ถูกขังคุกที่กรุงโรม พี่น้องคนอื่นๆ ก็ถูกจำจองร่วมกับท่านด้วย

ผู้เขียนยังกำชับให้ผู้อ่านของท่านระลึกถึง “คนทั้งหลายที่ถูกเกี่ยวเชืง เหมือนหนึ่งว่าเป็น
ตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย” ความเห็นที่ว่าตัวเราเองก็อยู่ในภพนั้นด้วยสื่อ
ชัดเจนว่าบริบทตรงนี้หมายถึงพี่น้องคริสเตียนคนอื่นๆ เราจึงถูกกำชับให้ระลึกถึงพี่น้องของเรา
เสมอผู้ซึ่งกำลังเผชิญกับความทุกข์ยาก, การต่อต้าน หรือความยากลำบากต่างๆ โดยทั่วไป เราผู้
เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรถูกสั่งให้ช่วยเหลือพี่น้องคริสเตียนคนอื่นๆ ไม่มีที่ใดเลยในพระ
คัมภีร์ใหม่ที่สั่งคริสตจักรให้เป็นหน่วยงานช่วยเหลือสังคมให้แก่ชาวโลกโดยทั่วไป หากเรามี
ความสามารถที่จะช่วยเหลือผู้ที่หลงหายด้วยข่าวของที่จำเป็นต่างๆ นั่นก็เป็นเรื่องที่น่าชมเชย
อย่างไรก็ตาม เราถูกบัญชาให้ช่วยเหลือพี่น้องคริสเตียนคนอื่นๆ

ฮบ 13:4 การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คน
ที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา ตามหลักไวยากรณ์และตาม
โครงสร้างแล้ว ข้อ 4 เป็นส่วนที่สองของกรรมตรงสามอันของคำสั่งจงระลึกถึง ซึ่งมีในข้อ 3
ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกบัญชาให้ระลึกว่า การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจาก
มลทิน ชีวิตคู่เป็นสถาบันที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์

นอกจากนี้ บริบทใกล้เคียงยังเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศในชีวิตสมรสอย่างเห็นได้ชัด คำที่
แปลว่า **ที่นอน** คือคำกรีก *คอออีเท* คำที่เป็นเทคนิคมากกว่า *coitus* (หรือการมีเพศสัมพันธ์) ก็มี
ที่มาจากคำนี้ สิ่งที่ผู้เขียนกำลังบอกก็คือว่า การมีเพศสัมพันธ์ในชีวิตสมรสเป็นสิ่งที่น่านับถือ
และปราศจากมลทิน นักศาสนศาสตร์ของคาทอลิก ออกัสติน สอนว่าการมีเพศสัมพันธ์แม้
กระทั่งในชีวิตคู่ก็เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายและเป็นมลทินในตัวเอง ฮีบรู 13:4 สอนในสิ่งที่ตรงกันข้าม

เลย การมีกิจกรรมทางเพศภายในชีวิตคู่ไม่เพียงเป็นสิ่งที่พระเจ้าอนุญาตเท่านั้น แต่ยังเป็นที่น่า
นับถือและบริสุทธิ์ (ปราศจากมลทิน) ด้วย

อย่างไรก็ตาม ส่วนหลังของข้อนี้ก็ชัดเจนมาก ๆ ด้วยว่า กิจกรรมทางเพศนอกชีวิตคู่เป็น
ความบาป! คำที่แปลว่า **คนที่ล่วงประเวณี (พอรนอส)** ปกติแล้วเป็นคำที่สื่อถึงการล่วงประเวณี
(การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน), กิจกรรมทางเพศอื่นๆที่ผิดทำนองคลองธรรม เช่น การรักร่วม
เพศ หรือความวิปริตทางเพศในรูปแบบอื่นๆ คำที่แปลว่า **คนเล่นชู้ (มออีคอส)** หมายถึง การมี
เพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่คู่สมรส ไม่ว่าจะในกรณีใด พระเจ้าจะทรงพิพากษาความบาปใน
เรื่องเพศ มันอาจเป็นการพิพากษาทางอ้อมผ่านทาง การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ หรือ โรค
ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ก็ได้ มันอาจเป็นการพิพากษาโดยตรงผ่านทาง การติสอนของพระเจ้าก็ได้

ฮบ 13:5 ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้
ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย" กรรมตรงอันที่สามของคำสั่งจรรยาถึง
ในข้อ 3 ปรากฏตรงนี้ วลีแรกแปลตรงตัวได้ว่า 'จงระลึกว่า...การดำเนินชีวิตพ้นจากการรักเงิน'
คำที่แปลว่า **การดำเนินชีวิต (ทรอพอส)** มีความหมายว่า 'ลักษณะการใช้ชีวิต' คำที่แปลว่า **การรัก
เงิน (อาฟิลารูรอส)** มาจากคำกรีกสามคำรวมกัน คำว่า **ฮา** เป็นคำอุปสรรคแปลว่า 'ไม่' คำว่า **ฟีโล**
หมายถึงความรักหรือความปรารถนา สุดท้าย **ฮารูรอส** เป็นคำกรีกที่หมายถึง เงิน เมื่อรวมกัน
จึงได้ความหมายว่า การไม่รักเงิน กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราได้รับบัญชาให้ไม่ลืมที่จะดำเนินชีวิตของ
เราให้พ้นจากการรักเงิน

ประโยคต่อไปซึ่งเป็นวลีขยายความประโยคที่มาก่อนหน้า ('การดำเนินชีวิตพ้นจากการ
รักเงิน') "จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่" ขยายความเรื่องดังกล่าว เราได้รับบัญชาจากพระเจ้าให้
พอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ ดู ฟิลิปปี 4:11 นอกจากนี้เราก็ก็น่าจะเป็นต้องกังวลด้วยว่าความจำเป็นต่างๆ
ของเราก็ได้รับการตอบสนองอย่างไร "เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะไม่ละท่าน
หรือทอดทิ้งท่านเลย" นี่เป็นคำพูดที่ยกมาจากพระราชบัญญัติ 31:6 พระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่า
จะทรงเลี้ยงดูประชากรของพระองค์ ความคิดของมนุษย์ธรรมดาที่มีตั้งแต่ความกังวลไปจนถึง

ความโลภ ทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งผิด แต่เราถูกกำชับให้ (1) พยายามในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงประทาน ให้แก่เราแล้ว, (2) ไม่รักเงิน, (3) ระลึกถึงพระสัญญาของพระองค์ที่จะดูแลคนของพระองค์

ฮบ 13:6 ผลลัพธ์ก็คือ เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า' นี่เป็นคำพูดที่ยกมาจากสดุดี 118:6 เมื่อเรามีพระเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือ เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรเราได้ พระองค์จะทรงเลี้ยงดูและปกป้องเราเอง

ฮบ 13:7 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวอนของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา คำสั่งต่อไปก็คือ “จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน” ความหมายก็คือ ให้เราระลึกถึงคนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของเรา คำที่แปลว่า ปกครองท่าน (*เฮเกะออ ไม*) เป็นคำที่หมายถึงคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจหรือมีตำแหน่งผู้นำ

ประโยคต่อไปกล่าวชัดเจนว่าผู้เขียนกำลังหมายถึงผู้นำแบบไหนอยู่ คนเหล่านั้นที่ “ได้ประกาศพระวอนของพระเจ้าแก่ท่าน” เห็นได้ชัดว่านี่หมายถึงผู้นำฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่เทศนาพระวอนะ สิ่งที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือว่า ศิษยาภิบาลของคริสตจักรดำรงตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจในคริสตจักรนั้นๆ พระเจ้าทรงบัญชาเราให้ระลึกถึงบุคคลเช่นนั้น

วลีสุดท้ายของข้อนี้จริงๆ แล้วก็เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับข้อ 8 “จงตามอย่างความเชื่อของเขา” นี่เป็นอีกคำสั่งหนึ่ง เราได้รับบัญชาให้ตามอย่างความเชื่อของคนเหล่านั้นที่ดำรงตำแหน่งผู้นำฝ่ายวิญญาณเหนือเรา คำที่แปลว่า ตามอย่าง (*มิเมะออ ไม*) มีความหมายว่า 'เลียนแบบ' หรือ 'ทำตาม' นั่นคือ เราถูกเตือนสติให้เลียนแบบความเชื่อของเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณของเรา คนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำจึงแบกรับภาระใหญ่หลวงในการที่จะต้องเป็นแบบอย่างให้กับคนเหล่านั้นที่ต้องตามอย่างพวกเขา

วลีก่อนวลีสุดท้ายคือ “จงพิจารณาผลปลายทางของเขา” ความหมายก็คือว่าเราควรจดจ่ออยู่ที่บันปลายของชีวิต โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ ผู้เขียนกำลังหมายถึงเส้นชัยแห่งชีวิตคริสเตียนและผู้ที่กำลังรอคอยอยู่ที่นั่น (นี่เป็นการอ้างอิงถึงการวิ่งแข่งอีกแล้ว)

ฮบ 13:8 ผู้ที่รอคอยอยู่ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิกาล ข้อ 8 ก็เชื่อมโยงกับเนื้อหาสุดท้ายในข้อ 7 “ผลปลายทางของเขา” คือ พระเยซูคริสต์ เรื่องสำคัญกว่าที่ถูกพูดถึงในข้อ 7 และ 8 ก็คือว่า ผู้คนของพระเจ้าต้องระลึกอยู่เสมอและตามอย่างบรรดาผู้นำฝ่ายวิญญาณเพราะว่าพวกเขามีใจจดจ่ออยู่ที่พระองค์ผู้ทรงรออยู่ที่เส้นชัย บางครั้งคริสเตียนธรรมดาๆอาจจะสายตาไปจากสิ่งที่ว่าบ้าง แต่คนที่เป็ผู้นำไม่น่าจะทำแบบนั้น

การไม่ทรงเปลี่ยนแปลงและความเป็นนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกนำเสนออย่างชัดเจน ความหมายก็คือ พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิม ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงและจะไม่วันเปลี่ยนแปลงด้วย พระองค์จึงทรงเป็นผู้ที่เราไว้ใจได้ ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ และเป็นผู้ที่เราพึ่งพาได้เสมอ

ฮบ 13:9 อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย คำสั่งประการสุดท้ายของเนื้อหาส่วนนี้ถูกพบตรงนี้ “อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ” ความหมายก็คือ อย่ายึดติดกับหลักคำสอนที่เป็นเรื่องภายนอกหรือคำสอน ‘ใหม่ๆ’ คำที่แปลว่า หลง (*เพริเฟโร*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *peripheral* จงระวังอาจารย์หรือนักเทศน์ที่อ้างว่ามีการสำแดงใหม่หรือหลักคำสอนใหม่ ความจริงของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยไปตั้งนานแล้ว จงหลีกเลี่ยงคำสอนใหม่ๆซึ่งเป็นเรื่องภายนอก

จากนั้นผู้เขียนประยุกต์ใช้คำเตือนสตินี้ “เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน” ปัญหาเก่าในคริสตจักรยุคต้นเกี่ยวกับการกังวลว่า

อาหารนั้น ‘ถูกต้องตามหลักของยิว’ หรือไม่ยังโผล่มาเรื่อยๆ อยู่แน่นอนว่านี่หมายถึงบทบัญญัติ และระเบียบเรื่องอาหาร แต่เราควรที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณมากกว่า ไม่ใช่ด้วย ชนิดของอาหารที่เรารับประทาน นี่เป็นอีกคำพูดหนึ่งที่แสดงถึงการดำเนินชีวิตโดยพระคุณและ ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติ นอกจากนี้ผู้เขียนยังเตือนความจำผู้อ่านอีกว่าคนเหล่านั้นที่หลงติดอยู่กับอาหาร ไม่ได้รับประโยชน์อะไรจากมันเลย ตั้งแต่เหตุการณ์ตรึงกางเขนแล้วไม่มีข้อเสียฝ่าย วิญญาณเลยกับการที่คริสเตียนจะกินแซนวิชแฮมหรือไม่กิน

ฮบ 13:10 เรามีสถนบูชากันหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลาอันไม่มีสิทธิ์ที่จะ รับประทานของจากแท่นนั้นได้ แท่นบูชาที่ถูกพูดถึงในที่นี้ “คนที่ปรนนิบัติในพลับพลาอันไม่มี สิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้” คือแท่นบูชาฝ่ายวิญญาณซึ่งอยู่ในสวรรค์ พวก ปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมได้รับอนุญาตให้รับประทานส่วนของเนื้อสัตว์และอาหารอื่นๆ ที่ผู้คน นำมาถวายที่พลับพลาได้ อย่างไรก็ตามเรามีแท่นบูชาที่เหนือกว่าเยอะในสวรรค์ต่อหน้าพระที่นั่ง ของพระเจ้าซึ่งพวกเขาไม่สามารถเข้าถึงได้

ฮบ 13:11-12 เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาปุโรหิตได้อาเลือดเข้าไปใน สถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย 12 เหตุฉะนั้น พระเยซู ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วย พระโลหิตของพระองค์เอง

คนฮีบรูคุ้นเคยดีกับการที่เครื่องบูชาบางอย่าง โดยเฉพาะเครื่องบูชาไถ่บาป ถูกเผาด้วยไฟ นอกค่าย (ดู เลวีนิติ 4:11-12) เพื่อให้ภาพดังกล่าวสำเร็จพระเยซูคริสต์ก็ทรงถูกตรึงกางเขน นอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม ในการทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงทำให้คำพยากรณ์ที่แฝงอยู่สำเร็จที่ บอกล่วงหน้าถึงสถานที่ที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน

ให้เราสังเกตด้วยว่าเราถูกชำระให้บริสุทธิ์ “ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” แนวคิดของ การชำระให้บริสุทธิ์แปลตรงตัวแล้วก็คือ ทำให้เป็นผู้บริสุทธิ์ คำที่แปลว่า ชำระ...ให้บริสุทธิ์ (ฮากิอัส 1:3) มีที่มาจากคำว่า ฮากิออส ซึ่งมักแปลเป็น ‘บริสุทธิ์’ พระโลหิตของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่ง

ที่ชำระเราให้บริสุทธิ์ทั้งในด้านตำแหน่งของเราในพระคริสต์และความบริสุทธิ์ที่พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

ฮบ 13:13 เพราะฉะนั้น ตรงนี้เชื่อมโยงข้อนี้ในฐานะเป็นข้อสรุปตามหลักเหตุผลกับข้อก่อนหน้า เพราะว่าพระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานนอกประตูเมืองนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์ ในความคิดของพวกเขาแล้ว ‘การออกไปภายนอกค่าย’ ก็คือ การถูกอเปหิไปจากชุมชนของพวกเขา ตลอดสมัยพระคัมภีร์เดิม เมื่อผู้ใดถูกขับออกไปภายนอกค่าย มันก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการถูกปฏิเสธจากชุมชนชาวยิวส่วนใหญ่ คนๆ นั้นก็ถูกทำให้กลายเป็นคนที่ถูกทอดทิ้ง สิ่งที่คุณเชื่อใหม่ชาวยิวเหล่านี้กำลังเผชิญอยู่ก็คือ การถูกพวกเขามองว่าเป็นคนที่ถูกทอดทิ้งในสังคมของคนต่างชาติ มันคือมรดกทางชาติพันธุ์ของพวกเขา, ประวัติศาสตร์ทางศาสนาของพวกเขา และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของพวกเขา มันเป็นอย่างก้าวที่ใหญ่ที่ยิวคนหนึ่งจะหันหลังให้แก่ไม่ใช่แค่ศาสนาของตนเท่านั้นแต่เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนด้วย แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ผู้เขียนขอให้พวกเขากระทำ

สำหรับเราที่เป็นคริสเตียนคนต่างชาติ การประยุกต์ใช้ก็คล้ายคลึงกัน หลังจากได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว บ่อยครั้งคริสเตียนใหม่ต้องตัดสายสัมพันธ์กับเพื่อนเก่า, ครอบครัว และวิถีชีวิตแบบเดิม ถึงแม้ว่าคริสเตียนใหม่จะไม่ตัดสายสัมพันธ์นั้น แต่เพื่อนๆ ที่ไม่เอาพระเจ้าของเขา ก็อาจตัดสายสัมพันธ์กับเขาเอง ประเด็นสำคัญตรงนี้ก็คือ ให้เราเดินหน้าต่อไป “และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์”

ฮบ 13:14 เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า นอกจากนี้ เราที่เป็นวิสุทธิชนตามที่ถูกระบายไว้ในฮีบรู 11:13-16 ด้วยความเชื่อที่กำลังรอคอยบ้านอันถาวรในสวรรค์ กรรมสิทธิ์ของเราบนโลกนี้อยู่เพียงชั่วคราว ด้วยความเชื่อเราตั้งตาคอยเมืองที่ดำรงอยู่ถาวรซึ่งจะไม่มีคำดูหมิ่นเหยียดหยามหรือการอเปหิเพราะความเชื่อของเราอีกเลย

ฮบ 13:15 นี่เป็นอีกข้อสรุปหนึ่งตามหลักเหตุผล เพราะการถวายพระองค์เองของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานอกประตูเมืองนั้นและเพราะเรามีความหวังอันสุกใสแห่งสวรรค์รออยู่
เบื้องหน้าเรา เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทาง
พระองค์นั้น เราจึงถวายสรรเสริญพระเจ้าเสมอไป ขณะที่วิสุทธิชนในพระคัมภีร์เดิมถวายเครื่อง
สัตวบูชาเสมอ เราควรถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาเสมอไปมากกว่า วลีสุดท้าย คือผลแห่ง
ริมฝีปากที่ชอบพระคุณพระนามของพระองค์ ถูกแปลแบบนี้ครั้งเดียวเท่านั้นในพระคัมภีร์ใหม่
ความหมายปกติของคำที่แปลว่า **ชอบพระคุณ** (*ฮอมอลอเกะ โอ*) คือ ‘สารภาพ’ หรือ ‘ออกปาก
ยอมรับ’ ดังนั้นความหมายของวลีสุดท้ายอาจเป็น ‘กล่าวรับพระนามของพระองค์’ เมื่อพิจารณา
บริบทของผู้เชื่อชาวยิวที่หวั่นไหวในความเชื่อของตนแล้ว นี่น่าจะเป็นการแปลที่ดีกว่า

ฮบ 13:16 แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะ
เครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เรากลับมาที่คำสั่งเพิ่มเติม พระเจ้าทรงบัญชาเราให้
“กระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน” คำที่แปลว่า **แบ่งปันข้าวของซึ่งกันและ
กัน** (*คอย โนเนีย*) มีความหมายตรงตัวว่า มีสามัคคีธรรม อย่างไรก็ตามในสำนวนแบบทั่วไป
มากกว่า มันสื่อถึงการแบ่งปันข้าวของหรือทรัพยากรของตนกับผู้อื่น ดังนั้นความหมายก็คือว่า
ผู้คนของพระเจ้าควรเต็มใจที่จะให้ยามที่พี่น้องขาดสน “เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอ
พระทัยพระเจ้า”

ฮบ 13:17 ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครอง
ท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่ต้องรายงาน เพื่อเขา
จะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ทำดั่งนั้นก็จะเป็นประโยชน์
อะไรแก่ท่านทั้งหลาย คำสั่งสองประการปรากฏตรงนี้ บริบทสื่อชัดเจนถึงคนเหล่านั้นที่เป็นผู้นำ
ฝ่ายวิญญาณ ภายในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่น นี้อยู่หมายถึงตำแหน่งศิษยาภิบาล คริสเตียน
ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าต้อง (1) เชื่อฟังศิษยาภิบาลของตน และ (2) นบনอบต่อสิทธิอำนาจ
ของเขา การทำเช่นนี้ขัดแย้งกับธรรมชาติเดิมอย่างชัดเจน กระนั้นเมื่อเราอมนบนอบเช่นนั้น เรา
ก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณถูกสำแดงให้เห็น

ผ่านทางจิตวิญญาณที่คือรั้นและมักกบฏ ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณถูกพบในจิตวิญญาณที่ตรงกันข้ามเลย

ในสังคมมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงสถาปนาสามสถาบันพื้นฐาน ได้แก่ (1) บ้าน, (2) รัฐบาล และ (3) คริสตจักร ในแต่ละสถาบัน พระเจ้าได้ทรงมอบหมายสิทธิอำนาจให้แก่ผู้นำที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสม ในคริสตจักร นี้อยู่หมายถึงเจ้าอธิการ หรือเรียกอีกอย่างว่า ศิษยาภิบาล

สิ่งที่คริสเตียนเด็กๆ ไม่รู้จักโดยทั่วไปคือว่า ศิษยาภิบาลจะ “คอยระวังจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่ต้องรายงาน” คำที่แปลว่า ระวัง (อากรูพนะ โอ) หมายถึง คนเลี้ยงแกะที่ตื่นตลอดคืนเพื่อเฝ้าฝูงแกะของตน นอกจากนี้ศิษยาภิบาล ไม่ว่าจะมิชชันนารีในการเป็นผู้นำยัง ใจก็ตาม ยังมีภาระที่จะต้องให้การต่อพระเจ้าสักวันหนึ่งเกี่ยวกับหน้าที่ดูแลของตน ด้วย เราหวังว่าศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อจะสามารถให้การเกี่ยวกับหน้าที่ผู้อารักขาของตนได้ “ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ” หากเป็นในกรณีหลัง มันก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่คนๆ นั้นเลย นี่เป็นความจริงทั้งในด้านคำพยานที่เปิดเผยของพวกเขาและเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาและให้การเกี่ยวกับการกระทำของตน

ฮบ 13:18-19   **จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบ**
ดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง ผู้เขียนท่านนี้ขอให้ผู้อ่านอธิษฐานเพื่อเขา ความแน่ใจของท่านที่ว่า “เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง” จริงๆ แล้วกำลังกล่าวว่า ‘จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพราะว่าเราได้สำแดงใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ชัดเจนแล้วว่าเราได้ดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ซื่อ’

19 และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว คำเตือนสติเพิ่มเติมของท่านที่ว่า “ให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่าน โดยเร็ว” ก็บ่งบอกชัดเจนยิ่งขึ้นว่าจริงๆ แล้วผู้เขียนคือ อัครสาวกเปาโล ในช่วงเวลาที่จดหมายฝากฉบับนี้น่าจะถูกเขียนขึ้น เปาโลก็ถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านในกรุงโรมเพื่อรอ

คอยการแก้คดีของท่านต่อหน้าซีซาร์ ท่านขอให้ผู้อ่านของท่านอธิษฐานเพื่อท่านที่จะได้รับการปล่อยตัวเร็วขึ้น

ฮบ 13:20-21 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น คำอวยพรสุดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้มาถึงแล้ว พระเจ้าทรงถูกบรรยายว่าเป็น “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ซึ่งพระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นจริงๆ พระองค์ทรงถูกบรรยายว่าเป็นผู้ที่ทรงชุบองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้เป็นขึ้นจากตาย (นี่เป็นข้ออ้างอิงที่ชัดเจนข้อเดียวเท่านั้นเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายในจดหมายฝากฉบับนี้ ถึงแม้มันจะถูกสื่อเป็นนัยมาตลอดทั้งเล่มก็ตาม) พระเยซูก็ทรงถูกบรรยายว่าเป็น “ผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่” นี้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับ 1 เปโตร 5:4 ที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็น “พระผู้เลี้ยงใหญ่” ถึงแม้ว่าศิษยาภิบาลบนโลกนี้ของเราเป็นผู้เลี้ยง แต่พระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่และเป็นพระผู้เลี้ยงใหญ่ (ดู สดุดี 23:1) สิ่งที่ถูกสื่อก็คือ การเชื่อมโยงกันระหว่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และ “พระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์” 1 โครินธ์ 11:25 พูดถึงพันธสัญญาใหม่ในพระโลหิตของพระองค์ พระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า

21 ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน

หัวข้อของประโยคความซ้อนที่ต่อเนื่องมาในข้อ 21 ถูกพบในข้อ 20 ผู้เขียนทูลขอ “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ให้ “ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์” คำที่แปลว่า สมบูรณ์ (คาทาร์ทิค โซ) มีความหมายว่า ทำให้คนๆหนึ่งพร้อมสำหรับการรับใช้ มันสื่อถึงการถูกเตรียมอย่างสมบูรณ์สำหรับภารกิจบางอย่าง เช่น ทหารที่ได้รับเครื่องมือและอาวุธยุทธโศปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติตามคำสั่งที่

เขาได้รับมา ความคิดที่แสนวิเศษตรงนี้ก็คือว่า พระเจ้าจะทรงเตรียมเราให้พร้อมสำหรับการดีใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เรากระทำ

การที่พระองค์ทรงทำงานในตัวเราให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์เป็นมา “โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” การกระทำกิจของพระเจ้าในยุคสมัยนี้เป็นมาโดยพระเยซูคริสต์เท่านั้น และพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับสง่าราศีทั้งสิ้นสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์

ฮบ 13:22 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น สามข้อสุดท้ายนี้ดูเหมือนจะเป็นปัจฉิมลิขิตของจดหมายฝากฉบับนี้ อาจเป็นไปได้ว่า เหตุการณ์ในข้อ 23 มาเป็นที่ทราบแก่ผู้เขียนหลังจากที่เนื้อหาหลักของจดหมายนี้ได้ถูกเขียนไปแล้วเรียบร้อย หรืออาจเหมือนกับการเขียนจดหมายของเราบ่อยๆ เรานึกขึ้นได้ถึงสิ่งที่เราลืมใส่เข้าไปในเนื้อหาหลักของจดหมาย

ไม่ว่าจะยังไง ผู้เขียน (ซึ่งน่าจะเป็นเปาโล) ขอให้ผู้อ่านของท่าน คือพี่น้องทั้งหลายของท่าน “เพียรฟังคำเตือนสตินี้” คำที่แปลว่า คำเตือนสติ (*พาราเคลซิส*) ปกติแล้วหมายถึง ‘การให้กำลังใจ’ ดังนั้นท่านกำลังกล่าวว่า ‘จงยอมรับจดหมายที่ให้กำลังใจฉบับนี้’ ขณะที่หลักตรรกะของท่านมีพลังและไม่อ่อนข้อมาตลอด แต่ตอนนี้ท่านใส่ความเห็นส่วนตัวเข้าไปด้วยอาจเพื่อลดแรงกระทบของมันลงเล็กน้อย “เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น”

ฮบ 13:23 ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ทิโมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา ทิโมธีได้รับการปล่อยตัวแล้วและผู้เขียนหวังว่าท่านทั้งสองจะสามารถไปพบผู้อ่านของท่านได้ในไม่ช้า

ฮบ 13:24 ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย บรรดาผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ถูกขอให้ทักทาย (คำนับ) คนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา รวมถึงวิสุทธิชนทั้ง

ปวง (ผู้เชื่อทั้งหลาย) และหนึ่งในข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนที่สุดซึ่งบ่งบอกว่าผู้เขียนคือ อัครสาวกเปาโลก็คือที่ท่านกล่าวว่า “พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย” ผู้นำฝ่ายวิญญาณน้อยคนนักที่มีสิทธิอำนาจทางศาสนศาสตร์ของผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้อยู่ในอิตาลีในตอนนั้นนอกจากเปาโล

ฮบ 13:25 ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่เหมือนกับจดหมายฝากส่วนใหญ่ของเปาโลที่มีการทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้แก่ผู้อ่านของท่าน คำอวยพร *เอเมน* หมายความว่า ‘ขอให้เป็นเช่นนั้น’ [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี]